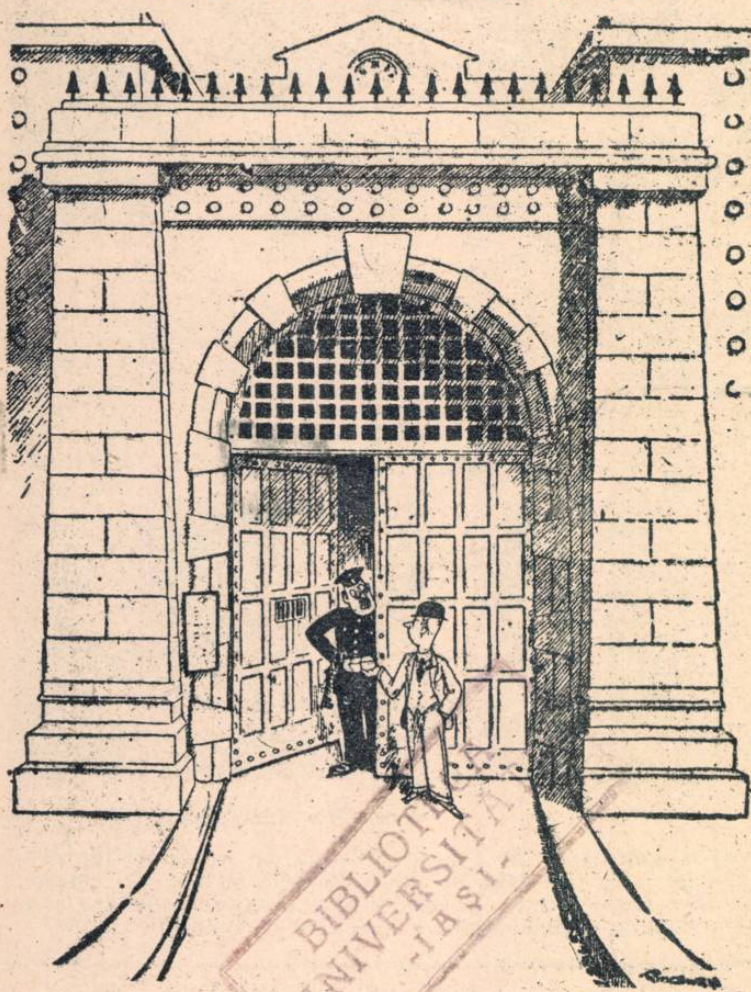

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Primul contact cu viața

PUȘCĂRIAȘUL LIBERAT. — Cheamă, te rog, un taxi.

TEMPI PASSATI

Ea. — Pe vremea mea, bărbații nu erau așa mojici ca tine.

El. — Dar nici pe vremea aceea femeile nu erau atât de slute ca tine.

Riscurile profesiei...

Acrobatul, care și-a murdărit picioarele, în curte, intră la el, în casă.

O CONȘTIINȚĂ CURATĂ

Un speculant propune, la Bursă, unui prieten o afacere care nu e prea curată.

— Omule, dar unde ți-e conștiința? răspunde acesta. Vai de ea, în ce hal trebuie să fie!

— În ce hal! Dar e nouă, nouă! Căci nu mă folosesc de dânsa niciodată!

BARBATUL INSURAT ȘI BECHERUL

Barbatul însurat, către prietenul său, celibatar:

— Voi becherii nu aveți plăcere nici când stați acasă, nici când plecați în oraș. Insoară-te, băiete și o să te simți bine, cel puțin afară din casă.

BUN SISTEM!

Doamna. — Și cum se deschide cutia aceasta?

Vânzătorul. — Nu știu nici eu, dar bănuiesc că instrucțiunile sunt înăuntru, în cutie.

A POTRIVIT-O!

Judecătorul. — Acuzat, dacă conștiința d-tale ar fi fost atât de neagră cum îți este barba ai sta rău de tot.

Acuzatul. — Dar, bine, d-le judecător, dacă ar fi să judecăm după barbă, dv. n'ați avea conștiință de fel!

MINUNATA COMPARAȚIE

— Vrea să-i împrumut niște bani! Il cunoști?

— Il cunosc tot atât de bine, precum te cunosc pe d-ta., Nu-i da nimic!

SE CAUTA

— Ce, am auzit că iarăși ești în căutarea unui casier?... Dar parecă nu sunt nici două luni de când ai angajat unul?

— Tocmai pe ăsta îl caut.

INDICIU SIGUR

A (ftizic). — Să știi că nu o mai duc mult.

B. — Prostii; eu găsesc că a-rați mult mai bine. Doctorul te-a mai văzut?

A. — Nu; dar m'am întâlnit, în stradă, cu antreprenorul de pompe funebre și... m'a salutat foarte grațios.

COMPETENȚA PANĂ LA UN PUNCT

Negustorul. — Luați, domnule, stofa asta: n'are moarte, e tare ca pielea.

Clientul (către croitor). — Dumneata, ce zici?

Croitorul. — Dacă e vorba de piele, chemați mai bine un cismar să-și dea părerea.

MOTIVUL

— Dece ai tăiat coada câine-lui?

— Ca să nu-l mai văd cum dă din coadă de bucurie când vine la mine soacră-mea.

UNICA GREȘALA A DOCTORULUI

— Doctore, nu ți s'a întâmplat niciodată, în lunga d-tale carieră, să comiți o greșală?

— Ba da, o singură dată am greșit, dar grav de tot: am vindecat pe un milionar numai în trei vizite.

CALITATEA PRINCIPALĂ

Jeny. — Am auzit că te logo-dești. E ceva de capul logodnicului?

Mady. — Un băut cuminte, cunoaște toate dansurile moderne...

O ÎNTREBARE GREA

— Tată, azi am fost singurul din clasă care a putut răspunde la o întrebare grea!

— Dar ce a întrebat profesorul?

— Cine a spart geamul din clasa noastră!

IGNORANȚA

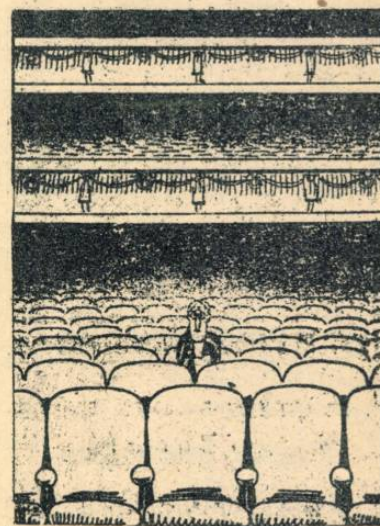
— Când ai cunoscut-o pe soția ta?

— Dar n'am cunoscut-o niciodată.

— Ei asta-i! Doar v'ați luat!

— Și totuși n'am cunoscut-o niciodată. Îți pare curiosă afirmația mea? Și eu susțin că, dacă ași fi cunoscut-o, nu mă nenorociam legându-mi anii de o afurisită ca ea.

Ce oglindesc moravurile

O piesă din care lipsește chestiunea sexuală.

PERFECȚIE

— Vrei poate să spui că sunt un perfect idiot?

— Nicidecum. Nimic nu e perfect pe lumea asta!

O PRECIZARE NECESARĂ

— Ascultă, tinere, te accept ca ginere, dar să știi că fiică-mea nu poate intra în stăpânirea zestre, decât după ce am murit.

— Sunt de acord, numai să-mi spuneți ce vârstă aveți?

— De ce mă întrebi?

— Ca să văd, aproximativ, cam cât ași avea de așteptat.

CĂSNICILE MODERNE

El. — Stăpânește-te, dragă, nu-mi făcea o scenă în stradă, că ne vede lumea.

Ea. — Oprește, atunci, un taxi, să ne ducă acasă.

CAINE EGETARIAN

Cucoana (furioasă). — De ce nu-i pui botniță, domnule? Javra d-tale m'a mușcat la picior...

Vegetarianul. — Nu se poate, cucoană: câinele meu e vegetarian cași mine.

Nu e vina lui

— Nici de trei luni nu suntem căsătoriți și tu nu mai mă iubesti!

— Te-am prevenit doar că nu mi plac femeile măritate.

Pirații secolului XX-lea

(Foto-exclusivitate Keystone)

Pirații nu reprezintă, în veacul nostru, o specie dispărută; dovadă fotografia de față care înfățișează un vas cu bandiți californieni. Numai că «piratii» sunt niște delicioase «Girls», pe care orice vas cumsecade ar dori să le întâlnească în largul mării.

Nouile Prețuri Reduse

ale cărților din EDITURA «EMINESCU» S. A.
București I — Strada Inginer Anghel Saligny, 2 — București I

Cereți
gratuit
Catalogul
complet

10 LEI VOLUMUL

Henri Murger: În noaptea nunții
F. M. Dostoievski: Vrajitorul . . .
Björnson: Poveste de dragoste . . .
Richpin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman . . .
N. Gogol: Răzbunarea groaznică
D'Annunzio: Pisica (Nuvele) . . .
Ch. Folley: Fiul lupilor de mare
Maurice Level: Naufragiații vieții
R. Benim: Rivala, roman . . .
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Omessa: Misterul Romanovilor
Epinghoven: Tainele Curții germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptățile războiului
Miguel Zamacois: Accidentul
Honoré de Balzac: Iubita imaginată
André Theuriot: Coleta, roman . . .
Lynkeus: Frivolități . . .
Cady: Mica cerșetoare . . .
P. B. Hașdeu: Sic Cogito . . .

15 LEI VOLUMUL

Turgheniev: Eroismul Dragostei
Alex. Pușkin: Fata căpitanului . . .
Guy de Maupassant: Nuvele . . .
Georges Meirs: Pata de sânge
Mihail Eminescu: Geniu pus în . . .
L. L. Caragiale: Cănuța om suet
Dr. Frumușanu: Cum să întinerim
Eugen Todie: O iubire . . .
Lia Hârsu: Împărăția de zăpadă . . .

Cărți noi de mare succes

A. Thomas: Catrina-Soldat I... LEI 60
L. Lewisohn: Israele Încotro? . . . 60
Panait Istrati: Tața Minca . . . 60
Panait Istrati: Nerantsula . . . 40
Klabund: Borgia, romanul unei
familii . . . 50
Remarque: Pe frontul de vest
nimic nou . . . 60
Ernst Glaeser: Contingent '924 . . . 60
Joseph Delmont: Evrei în
lanțuri . . . 60
Torberg: Bacalaureatul elevu-
lui Gerber . . . 100
Emil Ludwig: Napoleon . . . 240
V. Margueritte: Vitele umane
V. Margueritte: Corpul tău îți
apartine . . . 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. I . . . 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. II . . . 40
Mihail Eminescu: Poezii . . . 40
Victor Eftimiu: Cântecul milei
Marie-Lise Emilian: 1313 în-
trebări și tot atâtea răspunsuri . . . 40
Musset: Spovedania unui în-
drăgostit . . . 40

AVENTURILE DETECTIVULUI ROB. PARKER

55 volume. Fiecare volum LEI 5

«BIBLIOTECA ORIZONTUL»

25 volume Fiecare volum . Lei 5

VOLUMUL LEI 20

Poë: Aventurile lui Gordon Pym . . .
J. Kessel: Nopti Siberiene . . .
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispășirea, roman . . .
George Ohnet: Prințul fatal . . .
D'Annunzio: Tragedia a 2 fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei . . .
Răzbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Mandelstam: Jim Blackwood Jockey
Louis Hemon: Battling Malone . . .
Victor Eftimiu: Kiriachița, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greulescu: Cronicile lui Popic . . .

VOLUMUL LEI 25

Sven Heddin: Dela Polul Nord la
Polul Sud. Vol. I—VI . . .

VOLUMUL LEI 30

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Murat: Viața amoroasă a Caterinei
cele Mari
Margueritte: Talionul, roman . . .
Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Margueritte: Femeia emancipată . . .
Margueritte: Prostituata, roman . . .
Eftimiu: Elfiona, roman . . .
Gustave Flaubert: Ispitirea Sf. . .
Antoniu . . .
Baron de Schlicht: Elita Prusacă,
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman . . .
Dr. Alfandari: Cartea femeii însă-
rcinate . . .

AL. MARGHILOMAN

NOTE POLITICE

5 volume mari . . . Lei 1600

20LEI MAURICE LEBLANC 20LEI

Aventurile extraordinare ale lui ARSÈNE LUPIN
Arsène Lupin, Gentleman-Apaș LEI 20
Arsène Lupin, contra lui Her-
lock Sholmes . . . 20
Arsène Lupin, Acul scobit . . . 20
Arsène Lupin, '813 . . . 20
Cele trei crime . . . 20
Dopul de cristal . . . 20
Confidențele lui Arsène Lupin LEI 20
Triunghiul de aur . . . 20
Izbânda lui Arsène Lupin . . . 20
Insula cu treizeci de sicrie . . . 20
Piatra Miraculoasă . . . 20
Colții Tigrului . . . 20
Secretul omului invizibil . . . 20

Tăiați și păstrați acest anunt

OCLINDA LUMII

20 AUGUST 1932

ANUL XI

No. 34

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
"IASI"

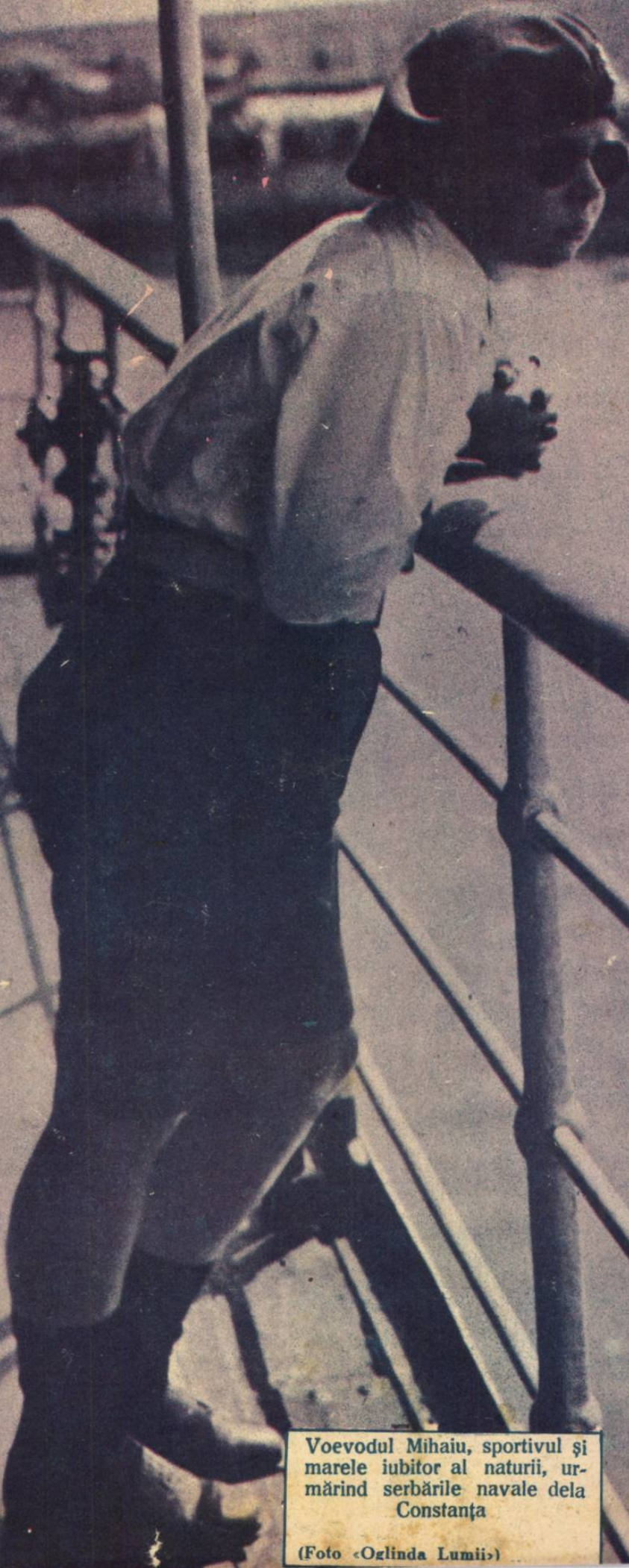
Ca în vremurile patriarhale...
Joan Blondell, o nouă stea a
Hollywoodului este o „fana-
tică a naturii”, în mijlocul că-
reia își poartă frageda grație
fizică.

20 PAGINI
LEI 5

OGLINDA LUMII

27 AUGUST 1932

ANUL XI
No. 35

Voevodul Mihaiu, sportivul și
marele iubitor al naturii, ur-
mărind serbările navale dela
Constanța

(Foto «Oglinda Lumii»)

20 PAGINI
LEI 5

Opera civilizatoare a negustorilor de haine vechi sau cum se creiază moda la Negrii africani

De câteva săptămâni, scrie un ziar din Bratislava, apar anunțuri de o schioapă în numeroase gazete din Europa, indemnând publicul să-și schimbe hainele uzate pentru stoffe englezești de primă calitate. Cititorul profan — la fel cu autorul rândurilor de mai jos — caută zadarnic să descurece tâlcul acestui ciudat schimb în natură.

REGELE NEGUSTORILOR DE HAINE VECHE

Fără să mă aștept la o asemenea surpriză, am avut norocul să întâlnesc, într-o cafenea, pe d-l Lipos Tichin, care este, fără îndoială, unul din oamenii cei mai curioși din lumea întreagă: el este autorul anunțurilor și directorul general al puternicei întreprinderi, cu sediul la Londra și care, în acest depozit central din capitala britanică, colecționează toate costumele rupte, furnizează de negustorii de haine vechi din Viena, Berlin, Budapesta, Varșovia și București.

Regele negustorilor de «haine vechi» a binevoit să-mi încredințeze formula comerțului său: cele mai dezastruoase și neverosimile mostre ale acestei colecțiuni unice iau drumul Continentului Negru, unde sunt vândute populațiilor băștinașe, pentru niște prețuri fantastice.

D-l Lipos Tichin călătorește, prin Europa, cu un scop precis: și anume să studieze, pe loc, inconvenientele care rezultă pentru comerț depe urma restricțiilor pieței de valize și să-și îndemne agenții să lărgescă raza lor de activitate.

«Sezonul modei masculine», spune el, bate în momentul acesta, din plin, în Africa. Noi trimitem, regulat, vapoare speciale, care pornesc cu destinații spre coastele africane, încărcate numai cu marfa firmei noastre. În Africa, avem agenții speciale cari, la rândul lor, repartizează lucrul între numeroși agenți regionali. Aceștia pătrund până în satele de negri cele mai îndepărtate.

MODA NEAGRĂ

«Nu trebuie să credeți, continuă d-l Lipos Tichin, că pentru negrii africani haina corespunde unei nevoi fizice. Dacă își acoperă goliciunea, o face din pură vanitate, pentru a-i imita pe albi. Puțin îl importă decența unui costum: cu cât e mai zdrențuit și unsuros, cu atât îi impune mai mult. Zdrențele reprezintă, pentru negri, creațiunea unei mode fanteziste. Toaletele de seară se bucură, la dansii, de cea mai mare favoră. Numai portul ghetelor ne este cu neputință să-l introducem. Abia dacă isbutim a vinde câte-va perechi de pantofi doamnelor din aristocrația neagră, cari se resemnează să îndu-

re «supliciuul tocurilor», făcând schimb cu soții lor...

REVISTELE DE MODĂ ÎN AFRICA

«De îndată ce constatăm că anumite «modele» ale noastre nu sunt pe gustul clientelei, fabricăm mici filme de reclame, cari ne țiu loc drept reviste de modă. Manechinele noastre — negri sau albi — arborează, până la saturație, în aceste filme modelul de care magazinele noastre sunt pline. Și așa, lansăm moda.

«Natural, comerțul nostru e bazat pe schimbul în natură; căci negrul nu posedă, în general, bani. Din contră, el are ivoari, piei de crocodil, de tigr, aur și chiar diamante. Cu puțină dibăcie, vânzătorul poate intra

în posesiunea unei adevărate averi, în schimbul unui... impermeabil uzat. În felul acesta am obținut un mare număr de piei de Guerezas, un fel de maimuță a cărei coadă splendidă furnizează o blană prețioasă. Or, prețul curent al acestei luxoase podoabe e reprezentat printr-o... șapcă de pompier. Până mai demună, pana de struț avea, pentru noi, o mare valoare, acum însă ea se obține în schimbul celui mai deteriorat veston.

UN CONTINENT CARE NU CUNOAȘTE CRIZA

D-l Lipos Tichin, un grec poliglott de toată savoarea, se înflăcărează tot mai mult.

«Nu înțeleg nimic din tânguiri-

le cari se aud, pretutindeni, asupra crizei mondiale. În Africa Centrală, noțiunea de criză e necunoscută. Toți nemulțumiții n-au decât să meargă într-acolo. Acei cari au plămânii și inima solide se acomodează, fără prea multă greutate, cu căldura. Și slavă Domnului! afaceri bune sunt berechet. De pildă, dacă instalezi un carusel în «capitala» unui trib negru, în cinci ani v-ți puteți retrage din afaceri cu o avere respectabilă.

— Cu condiția, natural, ca proprietarul manejului să servească, la urmă, drept mâncare de lux șefului tribului.

— Baliverne! ripostează regele negustorilor de haine vechi, dând din umeri. Canibalismul aparține trecutului. Și civilizația progresează, în fiecare zi, cu pași giganti.

Desigur! Sub forma unor șepci de pompier și smockinguri demodate.

Dar ce importă, odată ce degetele d-lui Lipos Tichin se mândresc cu diamante orbitoare...

Torturile „miss“-ei Universum

(Foto-exclusivitate Keystone)

D-ra Keriman Ahalis, frumoasa turcoaică asupra căreia s-au oprit, anul acesta, sorții alegerii ca «Miss Universum», cunoaște, de când s'a încoronat ca regină a frumuseții pe 1932, o adevărată tortură, fiind nevoită să se lase admirată pe toate plajile elegante din Apus. După Spa, Ostende, Cannes, ea trebuie să suporte adorațiunea vilegiaturistilor din Deauville, mereu cu același surâs suveran pe buze. Până ce va ajunge iarăși în patria ei, se poate să-i piară orice frumusețe, din cauza oboselii...

Recordul vitezei la animale

Când vorbim de animalul cel mai iute, ne gândim, de cele mai multe ori, la iepure sau la ogar. Un copoiu bun poate alerga, pe o distanță mică, cu o repeziciune de peste 50 kilometri pe oră, pe când iepurele ajunge la cel mult 45 kilometri pe ceas.

Animalele cele mai repezi sunt ogarul, calul de cursă, antilopa, iepurele, vulpea. După acestea vin cămele-vulpe și lupul cenușiu.

Iuțeala acestor animale a fost calculată, măsurând, pe de-o parte, cu ajutorul unui ceas special fuga lor, când sunt gonite pe o distanță determinată, iar pe de altă parte urmele de pași, lăsate pe pământ, de preferință pe o suprafață acoperită cu zăpadă.

Omul poate străbate, cel mult, 32 km. pe oră și iuțeala aceasta și-o poate menține pe o distanță maximă de 100 metri.

Nici din mai sus citatele animale nu e nici unul în stare să-și păstreze viteza de record, pe distanțe mai mari.

Cei mai rezistenți la fugă sunt vulpea și lupul, cari întrec, în această privință, pe ogar și calul de cursă.

În genere, animalele sălbatice sunt mai rezistente decât cele domestice. Așa, de pildă, vulpea cenușie poate face, într-o noapte, peste 160 km.: aceasta întrece puterea oricărui cal. Dimpotrivă, pe distanțe mici, calul domestic e mai iute decât cel sălbatic.

Dacă vrem să căutăm un campion al rezistenței între animale, găsim că dromaderul deține recordul.

E CALD !

Caldarâmul plesnește sub presiunea razelor de foc. Soarele topește într-o masă deformată și incoherentă, lucrurile și vietățile. Străzile ard de arșiță, oamenii se zbat și se topesc în rate, pământul de sub picioare fierbe într-un clocot neîntrerupt și satanic, aerul se luptă din răspuțeri, cu toate miasmele, pentru a fi, în cele din urmă, doborât. E cald... Stare pe care bucureșteanul s'a învățat s'o accepte ca pe un bun propriu al său, ca pe un... dar, greu de împărțit cu altcineva, ca pe o revelație înaltă și bogată în surprize.

Când, alteori, reușește cetățeanul nostru răbdător, să se svârcolească în spasme de revoltă, să caute... înfrigorat un colțisor de umbră, să recurgă cu atâta pasiune la băutura cea mai bună, care-i apa de izvor?

Fără stupefiante, fără toate accesoriiile oribile, pe care o clasă nenorocită de oameni le folosește, pentru a huzuri în plăcerile «beției reci», populația Capitalei noastre poate oferi o dulce toropeală, dobândită într'un scurt

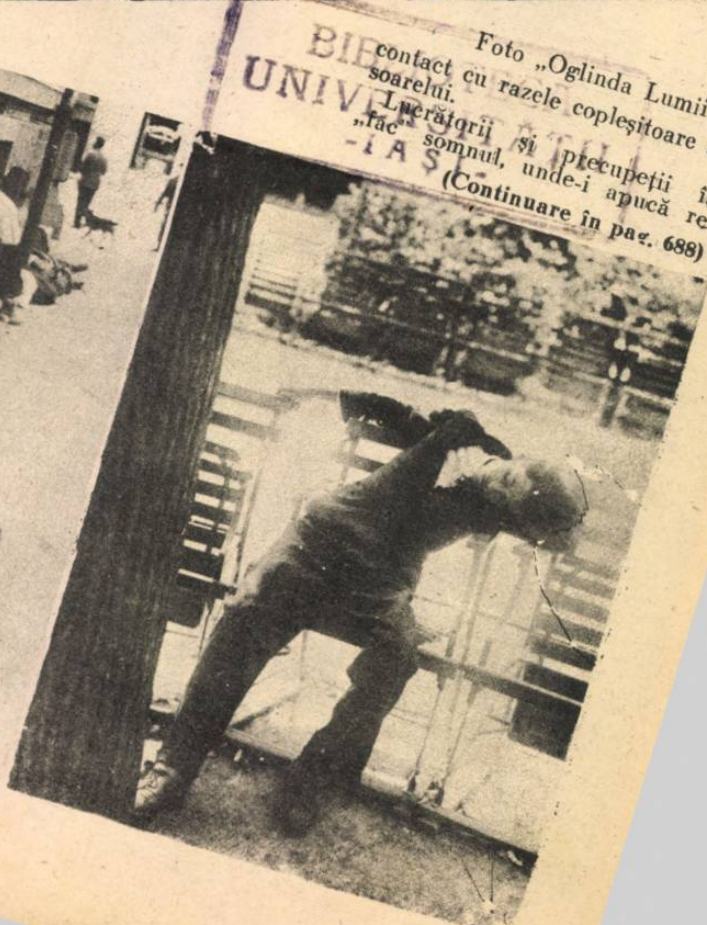
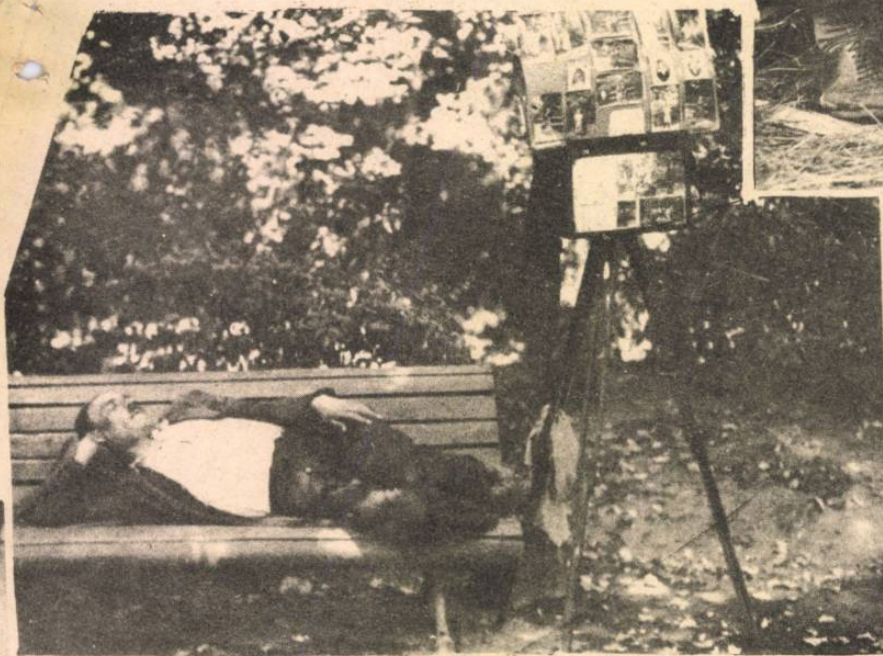

Foto „Oglinda Lumii”.
contact cu razele coplesitoare ale
soarelui.
Lăcrășii și preocupări își
„fac” somnul, unde-i apucă re-
(Continuare în pag. 698)

MINUNEA SÂNILOR

Suntem cu toții dispuși, în fiecare an, să descoperim frumusețile câmpiei, larg deschise, și să celebrăm primăvara, la vederea unui buchetel de ghiocci, la simțirea primei adieri calde, la prima mângâiere a soarelui indiscret, care desface gulerele noastre încotoșmănite și mângâie gâtul liberat al femeilor.

Când spun liberat, mă gândesc, nu la faptul că el dispăruse sub mantouri, în timpul iernei, ci la hotărârea modei și a croitorilor de a face să dispară cât mai mult din bustul minunat al sexului slab.

Nu există ceva mai aseurtător decât sânii. Acum cinci ani, nu întâlneau nici un fel de rotunjire pe pieptul unei tinere femei. Cel mult dacă se observa o mică aureolă roză ori mov, un... punct de reper, pentru a găsi locul grațios.

Moda s'a schimbat, însă, și cele două globuri gemene au început să se profileze în zalea bluzei de mătase ori a rochiei.

A avut dreptate poetul când a spus că bărbatul visează întotdeauna, fie oricât de bătrân, căldura sânilui. Așa că ar fi o barbarie să se mai adopte, cândva, moda aceea sucită, când fetișcanii își presau cu tot felul de feși nemiloase sânii, pentru ca să nu se desvolte...

Astăzi, pare-se, că lumea — respectiv bărbații — a început să-și dea seama că sânii sunt o podoabă a naturii și trebuie lăsați liberi, ca să-i admire toți. Nu mai puțin ca acum trei ani, un impresar de music-hall se indigna, ridicând ochii spre cer, văzând o fată, de douăzeci de ani, cu forme plinuțe, venită să caute un angajament.

— Aici nu e un biuro de plasare pentru doici, domnișoară. Regret, dar nu vă pot angaja.

Și nenorocita plecă blestemând destinul, care o înzestrase, totuși, atât de armonios.

Însă zilele trecute, același impresar refuza, cu indignare, pe o fetiță, care avea un piept ca o scândură.

— Ce să fac, fetiță? Revin-o când o să fii și d-ta mai vătuită.

Nenorocirea a fost că bărbații au tolerat această eroare.

Mulți dintr'ânșii se mulțumiau cu ce li se oferă, însă femeile nu se gândeau la dânsii când slăbeau, ci la acea linie pe care le-o impusese o femeie trasă ca prin inel și pe care toate proastele o recotiau ca o cheie indispensabilă de reușită, ca un mijloc sigur de seducțiune. Câte femei tinere nu s'au îmbolnăvit, condamându-și corpul la tot felul de exerciții și constrângeri, numai să atingă idealul suprem al slăbiciunii, adică al sluteției.

După zece ani de asemenea persecuții, în timpul cărora toate femeile s'au străduit să facă să dispară ceea ce se invidia altădată, și pe bună dreptate, avantajile și atracțiile lor, magazinele de mode au început să vândă... sânii falsi, ba chiar... posterioare false, cari să umple, nițel, corpurile năpăstuite de furia slăbirii.

E drept, nici obezitatea nu era suportabilă, însă exagerările în sens invers au mers atât de departe, încât s'a ajuns la o absurdă măsură a formei corpului femeesc. Trebuie de păstrat o linie mijlocie. Și atunci femeile vor fi ceea ce au fost întotdeauna: un lucru minunat...

Un alt avantaj al noiei estetici, care a pătruns în ultimele luni este faptul că nu vei mai avea, vecină de masă care mănâncă

în totul un sfert de portocală. De câte ori soților de treabă nu le venea rău când stăteau la restaurante, alături de nevestele lor sucite, cari se mulțumiau cu un sandwich și se mai mirau că pot mânca atât de mult. Nici vin, nici apă, ci doar un pic de ceai, fără zahăr, și doctorii cu duimul.

În reuniunile mondene nu auziai alte dialoguri decât acestea :

Iar amorul nu va mai epuiza, din câte-va îmbrățișări femeile cu amanți viguroși. În orice caz, nu se vor găsi exemple cari să exclame, această nebunie :

— Sunt silită să-mi caut alt prieten. Amorul îmi îngroașă coapsele.

Cașicum aceasta nu ar fi în concordanță cu natura și — mai presus de toate — un lucru admirabil...

Nu mai puțin adevărat este, însă, că puterea de atracție a femeilor se schimbă, mereu, și că, de îndată ce bărbații își formează alt ideal feminin, se produce și o modificare a diferitelor tipuri de femei. Ar fi de prisos să cercetăm.

Trebuie să avem în vedere că femeile absolut frumoase nu sunt, totdeauna, și cele mai atractive. De unde rezultă că «frumusețea» nu e prima condiție care asigură succesul femeilor.

«Frumos e ceea ce place» se aude mereu spunându-se. Azi plac cu totul alte lucruri, decât pe vremea când bunicul era amoretat de bunica. Tinerețea, frumusețea, virtutea nu mai sunt, de mult, armele femeii contemporane. A fi tânără, a rămâne tânără, a se simți tânără, sunt, incontestabil, calități dezirabile, dar numai atunci când însușirile acestea sunt expuse cu humor, cu farmec, și mai ales cu inteligență.

Din acest punct de vedere, se constată, repede, că, în zilele noastre, nu fetele și femeile cele mai tinere au cel mai mare succes, ci mai degrabă, cele pricepute, numite odinioară, «mature», cari excelează în arta de a trăi și cari știu să aprecieze valoarea vieții.

Nu găsim, oare, aci deosebirea fundamentală între odinioară și acum? Tipul «fetei neștiutoare» dispăre, cu totul, căci tineretul feminin de astăzi cunoaște viața și intră în ea bine pregătit.

Factul acesta a dat naștere unui tip cu totul nou de femeie, care reprezintă un fericit amestec de feminitate și cochetărie, de delicatete și forță, de conștiință de sine și putință de adaptare.

Bărbații au recunoscut, de altfel, repede, că femeia de azi se apropie foarte mult, în înaltul ei grad de dezvoltare, de idealul feminin, și odată cu această recunoaștere, a intrat în alt stadiu și aprecierea și evaluarea diferitelor tipuri de femei.

Înainte de războiu, alegeai o fată după culoarea părului, după statura și ochii săi; picioare mici și mâini fine, erau adaosuri preferate;

(Continuarea în pag. 697)

— Inchipuiți-vă, ce lucru oribil: m'am îngrășat cu douăzeci de grame.

— Vai, doamnă, ce nenorocire, răspundea o altă femeie, bătându-se peste gură, ca să alunge deochiul.

Sau :

— Se mănâncă totdeauna prea mult.

— Ce plăcere găsește unii oameni în mănecare ?

Și lupta îngrozitoare a cochetăriei contra lăcomiei și chiar a poftelor de mâncare se ducea cu o vigilență croică.

O femeie adorabilă s'a năpustit, într-o zi, asupra unei farfurii cu icre negre, gemând cu lacrimi în ochi pentru înfrângerea sa.

— Fie ce-o fi ! nu mai pot să rabd. Și, în suspine, a linș farfuria, îngrozită că se va îngrașa cu câte-va grame.

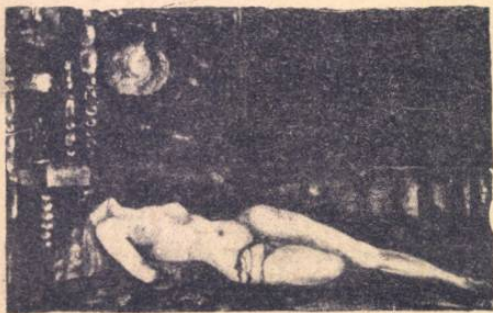
Câte femei, istovite de foame, cari abia

mai aveau puterea să se ridice, dela masă, nemânecate, asvârliau împotriva celorlalți comeseni, această frază insolentă :

— Mă desgustă să vă văd mâncând atâta !

Din fericire, femeile și-au revenit în simțiri. Și, de-acum înainte, nu vom mai vedea la mesele marilor supeuri, între culisele teatrelor, stații cu forme cari aduceau, nițel, a femei, însă aparțineau mai mult cimitirului, decât vieții.

De data aceasta la 17.000 metri!

Sborul glorios al profesorului Piccard

Nu ne mai impresionează, se vede, miracolele. Fapta covârșitoare a fantastului fizician și admirabil tată de familie, care s'a înălțat acum un an la 16.000 metri înălțime a uimit o clipă, pentru că atențiunea să ne fie sustrasă spre altă tentativă ce depășește condițiunile noastre meschine de inși.

Piccard reprezintă, totuși, cea mai complexă figură a omului viitorului. Descărnat, cu fruntea hipertrofică, cu nervii supuși unei maxime tensiuni, profesorul belgian a dovedit, într-o absurdă ascensiune spre țăriile necunoscute, că omul se poate contopi cu infinitul, cu neantul, dominând, însă, vidul și revenind, în aceeași materială structură, pe pământul, otrăvit de patimi și prostii.

Dece nu ne-a răscolot, atunci, isprava aceasta formidabilă, existența noastră mediocră?

dat, de intențiunea reginei Belgiei de a-l sfătui pe ilustrul său compatriot să renunțe la acest al doilea sbor, lăsând locul unui tânăr, dornic să-și afirme curajul și priceperea.

În aceste semne palpitate, stratonautul s'a înălțat, totuși. Joia trecută. A depășit propriul său record cu 1000 metri, 17.000 metri de-asupra pământului! Ce reverie! Ce încordare supremă a creierului, dominând emoția și închipuirea!

Dar nu ne zdruncină din pozițiile comodității noastre cotidiene. Am fi vrut, ce anume? 20.000 metri. Nu. Mai mult, poate? Nici asta.

Cine știe... Poate dacă acest om năzdrăvan ar fi zăbovit, în cer, câte-va zile, scuturându-ne din indiferența noastră de celule, stărnind jocul imaginației, — (vre-un meteor a mistuit nacela, sau Piccard sboară, mereu, în ne-

card explică ziaristilor că nu poate pleca pe vremea rea. Pionerii împachetară pânza. Polițiștii, aranjați câte patru, s'au înalțat la Zürich.

— Il a beur, fotre M. Biggard, spuse cineva.

ora 10, sau aproape de miezul nopții după timpul nostru, diferența între orarul elvețian și cel românesc fiind de trei ore.

Deși capacitatea stratonavei e de 130 metri cubi, nu s'a comprimat la ea mai mult de 2.600 me-

Foto «Oglinda Lumii»

Profesorul Piccard dând un autograf unei studente bucureștene, după conferința ținută la Ateneu.

A treia oară specialiștii au oprit startul, deasemenea din cauza timpului nefavorabil.

În fine în noaptea de 17 August Piccard își văzu proiectul realizat. Anvelopa balonului fu transportată a patra oară la Duebendorf și operatorii numiți aerostieri au început să monteze pe iarbă enormul aerostat. Cosyns verifică buna funcționare a supapei panoului de siguranță, câmpul fu împânzit de rețeaua funiilor de manevră, alții legară bateria de hidrogen cu o conductă de fier de 80 metri lungime ajungând la învelișul balonului.

tri cubi de gaz cântărind un sfert de tonă. Buteliile de fontă, goale de hidrogen, nu cântăresc mai puțin de 35 de tone.

La 12 noaptea, balonul umplut până la o cincime fu tras de 160 oameni prin funiile de manevră spre nacela sferică, rămasă la locul ei pe vagonet.

LESTUL

După cântărirea balonului s'a calculat cantitatea de lest necesară riglării forței ascensionale pentru ridicarea balonului la 4.000 metri înălțime cu viteza re-

Foto «Oglinda Lumii»

Piccard, purtat pe brațe de studenții noștri, la sosirea în Gara de Nord, anul trecut.

Viața ne alimentează cu prea multe lucruri extraordinare. Ziua aduce și fabulosul, fiecare ceas depășește ceasul precedent, energia umană se lansează în noi exploatări, tot mai ingenioase și mai exagerate. O misterioasă presiune forțează imaginațiunile, scormonește elanurile, deslănțuie ambițiile, pentru a împinge aparatul omenesc spre mereu alte performanțe.

Goana aceasta haotică îi lasă, cu toate acestea, staționari, pe cei pământeni, în rotunda și organizată lor micime.

Piccard s'a înălțat pentru a doua oară în stratosferă. Pregătirile au prilejuit câte-va clipe de emoție. Aparatul nu era pe deplin pus la punct. Condițiunile atmosferice se arătau îngre. Preocuparea — cine știe? — a drăgăstosului tată a patru copii de a nu se înălța cumva într-un ceas care i-ar fi putut fi funest. Se vorbea, la un moment

sfârșitul golurilor, gândindu-se la pământ, la soția și la copilașii săi) — atunci am fi vorbit cu palpitatie despre sborul lui.

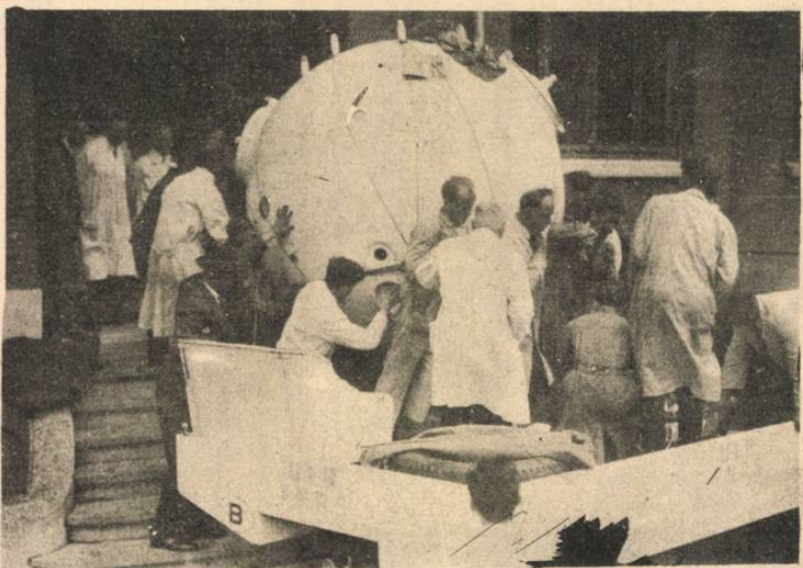
Dar așa? Omul s'a imbarcat, dimineață, în zori și după douăsprezece ore de plutire, a revenit, teafăr, între semenii săi! E, care, destul ca să ne zdruncine impasibilitatea?...
G.

PREGATIRILE CELUI DE-AL DOILEA SBOR

De trei ori Piccard a amânat plecarea, la 9, 13 și 15 August.

Prima oară s'a constatat un defect al aparatului pentru măsurat intensitatea razelor cosmice.

A doua oară s'a opus Berger, meteorologul delegat de Oficiul din Zürich să alcătuiască harta sinoptică a izobarelor și izotermelor pentru 24 ore. Berger făcu în prezența lui Piccard un sondaj aerologic, ridicând un balon mic la câte-va mii de metri, unde a dat de un curent foarte puternic bătând spre nord. Pic-

(Foto-exclusivitate Keystone)

Transportarea nacelei spre aeroportul din Duebendorf de unde savantul belgian și-a luat sborul, săptămâna trecută.

Piccard și Kipfer au supravegheat transportul nacelei pe un vagonet în formă de sanie.

CUM S'A UMFLAT BALONUL

Umflarea balonului începu la

dusă de 2 metri pe secundă.

Abia la această altitudine, unde presiunea e 0,6 dintr-o atmosferă, aeronauții au închis ferestrele

(Continuare în pag. 697)

ROMANIA ACUM 50 DE ANI

Curiozități și cifre interesante

În fața palatului Universității din București s'au instalat, probabil cu autorizația rectoratului, două anticării. La una din aceste librării sub cerul liber, cumpărai într-o zi pentru 3 lei o geografie a României de acum 50 de ani. A trebuit să-i fac o cură de helioterapie câteva zile, de oarece făcea impresia a fi stat prin pivnițele unor editori chiar dela 1882, anul când a fost tipărită, până la 1932 când văzu lumina zilei la anticarul universitar.

3 lei, costul unui volum nu e chiar o sumă mare. Echivalează cu 5 bani dinainte de război. Eftină a ajuns cartea, să poți cumpăra cu 5 bani Geografia României, fizică și economică.

După ce m'am convins că a fost suficient desinfectată de razele soarelui lui August, am început să frunzăresc galbenele ei file. Constatai cu surprindere că începea dela pagina 351 „Capitolul XX”, apoi dela pag. 402, după cuvântul Fine, urma pag. 525 până la 578 unde un al doilea Fine arată că într-adevăr s'a sfârșit. Legătura e bună. Probabil acum o jumătate de veac se tipăreau cărțile dela pag. 351.

BUCUREȘTI LA 1882

Stilul și ortografia veche sunt delicioase. De aceea vrea Academia să reînvieze pe u scurt.

Aflai că acum o jumătate de veac Dunărea n'avea nici-un pod. «Fluviul este cu totul lipsit de poduri; pe timpul resboielor însă se aruncă adesea între țărmurile românești și cea bulgărească poduri militare vremelnice».

La capitolul Orașe și porturi, autorul geografiei ne spune că toate orașele române dădorec importanța lor pozițiilor ce ele ocupă pe drumurile de comerț.

„București, cu aproape 250.000 loc., cap. regatului și orașul cel mai frumos al țării, prenumerat chiar printre marile cetăți europene, se află minunat zidit pe ambele maluri ale Dâmboviței, mai-mai fie-care cetățenii p'ote avea, pe lângă casă, locuri pentru grădini, în multe părți destule de vaste, deosebitu de cari se vedu și multe mădane.

Din punctul de vedere industrial, orașul posedă o fonderie de fier, una de tunuri, o manufactură de tutun, o tipografie a statului etc. În privința salubrității însă orașul lasă de dorit.”

După cum vedem, într-o jumătate de veac n'am progresat mult, populația a ajuns dela 250.000 locuitori la aproape 700.000, clădirile s'au înmulțit și arhitectura e după ritmul vremii, dar în privința salubrității orașul lasă mult de dorit, exact cum e tipărit în cartea de geografie.

BUGET DE 130 MILIOANE LEI

La 1882 „bugetul” țării era de 130 milioane lei.

Fericite vremuri. Cu 130 milioane era bogăție și prosperitate.

te. E drept România avea pe atunci 5 milioane locuitori. Azi 25 miliarde e un buget de sărăcie și de curbe de sacrificiu.

AGRICULTURA

Acum cincizeci de ani 24 zile de muncă pe an ajungeau țărânului pentru a-și asigura existența sa.

„Pământul Moldovei e mai bine cultivat de cât al Munteniei. E forte adevărat că 24 zile de muncă pe an ajungă a-și asigura existența sa precum și pe aceea a animalelor seale pe timpul iernii.”

Mai aflăm că la 1882 Bărăganul era o stepă necultivată; azi e grânarul țării. Până și clima s'a schimbat: pagubele ocazionale anual agriculturii de diferite accidente climatice (grindine,

INDUSTRIA

Industria era abia în fașe. Se considera drept industrie fabricile de lămânări de se, fabrica de chibrituri din satul Buciumi (jud. Iași), apoi „fabricile” de apă gazoasă (!) de vacu (!!), de oțet și de pastramă.

Nu exista nici măcar industria tăbăcăriei.

„Pieile parte se arădescu de tabaci și se facu din ele opinci; iar parte se trecu în Austria de unde ni se înapoiază sub formă de piei pentru încălțăminte întrebuințate de cismarii și de pantofarii noștri.”

Tot la capitolul industriei sunt trecute brutăriile, simigierile și cofetăriile.

Într-adevăr am progresat. Brutăriile și cofetăriile, care erau

bureți de cauciuc), lăzi de Brașov, pășări vii etc.”

Vremurile s'au schimbat. Azi trebuie să importăm grâu, legume, miere, tutun, plus articole de lux, iar exportul e slab.

Cât privește relațiile comerciale, se poate citi la pag. 400 că „statele cu cari avem daraveri comerciale mai importante, sunt, după însemnătatea afacerilor, Austria, Franța și Anglia”.

La capitolul căilor de comunicații aflăm că România avea 1520 km. cai ferate, nu exista încă linia București-Fetești, nici Bârlad-Iași.

ARDEALUL

Orașul principal al Ardealului era Cluș (Koložsvár) cu 27.000 locuitori. Avea universitate și observatoriu astronomic.

Mai era pe atunci un observator astronomic la Alba Iulia. În vechiul regat nu exista la 82 nici-un observator.

Alba Iulia mai era renumită prin vinurile foarte bune din împrejurimi.

În Ardeal se exploata acum jumătate de veac tot felul de minerale precum: mercur, arsenic, pucioasă, topaz, ametist, mica, granit, marmură, cuarț, fer, aramă și mult aur. Transilvania era considerată drept țara cea mai avută în aur din toată Europa.

BASARABIA

În timp ce Ardealul avea la 1882 două observatoare astronomice, capitala Basarabiei, „Kishineu” pe riulu Bicu, oraș pe atunci de 130.000 locuitori avea un gimnaziu și o școală primară.

Bălți era un orașel de 15.000 locuitori; azi tinde să ia locul Chișinăului.

L. F.

Articole științifice de actualitate, extrem de interesante, au apărut în excelenta revistă de popularizare:

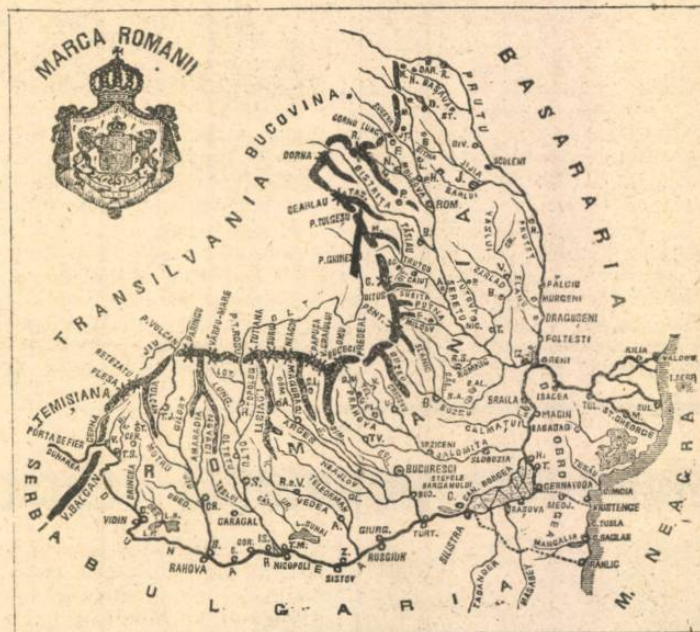
„ȘTIINȚA” No. 2

redactată de d. L. FLORIN, colaboratorul nostru științific.

No. 2 apărut în luna Mai cuprinde 32 pagini, cu peste 40 ilustrațiuni, notițe, curiozități, preziceri astronomice și meteorologice probleme, jocuri științifice, biografii, anecdote din viața savanților, calcule curioase, tabele calendaristice și un supliment: „ȘTIINȚA VIETII”.

Oricine poate obține revista trimițând prin mandat poștal costul abonamentului de numai 40 lei (patruzeci lei) anual pe adresa:

Revista „Știința”, Căsuța Poștală 70, București I.

România la 1882

nă, secetă, inundațiuni, geruri) „trecu peste 3 milioane lei”. Azi trec de 3 miliarde în anii normali, fără a menționa de 1932 când 46 la sută din recolta grâului a fost distrusă de rugină, iar orașe ca Bârlad, Iași, Soroca și Arad au fost în parte distruse de inundații.

5.500.000 DE BIVOLI

La 1882 România avea 500.000 de cai, 2 milioane de boi, 1 milion de porci, 6 milioane de oi și 5.500.000 bivoli.

Să fie oare reșală de tipar? Că la 5 milioane locuitori erau 6 milioane de oi nu e de mirare, prețul unei oi fiind de câțiva lei. Dar 5 milioane de bivoli e foarte mult. Pe stepele Bărăganului pășteau turme de bivoli și bivolițe fără număr. În inventarul latifundiilor nu se menționa numărul animalelor, fiind considerate aproape fără valoare.

„Abia avem 220.00 stupi” mai spune autorul geografiei.

Nu știm dacă azi la 18 milioane locuitori avem măcar 100.000 stupi.

simple „fabrici” au ajuns azi laboratoare chimice, unde se întrebuințează diverse materiale dăunătoare sănătății.

COMERȚUL

Comerțul exterior atinge a ciferă enormă pe atunci de 250 milioane lei, dintre care 150 milioane la export și 100 milioane la import.

„Exportațiunea constă mai alesu din produse agricole: cereale, sămânță de in, rapiță, tutun, făină de grâu, legume, vin, animale, piei, gogoși de mătase, miere, ceară, sare și păcură.

Importul constă mai multu din lucruri ce nu se facu la noi, precum: orez, cafea, ceai, zahăr, ierburi și articole trebuitoare la medicamente, ape minerale, susan și semințe de canar, giamațane, postavuri, ață, cituri, stambă, șaluri, mobile, trăsuri (azi automobile), instrumente științifice, aparate de inginerie, de medicină, de telegrafie, oglinzi, sfiori, umbrele, chibrituri, săpunuri, parfumuri, bureți de mare din Turcia (azi

Criminalitatea a crescut în Europa

Declarațiile prefectilor de poliție ale marilor capitale europene

Ziarul suedez **Dagens Nybeter** a început o vastă anchetă internațională privitoare la creșterea criminalității în diferitele țări europene, dela războiul mondial încoace. Grație informațiilor furnizate de către prefectii de poliție din Paris, Londra, Berlin, Viena, precum și din patru capitale scandinave: Copenhaga, Oslo, Helsingfors și Stockholm, **Dagens Nybeter** expune într-o serie de interesante articole fapte și cifre care duc la concluzii de cel mai mare interes, din punct de vedere moral și social.

Se constată, mai întâi, și aceasta, se datorează prohibiționismului care domnește în cele patru capitale scandinave, că infracțiunile și abuzurile alcoolice sunt mai numeroase și de mai mari proporții decât pe vremea când băutura era permisă.

Turburările sunt mai accentuate la Helsingfors (100 cazuri la 1000 locuitori) în timp ce, la Stockholm, proporția nu e decât de 12, iar la Oslo de 39 la 1000 locuitori.

Diminutivă, în domeniul accidentelor de mare trafic, recordul e disputat între Berlin și Stockholm. În micul Helsingfors (250.000 suflete) numărul asasinatelor săvârșite în intervalul unui an, egalează aproape numărul omorurilor comise la Berlin, în aceeași trecere de timp. Creșterea criminalității pare să fie, pretutindeni, un fapt împlinit și progresia lor e destul de rapidă

până în 1923, dată dela care se constată o tendință de revenire spre vechea normală.

EXCROCHERIILE ȘI DELAPIDĂRILE ATING CIFRE ENORME

Sub raportul acesta, recordul aparține, fără îndoială, Vienei, deși în celelalte capitale, cazurile de acest gen se înmulțesc într-un chip înspăimântător.

În timp ce la Stockholm, de exemplu, în 1920 poliția a fost sesizată de 958 plângeri de acest soi, în 1930 ea a avut de anchetat 3750 cazuri asemănătoare.

La Berlin, numărul plângerilor de escrocherie a progresat dela 8822 în 1922 la 47.998 în 1931. La Copenhaga și la Oslo, cazurile de escrocherie s'au înțesat până în 1928: din acel moment, se constată un reflux, în așa fel încât în 1931, numărul plângerilor n'a depășit numărul din 1914. O întoarcere la moravuri mai bune... ar fi de dorit.

Gurile rele pretind, dimpotrivă, că golul general al caselor de bani și lipsa oricăror disponibilități determină, atât la Oslo, cât și la Copenhaga, victoria aceasta a cinstei și loialității...

La Copenhaga (600.000 locuitori), se numără abia 4 plângeri de escrocherie sau deturnări de fonduri la 1000 de locuitori; la Oslo (252.000 locuitori) proporția este și mai moderată (2 și jumătate la 1000) și la Stockholm 7 la

1000. Aceiași proporțiuni la Helsingfors. La Londra (7.889.500 locuitori) plângerile de acest gen au fost, în medie, în număr de 3500 pe an, în timpul epocii 1914-1920; dela acea perioadă, plângerile acestea cresc în fiecare an, atingând anul trecut 16.244 delictvenți și reprezentând o proporție de 2 la 1000.

La Paris, recordul plângerilor de escrocherie a fost atins, în 1930, când la 1000 locuitori (în total sunt 4.900.000) se găsea un singur borfaș...

La Viena, unde înainte de războiu se numărau abia 1200 plângeri de acest gen pe an, cifra a aceasta a progresat până la 5709 în 1927 și 11.829 în 1930, la circa 1.800.000 persoane.

CONTINGENTELE POLIȚISTE ALE CAPITALELOR

Viena dispune, fără îndoială, de cel mai mare număr de polițiști, proporțional cu numărul locuitorilor săi: 1 polițist la 235 locuitori. Cifra proporțională cea mai redusă revine Copenhagei, unde funcționează 1 polițist la 595 locuitori. La Stockholm, Oslo și Helsingfors, proporția este aproape peste tot aceeași, adică 1 polițist la câte 450-460 capete.

La Viena, numărul polițiștilor destinați serviciului de ordine era, în 1931 de 5751, în timp ce poliția judiciară număra un contingent de 826 oameni. În cursul

anilor următori, în urma creșterii criminalității, Viena a fost silită să-și mărească armata polițistă care, în momentul de față, se compune din 7.107 oameni în serviciul de ordine, și 718 în slujba poliției judiciare. Copenhaga are, în total, 1050 polițiști, dintre cari 134 detectivi. Stockholm de zece ani deja, numără același număr de polițiști: 968 oameni, dintre cari 113 detectivi. Helsingfors, pentru cei 250.000 locuitori ai săi, dispune de 720 polițiști, dintre cari 120 detectivi, în timp ce Oslo, deși mai populat, se mulțumește numai cu 600 polițiști, dintre cari 100 detectivi.

Berlin și Paris, în proporție cu populațiile lor respective, ocupă aproape aceeași poziție. La Berlin, se numără vre-o 14.000 schupos (sergenți de stradă), adică 1 la 305 locuitori.

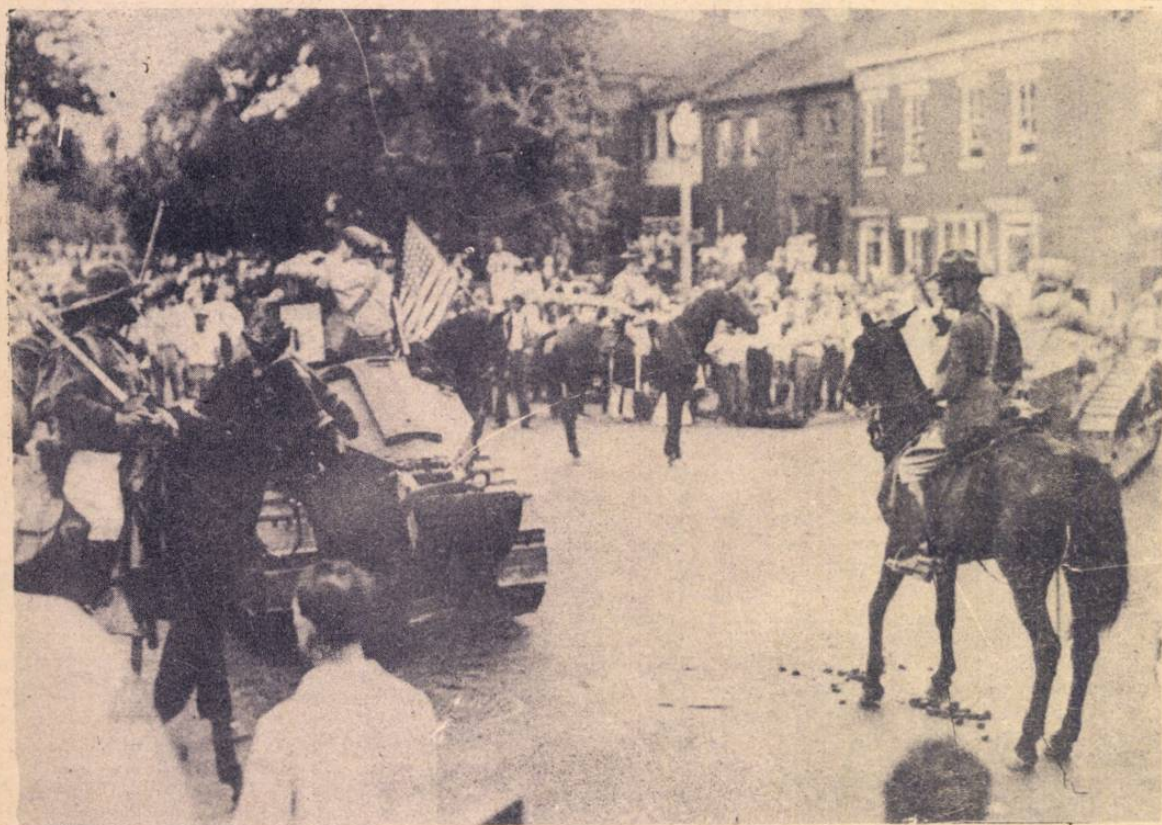
Paris dispune de un corp polițist de 15.000 oameni, dintre cari 700 detectivi, ceea ce corespunde unui polițist la 330 locuitori.

★

Escrocheriile se adaptează, întotdeauna, modelor, ideilor zilei, conjuncturilor, hazardului. La Berlin, sunt fără număr escrocheriile comise cu ajutorul mișcării nudiste, precum și în dosul ajutoarelor acordate șomerilor, etc.

Enorm este, deopotrivă, în momentul de față, numărul escrociilor matrimoniale, încât te înțrebi, uimit, cum se mai găsec femei cari să se lase prinse în capcană. Numărul femeilor escrocate în felul acesta se ridică la câteva mii pe lună...

Cu tancurile, împotriva populației rebele

(Foto excl. Keystone)

Washington, capitala Statelor-Unite a fost teatrul unor sângeroase ciocniri între poliție și miile de veterani, cari au ocupat piețele publice, pretinzând drepturile lor la pensie. Armata a recurs la cele mai mari violențe, ieșind cu tancurile în stradă, pentru a-i intimida pe cetățenii rebeli. Liniștea nu s'a restabilit, însă, decât după ce a curs mult sânge pe străzi.

E cald...

(Continuare din pag. 683)

zemați de zidul unei case, etalând toaletele lor sumare privirii enervate și invidioase a pietonilor, șomerii profită de colțul ocrotit, câteva clipe, de un trunchiu de copac, pentru a sorbi delicia unui sforăit zdravăn și sonor, în timp ce alții, mai privilegiați, se odihnesc în Cismigiu, sub protecția specială a unui „meletar”.

Cei cari pot cheltui doi lei pe un scaun cu plată, uită de toate: de situația lor critică, în ploaia ciuruitoare a sulitelor marelui astru, de poziția nefirească și rebelă a trupului și își continuă visarea într-o lume aievea, haotică și caldă.

Însfârșit, țiganka se prăbușește toropită, într-o uliță din Teiu, reținându-și sensibilitatea incinsă, într-un somn brav și prelungit. Maimuța oropsită care-o păzește, de nevoie, se simte, relativ, în largul ei, simțind în aerul incendiat ceva din ambianța junglei din care a fost răpită.

E cald și așa trebuie să fie.

VARȘTA FEMEII

— Dar ce sindrofie a fost, ieri, la voi, că v'au venit atâția mușafiri?

— Nevastă-mea a serbat pentru a zecea oară a 30-a aniversare a nașterii sale.

FIGURI DIN NOUL PARLAMENT

G. Gongopol
(național-țărănist)

C. Argetoianu
(Uniunea Națională)

Dem. Dobrescu
(național-țărănist)

Leonte Moldovanu
(lib. ducist)

Lotar Rădăceanu
(social-democrat)

Petru Andreiu
(național-țărănist)

C. Banu
(georgist)

Vasile Toncescu
(național-țărănist)

Mihail Ralea
(național-țărănist)

Nicușor Graur
(național-țărănist)

Vasile Haneș
(național-țărănist)

Gh. Brătianu
(șef de partid)

Oct. Goga
(șef de partid)

Gr. Gafencu
(național-țărănist)

Gh. Bethlen
(maghiar)

Iuliu Maniu
(național-țărănist)

I. G. Duca
(șef de partid)

Dr. Lupu
(șef de partid)

Ion N. Leon
(lupist)

Gaspar Muth
(german)

I. Mirescu
(social-democrat)

Gh. M. Cantacuzino
(georgist)

Stan Ghițescu
(averescan)

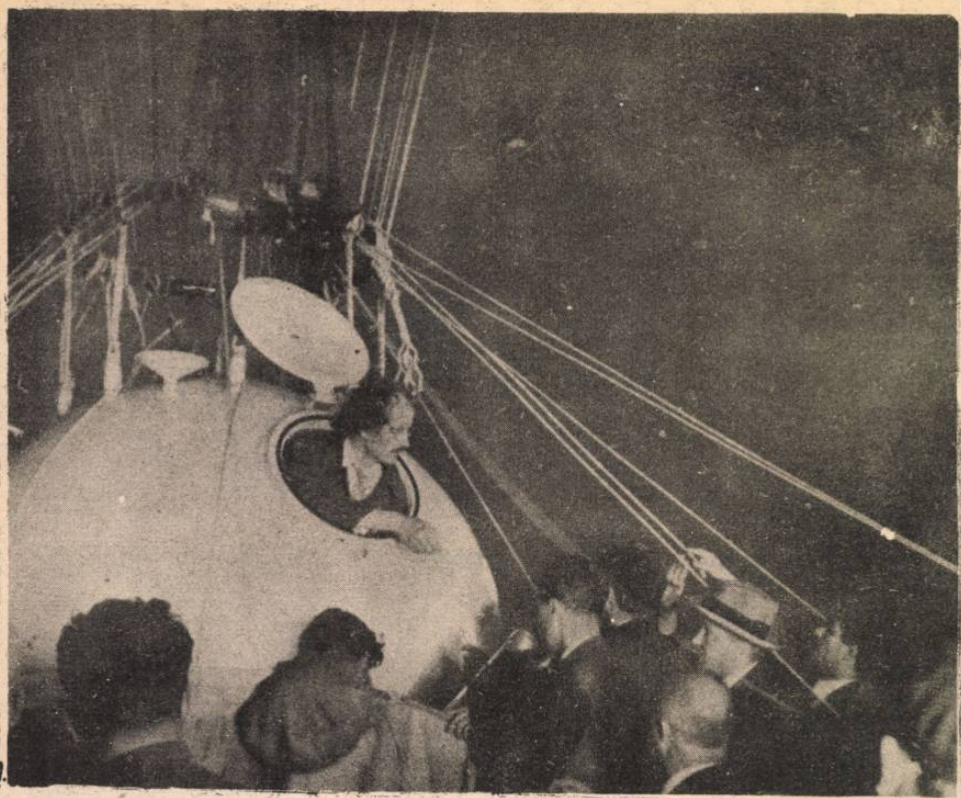

Arthur Connerth
(german)

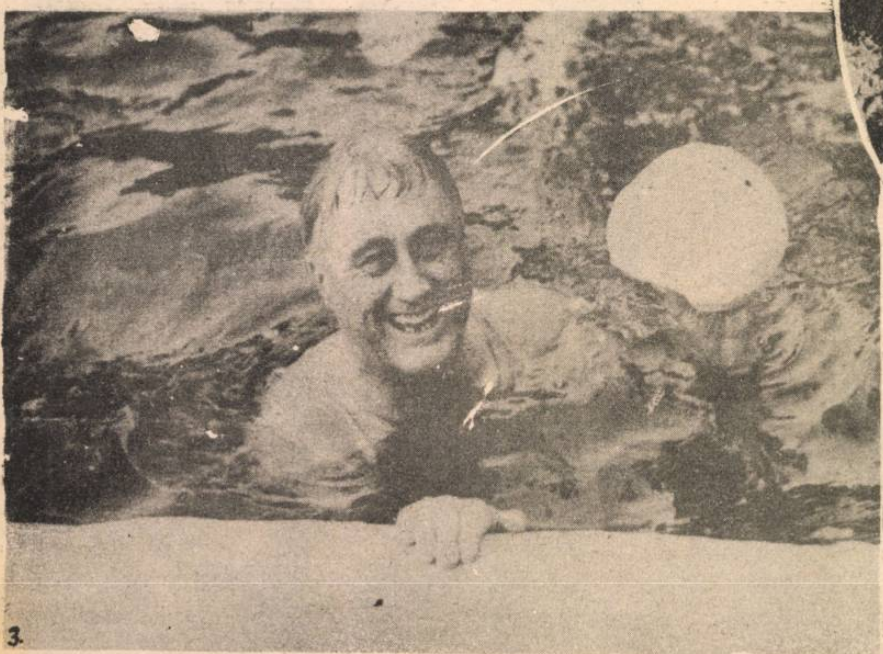
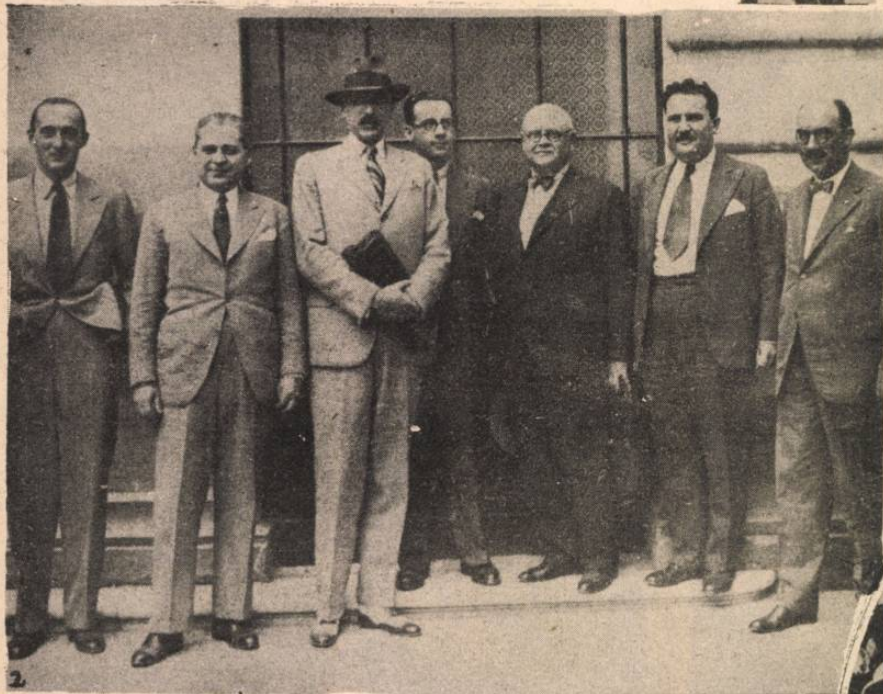

Victor Slăvescu
(lib. ducist)

ULTIMELE E

1) Profesorul Piccard în momentul aterizării, în Italia, după
română, întrunită la București, pentru încheierea unui acord
Statelor Unite, se odihnește după campania lui electorală. În
ședințele Republicii franceze este și un încântător bunic, deo
oficiat, în comuna Pantelimon, cununia comună a 50 perechi
nistru, Ed. Herriot, au inaugurat un vast canal de irigație,
grup de rebeli, arestat la Madrid, înainte de a se fi putut n
Spania, deportat în automobil, după ce fusese, o zi, stăpânul
Palatul de Justiție, în flăcări, în timp ce înăuntru răsculații

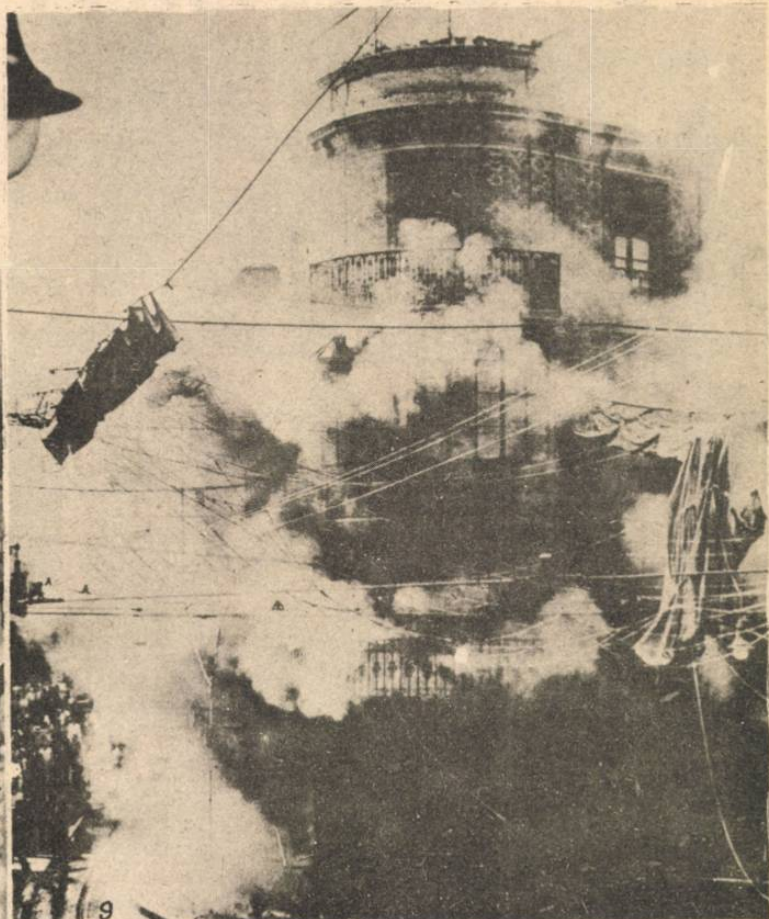
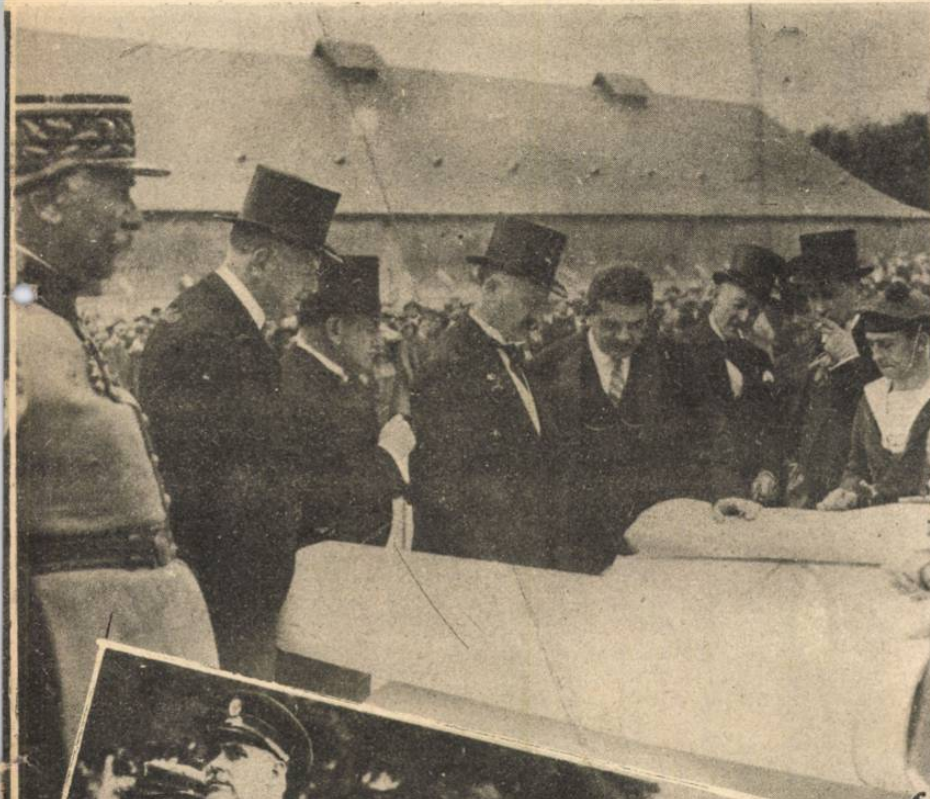

numitele «Zile de speranță», în timpul cărora pacifiști
din toată lumea, răspândesc cuvântul lor de înfrățire.
— 11) Între timp, Germania revansardă, cere revizui-
rea tratatului dela Versailles. «Trupele de asalt» ale
lui Hitler, vor să slujească unei Germanii imperialiste,
condusă iarăși de Wilhelm II.

(Foto «Oglinda Lumii» și Keystone)

VENIMENTE ALTE SĂPTĂMÂNII

1) al doilea zbor glorios efectuat în stratosferă. — 2) Conferința maghiaro-comercială. — 3) Franklin Roosevelt, candidatul democrat la președinție, în splendida piscină amenajată în palatul lui din New York. — 4) Președintele la multe festivități, în parte însoțit de nepoșica lui. — 5) Duminică s'a ținut. Economie de timp... — 6) Președintele Franței, însoțit de primul ministru, care leagă toată Alsacia și Lorena. — 7) Revoluțiunea eșuată din Spania: un război manifestat. — 8) Generalul Sanjurjo, șeful revoluției monarhice din Seviliei răsculate. — 9) Unul din momentele dramatice ale revoltei sevilane: căderea unui zbor. — 10) La Compiègne, în Franța, s'au inaugurat așa

O DRAMA A FOAMEI

de A. RUBEJANSKY

Povestirea de mai jos, scrisă de o romancieră care cunoaște, în mod desăvârșit, starea de lucruri din Rusia, ne face să pătrundem în viața actuală a fostului imperiu al țarilor. În cadrul unei acțiuni pasionante, vom vedea cu ce preț trebuie să-și plătească eroul acestei aventuri porția lui de pâine.

Slab, gol, osos, celebrul artist dramatic Hamletov stătea, abătut, pe salteaua vărgată a patului său de fer. Cămașa de pânză groasă, care se închidea cu două curele și pantalonii largi cât niște salvari, purtând încă ștampila roșie *Avtobaz*, a cooperativei din Krasnodor, care îi distribuise, spânzurau mândri și unici de un cuiu din perete.

Hamletov îi păstra, cum își păzește o tânăra fată singura ei rochie de bal.

În fiecare seară, întorcându-se de la teatrul dramatic național, unde juca rolurile principale, se desbrăca de cum intra în casă, își peria hainele și le atârna de cuiu, ca să se păstreze mai bine.

În odaia de alături, vecinii mâncau. Sgomotul lingurilor de tablă isbite de faianță îi pricinuia o suferință inexprimabilă.

«Cu siguranță că mănâncă supă de *kasha*, gândi el, *kasha* caldă, aurită, moale. Șmecherii se îndoaie cu linguri pline! Știu cum să se descurce!»

Hamletov nu pricepea cum reușesc vecinii săi, comicul de operetă Brüşkin și soția lui, subreța Sura, să mănânce în fiecare zi, la prânz și seara.

«E cu neputință să trăiască din altceva decât li se dă la cooperativă. Eu am primit, de pildă, Luni dimineața, trei pâini și două scrumbii sărate pentru toată săptămâna. Nu se poate ca ei să fi primit mai mult.»

El sfârșise, totul, Miercuri seara: de patruzeci și opt de ore nu mai mâncase nimic. Până la noua distribuție mai avea de așteptat două zile.

*

Viața nu-l silise, până atunci, să practice arta dificilă de a se acomoda cu mizeria. Înaintea revoluției el fusese idealul tuturor orașelor, unde venia să joace.

Pretutindeni, admiratori nenumărați, îl copleșeau cu daruri pe genialul Hamletov care îi făcea să vibreze, să plângă, să viseze. Când se ridica cortina, femeile îi asvârliau inețele lor pe scenă, și publicul îl aclama fără conținere.

În cabină, se găsea otdeauna câte-o frumoasă și pasionată admiratoare, care venia să-i sărute picioarele. Bărbații îl implorau să-i însoțească la restaurant.

Aceea se chema viața adevărată.

Era de mâncare, de băut... Și ce băntură? De neînchipuit! Spărgeai oglinzi, spărgeai gemuri dela casele locuitorilor: negustorii bogăți și tinerii aristocrați asvârliau bilete de bancă, cu pumnii, țigărilor focosi; toți cântau, urlau, suspinau, râdeau, se îmbrățișau, căutând să-și exalte sentimentele până la nebunie.

Ce nopți! Hamletov era țarul... Dumnezeu!

Odată, la Kharkov, ordonase fidelilor săi:

— Închiriați sala numai pentru voi, căci vreau să joc, mâine «Țarul Feodor» și să fiți numai voi în sală.

Cinci oameni cumpărase cele o mie de bilete.

Ce minunat spectacol fusese!... Când glasul său, răsunând în toată sala, asvârlă faimoasa frază: «Suntem țar ori nu?» cei cinci admiratori ai săi, transportați, răspunseră în cor:

— Da, ești țar!

Și, apoi îl purtă în triumf, pe umeri, până la restaurant.

Cu cât era mai beat, cu atât juca mai bine.

Credea, pe vremea aceea, că venise pe pământ ca un fel de Messia, pentru a deschide și desvălui sufletele, pentru a înobilă inimile.

Banii îi încăreau buzunarele și îi plăcea să împartă, în dreapta și în stânga, oricui îi cerea.

Schimbarea necurmată a orașelor, triumfurile sale, banchetele, florile, cadourile amorurilor, restaurantele, vodka, șampania încăpură să-l obosească în momentul când izbucni războiul.

Toată lumea primise, cu bucurie, vestea aceasta.

Copiii tipau, dând din mâini.

— E războiu adevărat; Cum o să petrecem!

Bărbații treziți din băutură, uitau să mai bea. Nu se gândiau decât la eroism, și la bătlăii.

Erau încântați. Însfârșit! Aveau prilejul să pornească în viața aventurii. Vagabondajul, evadarea din tine-înșiși, ruperea legăturilor cu viața cotidiană! Totul pentru ca ziua de mâine să nu mai apară ca cea de azi! Nimeni nu întrevădea vre-o suferință ori vre-o primejdie.

— Moartea!... Haida de!... Tot trebuie să murim într-o zi!

Era un prilej neașteptat, ca o rază de soare, care vine să izbească o fereastră și luminează o cameră obscură, ca un val de aer curat ce intră, năpraznic, risipind miasele locului, unde s'a mâncat, băut, vomitat.

Mâncarea!

Hamletov nu s'ar fi gândit, niciodată, pe vremea aceea, că mâncarea va avea o importanță atât de mare în viața lui. Pe atunci avea tot ce pretindea, negândindu-se decât la intonația ce

o va da, seara, frazelor principale ale rolului.

Și vecinii lui mestecau mai departe. Era intolerabil!

Hamletov lăsă, desnădăduit, să rățească pe pereții deșerti ai încăperii privirea aprinsă a ochilor săi rotunzi și holbați. Însă vidul e vid și în tot cuprinsul odăii, nu se găsea nimic de mâncare.

Cu pași de lup, se repezi spre un colț găurit de perete, în timp ce unghiile lungi ale picioarelor sgârliau podeaua ca niște ghiare.

Stăteau, amândoi, la masă. Brüşkin, gras și unsuros și femeia lui, Sura. Își infundau lingurile într-un mare castron de salată, plin cu castraveți și tomate. Un samovar trimitea plafonului și muștelor adormite aburii săi muribunzi. Pe masă, la mijloc, trona o pâine neagră, grasă, umedă și compactă.

Hamletov nu putu rezista acestor tentații.

Își trase cămașa și pantalonii, hotărât să intre la vecinul său, comicul, sub pretextul de a se informa de primirea, făcută de public, noiei opere *Să dansăm în biserică*. În cursul conversației el va găsi mijlocul să ceară o felie de pâine ori chiar să smulga, neglijent, o fărâma, ca din distracție.

Bătu în ușa.

Înapoia ușii se produse, brusc, o panică. Hamletov auzi cum scaunele fură răsturnate, cum tânăra pereche șoptea, speriată, iar când i se deschise ușa, nu se mai găsea nimic pe masă.

— Ce dracu au făcut ei cu toate proviziile? se întrebă Hamletov. Unde au reușit să ascundă samovarul, căinii ăștia?

Privind pe furis, prin toate ungherele, el observă, împăturit într-un jurnal, un colț de pâine care ieșea în afară.

— Tovarăși, spuse el, mi-e foame, dați-mi o fărâma de pâine.

Apoi strigă:

— Ah! cum îmi plac tomatele și castraveții!

Brüşkin schiță un zâmbet cordial:

— Ei, tovarășe, visezi! Unde găsești, acum, tomate și castraveți? Și mie îmi plac, că mă prăpădesc după ele, dar sunt luni, de când nu le-am văzut nici măcar la față. Întreabă-o pe Sura. N'am dreptate, Suro? Iaca trei zile de când nu am mâncat decât pâine și asta-i ce ne-a mai

rămas. Dacă vrei, poți să-ți dau o bucată, însă nu mult, fiindcă trebuie să mai păstrăm pentru două zile și jumătate. Știi bine că abia Luni se schimbă cârțu-liile, pentru toată săptămâna.

Înainte ca Brüşkin să fi isprăvit de vorbit, Hamletov și rupsesse un colț din pâinea care îl fascina și începu s'o ronție cu nesat.

Cu gura plină, el mesteca cu voluptate. Stomacul lui strâns chema poruncitor, însă gâtlee! lui contractat refuza să lase să alunece hrana aceasta providențială, însă masivă.

Brüşkin îl contemplă:

— Bravo! Solizi dinți mai ai! Dar cum se face că nu ți-ai primit rația? Doar lucrezi ca fiecare altul.

— Nu am drept decât la rația intelectualilor, răspunse tragedianul, și asta abia îmi ajunge ca să împiedic moartea. În fiecare Luni îmi fac același promisiune: Împart provizia în șapte părți, jur să nu mănânc decât una pe zi, însă mi-e foame și u de orice deciziune... De Miercuri, s'a sfârșit toată mâncarea și nu am mai mâncat nimic.

— Cum te-ai aranjat până în prezent?

— Înaintea d-tale, camera aceasta era ocupată de vechiul meu amic Bratsky. El avea relațiuni strânse cu *glavpolitpros* vetul (censura politică) și împărția hrana cu mine.

— Bratsky a murit și noi locuim aci de Lunea trecută. Însă, vezi, noi suntem doi și nu ne ajunge, pentru amândoi, cât primim. Dece nu cauți un tertip care să-ți dea drept la o rație mai bună?

— Un tertip? Ce fel de tertip?

— De pildă, schimbă-ți ocupația. Nimeni nu mai vrea să vadă dramă, la teatru. Se vrea destule drame pe stradă. Ceeace vrea lumea, acum, este veselie. Uite! Eu, în locul d-tale m'asi duce, mâine, să-l văd pe Schoabra, comisarul nostru, care face angajamente și i-asi cere un rol într-o operetă. Noi avem drept la o porție dublă. D-ta știi să cânti?

— Nu cred.

— Știi să dansezi?

— Nu am încercat niciodată.

— N'are aface. Ai să faci exerciții.

— Nu te supăra, tovarășe, rosti Hamletov, dar mi-am consacrat viața artei, vrând să-i servesc pe marii poezi și opercți, vezi d-ta... Dar în fine... Îți mulțumesc pentru sfat: mi-ai dat o idee bună. O să mă gândesc.

— Da, da, gândește-te. Bună seara!

Și, împingându-l diștrat, spre ușă, Brüşkin îl dădu afară trăgând zăvorul.

Hamletov se desbrăcă și se culcă. Suferia și mai mult. Înghițitura de pâine îi trezise stomacul, care aștepta, acum, altă hrană și îi pricinuia crampe îngrozitoare.

(Sfârșitul în numărul viitor)

Amintirea vie a lui Richard Wagner

Pelerinii dela Bayreuth, orașul în care este înmormântat genialul compozitor Richard Wagner, obișnuiesc să viziteze vila Wahnfried, unde a trăit autorul lui **Lohengrin** și în care a murit, acum doi ani, soția lui, Cosima Wagner, fiica lui Franz Liszt, în vârstă de nouăzeci și doi de ani.

Mai puțin cunoscut este, însă, Muzeul Wagner, îmbogățit de curând, cu daruri considerabile și care va oferi, de azi înainte, vizitatorilor vechiului castel, un ansamblu unic de neprețuite amintiri. O scurtă trecere în revistă ne va da o idee asupra obiectelor de preț cuprinse de sălile acestui muzeu.

Se cunosteau, deja, încăperile cari adăpostesc, de multă vreme, biblioteca lui von Gladenapp, principalul biograf al lui Wagner și sala numită «biografică» în care sunt clasate amintirile marelui compozitor.

Tocmai această parte a muzeului a fost înzestrată cu comori noi, de un interes excepțional.

În primul rând, s'a reconstituit camera mortuară a lui Wagner, cu canapeaua pe care a murit, la Vepeția, în palatul Vendramin. Înapoia canapelei, o coloană înaltă de marmură neagră, depe care se răsfiră două fâșii de pânză cernită, suportă masca mortuară a maestrului. Ansamblul acesta, deosebit de mișcător se completează cu masca mortuară a Cosimei, credincioasa preoteasă a zeului dela Bayreuth și cu faimoasa beretă de catifea pe care Wagner o purta, tot timpul, în ultimi ani ai vieții sale și care se vede în mai toate portretele sale.

Se mai găsește ultimul lui birou, masa pe care a scris opera **Lohengrin**; fotoliul lui de predilecție, o suviță de păr și o suviță de păr alb dela Cosima. Unul din obiectele cele mai impresionante este, desigur, portretul Blandinei von Bülow, o operă delicată desenată de Wagner.

O altă parte a muzeului este constituită din manuscrise, partituri, scrisori, etc., originale. În totul, sunt adunate vre-o 500, între cari textul **Vasului Fantomă**, schițele la **Tannhäuser** și **Lohengrin**, numeroase scrisori inedite: aceea, de pildă plină de veselie, care anunță nașterea lui Siegfried Wagner. Din păcate, manuscrisele celor mai importante lucrări nu se găsesc în templu.

Printre sălile, nou deschise, ale Muzeului Wagner, se găsește una consacrată wagnerianilor, cari au luptat pentru succesul marelui creator și afirmarea templului său de artă, zidit la Bayreuth: Walzogen, Gladenapp, Bülow, Chamberlain, Thodo, Cosima și

Siegfried Wagner (fiul compozitorului, el însuși un dotat muzician, mort tot acum doi ani, în timpul festivalurilor). Se găsesc, de-asemeni, admirabile portrete din tinerețea lui Liszt.

Nu e nevoie, să intrăm în mai multe detalii pentru a înțelege interesul considerabil, pe care-l reprezintă muzeul Wagner. No-

menclatură noastră rapidă nu urmărește decât să ofere elementele unei evaluări, lesne de făcut.

Muzeul Wagner a fost constituit, datorită inteligenței pasiunii a d-nei Hélène Wallen, din Bayreuth, o wagneriană infocată, care, ani de zile, a spicuit și adunat amintirile-maestrului.

În ce privește manuscrisele, ele au putut fi achiziționate, grație generozității unui industriaș din Köln, care a oferit sume fabuloase pentru dobândirea lor, declarând celor cari îl felicitau pentru gestul său:

«Datoram de mult fapta aceeași lui Wagner, a cărui operă m'a reîmpăcat cu viața».

Savanți cari au fost și mari artiști

Cu prilejul centenarului morții lui Cuvier, criticii francezi au relevat că marele savant naturalist avea, se pare, întrânsul, stofa unui mare artist. În copilărie, încă, el învățase desenul cu unul din părinți și, pe când studia la colegiul din Montbé-

Pasteur. — Portretul unuia din vecinii săi.

liard, apoi ceva mai târziu, la Academia din Stuttgart, el excelă în desen, minunându-și profesorii și camarazii.

Îi plăcea, în deosebi, să tălmăcească prin imagini plastice, descrierile zoologice ale lui Buffon. La vârsta de nouăsprezece ani (în 1798) fiind profesor în Normandia, el picta, ca un artist desăvârșit peisagiile Mănecii. Se folosea de culori cu tot atâta gust, cu câtă dibăcie.

Însă cazul lui Cuvier nu e unic. Pilda cea mai concludentă este aceea a lui Pasteur care, pe când ignora el însuși menirea lui de om de știință, voi să devină artist și s'a manifestat, în mod efectiv, ca atare, în chipul cel mai interesant, până la vârsta de douăzeci și unu de ani (1843). E o poveste extrem de curioasă.

Pasteur nu avea încă șapte ani când luând în mână un creion și niște culori, manifestă cele mai uimitoare dispoziții, pentru desen. Primii lui profesori, aceia

dela școala mixtă din Arbois, apoi cei dela liceul din Besançon, nu îi ascundeau deloc că e sortit unei cariere glorioase, aceea care încunună cu lauri fruntea artiștilor. De altfel, își spuneau ei, micul Louis avea cui să semene. Nu pictase bravul său părinte, fostul sergent-major, un **Soldat plugar**, înaintea căruia se extazia tot ținutul?

Contemplând-o, într'o bună zi, pe mama lui, pe când se ducea în piață, coafată cu un bonet alb, cu umerii strânși într'un șal scoțian, Louis Pasteur o rugă, să pozeze pentru dânsul, și tabloul mamei sale, de o sinceritate extraordinară, fu cea dintâi lucrare a viitorului bacteriolog de geniu. El reînoi, peste puțin timp, experiența și făcu portretul camaradului său Beschet, precum și al tinerelor surori ale acestuia, Arthémise și Ottilie Beschet. Pasteur nu avea, încă, pe vremea aceea (era în 1837), cinci-sprezece ani. Însfârșit, în 1838, execută portretul tatălui său, care este o capodoperă de expresie și armonie.

Începând din 1839, portretele se succed ca'n atelierul unui profesionist. Prieteni din Arbois, alături de familie, cunoștințe noi, toți se opreau, pentru câteva ore, în fața ochiului exercitat al micului licean care le reda figurile într'o sigură simetrie de tonuri. Tablourile acestea, cu greu regăsite, au fost fotografiate și reproduse într'un album prefăcut de René Valléry-Radot.

Când intra la liceul din Besançon, Pasteur putu observa, sore marea lui surprindere, că numele îi este cunoscut și apreciat ca fiind acela al unui artist pictor. Faima aceasta, neașteptată, îl făcu să se înamoreze și mai mult de pictură. Pe pereții încăperii sale de studio, el începe să zugrăvească o frescă inspirată din **Child-Harold** al lui Byron.

În clasă, reproduce chipurile tuturor profesorilor și colegilor săi. Când, de odată o surprinzătoare reacțiune se produce întrânsul, Pasteur se consacră cu

atimă, studiilor științifice. Lucraază un ultim pastel în 1842, și cu asta pune capăt vocației sale artistice.

În 1843, Pasteur intră la Școala Normală.

De-atunci, nu a mai pus, nicio-dată, mâna pe penol. Se crede

Pasteur. — Portretul mamei sale.

că ar fi ajuns un mare pictor. Se regăsesc, în operele sale de debut anumite accente cari amintesc tehnica lui Courbet și cari vădese siguranța unui chemat în pictură.

Albine dresate

Un agricultor englez a obținut rezultate nimitoare în crescătoria lui de albine. El a dresat atât de bine aceste insecte arțăgoase, încât poate face cu ele tot ce pofteste.

Între altele, poate deosebi insectele între ele, le cheamă pe nume și, printr'un fluierat diferit, le face să vină la dânsul, una câte una.

Apicultorul răstoarnă stupul, se joacă, în tihnă, cu albinele, neavând nevoie de nici o mască ori mănuiș, deoarece nu e nicio-dată înțepat.

Oricâteori cumpără un stup nou, albinele abia venite se arată cât se poate de docile și trăiesc în armonie cu cele vechi.

CELE 500 COSTUME ALE REGELUI ANGLIEI

VALETUL CARE ÎL ÎMBRACA PE GEORGE V

George V al Angliei nu se poate plânge că n'are ce pune pe dânsul. Funcțiunile sale îl silesc să aibă peste cinci sute de costume. Un publicist englez, Hayden Church, care povestește interesante amănunte de mai jos asupra considerabilei garderobe a Suveranului britanic, ne arată cum un singur om supraveghează această considerabilă colecție și este responsabil de toate accesoriile vestimentare. Acesta este d. Howlett, primul valet al regelui sau, mai degrabă, «superintendentul garderobei», cum i se zice în mod oficial.

Gentleman perfect, d. Howlett este unul din personajele cele mai puțin cunoscute, dar nu și cele mai puțin importante și pitorești, cari gravitează în jurul regelui.

Situația pe care o ocupă de mulți ani, este tot atât de plină de responsabilități și necesită tot atâta abilitate ca numeroase sarcini deținute la curte, de funcționari mai cu vază.

D. Howlett răspunde în fața lumii, de «buna tinută» a stăpânului său, în toate împrejurările. Sute de uniforme și toate variațiile imaginabile de costume trec prin mâinile sale.

«Superintendentul garderobei» nu știe niciodată ce ținută i se poate cere, dintr'un moment într'altul. Așa că toate costumele trebuie să stea gata pregătite într'o formă impecabilă, până în cele mai mici detalii.

Există, apoi, chestiunea delicată a medaliilor, decorațiilor, insinelor. Cea mai mică greșală în aranjamentul lor ar fi sever comentată. Însă d. Richard Howlett nu ar fi primul valet-camerist al lui George V, dacă ar comite vreo greșală. El știe mai multe asupra etichetei decât oricare croitor militar sau naval. În timpul «sezonului», d. Howlett scrișnește tot timpul din dinți. Este, pentru dânsul, cea mai grea perioadă a anului și, fără îndoială, el scoate un profund susțin de ușurare când această epocă s'a sfârșit.

În Maj, Iunie și Iulie, ceremoniile la curte, garden-parties-urile, elegantele adunări hippice dela Ascot și Newmarket, fără a mai socoti ocupațiunile obișnuite ale suveranului și sarcinile de guvernământ îl obligă pe George V să-și modifice ținuta de nenumărate ori pe zi, mult mai des, în orice caz, decât în epocile obișnuite.

Postul de prim-valet-camerist nu mai este, atunci, o s'acură...

Garderoba ocupă câteva încăperi, la etajul al treilea, în aripa de Nord a palatului Buckingham.

Într'un cufăr sunt așezate medaliile și decorațiile. O cameră servește să adăpostească robele și mantalele ordinelor cavalești printre cari nu trebuie uitat acela al Jartierei, al cărui colier e făcut din douăzeci de unci de aur pur și din pietre prețioase de o greutate egală.

Costumul de ceremonie preferat de suveran este ținuta de a-

miral. El și-a făcut studiile de ofițer de marină și dragostea lui pentru mare și vasele frumoase nu a slăbit niciodată.

Printre uniforme militare, aceea care servește de cele mai multe ori, este ținuta de mareșal. Marea ținută prezintă un aspect sesizant, cu tunica stacojie, cu culoșii de piele de căprioară și cu un bicorn împodobit cu pene.

Sute de vestimente, unele mai complicate decât altele, trebuie să fie ținute în perfectă stare și gata să fie îmbrăcate, dintr'o clipă într'alta. D. Howlett nu e puțin mândru că reușește acest tur de forță.

Costumele de ceremonie sunt ținute în cufere hermetic închise.

Ultima fotografie a regelui George V, la o alergare de cai. Clasică și eleganta floare albă nu lipsește din butonieră.

Uniformele militare constituie partea cea mai importantă din garderoba regală. Suveranul posedă, pentru fiecare regiment al armatei britanice, al cărei colonel șef este, câte o ținută mare și mică. Uniformele navale și nenumăratele costume civile completează colecția.

O ladă enormă conține o haină pe care George V nu o va mai purta niciodată — uniforma încoronării sale. Undeva, sunt rânduite uniforme austriace și germane, pe cari stăpânul lui avea dreptul să le poarte înainte de război.

La castelul Windsor, George V poartă tradiționalul dolman albastru, cu nasturi de aur și guler roșu. Din contra, la reședința lui dela Balmoral, el poartă un kilt (jupă scoțiană), iar seara, în loc de a îmbrăca un smoking, își pune costumul tradițional al Stuartilor, din lână cadrilată, cu nasturi de argint și diamante.

Primul valet-camerist al curții Angliei are o personalitate întru-

totul remarcabilă. De peste 25 de ani, el este în slujba regelui George V. E un om în vârstă, cu o înfățișare distinsă, cu maniere pașnice.

În palatul Buckingham, dispune de două camere, alăturate garderobei, pe care o are în pază. Casa lui e plină de amintiri regale și pereții sunt acoperiți cu portrete autografiate, cari i-ar face să pălească de invidie pe cei mai mari milionari. D. Howlett posedă, deopotrivă, un mic apartament în palatul din Saint-James. Fiica lui, Elena, o drăgălașă adolescentă cu părul bălaiu, este fina regelui George.

În afara curții, d. Howlett e aproape un necunoscut. Rareori

sunt puțin numeroase și el nu a încercat niciodată să lanseze moda, cum făcea tatăl său, Eduard VII, sau cum face, acum, prințul de Gales.

Dacă nu judecăm decât după gustul său personal regele trebuie să fie clasat printre oamenii de modă veche. Nu e mulă vreme de când obișnuia să-și însoade cravata sub un inel de aur. Mănușile sale sunt întotdeauna brodate cu puncte negre sau albe. Detaliu amuzant. George V mai păstrează bufonul de aur dela guler, pe care-l avea, pe când era ofițer elev de marină. De treizeci și mai bine de ani el nu a purtat alt buton.

Suveranul are o preferință specială pentru costumele de culoare închisă. Hainele sunt drepte, iar vestele au două rânduri de nasturi, oricari ar fi decorele modei masculine. Pălăria tare, de culoare gri, pe care o poartă la festivitățile în aer liber, când cere eticheta, diferă de celelalte pălării prin faptul că panglica e gri, în loc să fie neagră. Dacă e timp frumos, regele poartă o pălărie deschisă, cu un costum de aceeași nuanță.

George V are, însă, o slăbiciune pentru ghetete negre și pentru o floare — albă de preferință — la butonieră. Când fumează, se folosește de un lung port-țigaret.

Regele — și în privința aceasta gustul lui e conform cu acela al contemporanilor săi de mai mică importanță — preferă hainele vechi celor noi și ori de câte ori poate, el sacrifică confortului, perfecțiunea aspectului său exterior. Nu se simte într'adevăr în libertate decât atunci când merge, cu pușca pe umăr, la vânătoare, îmbrăcat într'un costum mai vechiu, de lână, având unic tovarăș pe câmpie, un câine-ogar.

De fiecare dată când se oprește la Balmoral, castelul său din Scoția, regele nu uită să facă o vizită bătrânului cișmar din sat, care continuă — în ciuda modernizării vremurilor — să facă ghetete cusute cu mâna. George V lasă să-i ia măsura, apoi se așează pe un scaunel, ca să învârtăscă o țigară și să stea de vorbă cu furnizorul lui. Acesta îi spune de fiecare dată, când primește o comandă: «Bine, mă voi strădui din răspuțeri ca Majestatea Voastră să fie mulțumită, însă nu promit nimic, nu-mi iau nici o răspundere».

Înutil să precizăm că primul valet nu are să se ocupe și de încălțăminte regală. Această din urmă sarcină îl privește exclusiv pe al doilea camerist, care e un fel de expert în arta lustruirii pantofilor și care a inventat o cremă întrebunțată de câțiva suverani veniți în vizită la curtea Angliei: regele Norvegiei și ex-regele Spaniei sunt clienți fideli ai acestui al doilea valet, însă amândoi trebuie să se adreseze, direct lui, pentru a-și reînnoi proviziile, deoarece personajul acesta demn păstrează secretul cel mai absolut asupra metodelor sale de fabricațiune.

DE PRETUTINDENI

Leac contra mușcăturii de viperă

E foarte ușor să ne ferim de viperă; mijlocul preventiv e să purtăm ghetete înalte de piele și ghetre.

Mijlocul curativ e următorul: legăm imediat partea mușcată pentru a opri circulația sângelui și lărgim rana cu vârful unui briceag, muiat, mai întâi, în alcool.

Rana trebuie spălată cu o soluție de bipoclorit, în proporție de

1 la sută. Injectăm înșfârșit 20 centimetri cubi din serul profesorului Calmette (numai 10 centimetri cubi, la copii și la câini).

Evident că atunci când cineva pleacă în regiunile bântuite de viperă trebuie să aibă la dânsul: alcool, briceag, soluție de bipoclorit, o seringă Pravay și serul Calmette. Acesta din urmă se găsește și în formă de comprimate, cari se dizolvă în apă fiartă.

În chipul acesta, mușcătura nu e niciodată mortală.

După concurs...

(Foto excl. Keystone)

«Miss»-ele se întorc spre țările respective, după ce sorocul alegerii s'a oprit asupra unei «alteia» dintre concurente. Dela stânga la dreapta Miss Statele-Unite, Peru, Brazilia, Argentina, Costa Rica, pe bordul pachetului «Douvres-Ostende».

În amintirea a 400.000 eroi

(Foto excl. Keystone)

La Douaumont lângă Verdun, pe locul unde 400.000 soldați și-au jertfit viețile, apărând pământul Franței, s'a inaugurat în prezența președintelui republicii franceze acest mare monument care să comemoreze amintirea legiunilor de eroi

Părțile neexploatate ale globului pământesc

Conform părerii autorizate a lui Eduard Reeves, membru al Societății geografice din Londra, putem evalua la o șeptime din suprafața totală a pământului, punctele necunoscute, încă, de pe glob.

Dacă scădem din întinderea aceasta, regiunile ținuturilor polare, regiunile asupra cărora nu posedăm nici o cunoștință geografică se repartizează astfel:

În nordul Americii de Nord, pe latitudinea strâmtoarei de Behring;

În America centrală de Sud și în regiunea capului Horn;

În Africa centrală, în împrejurimile lacului Cead, și, mai la Nord, în Sahara;

În sudul Arabiei regiunea ma-

rilor deșertului, la Nord de Adem;

În Australia centrală și câteva insule din arhipelagul Sonder.

Pâine proaspătă ori pâine rece?

La alegerea pâinii nu poate exista decât o singură deosebire: pâinea proaspătă și pâinea rece. Nu încapă îndoială că aceasta din urmă este mai digerabilă. Pâinea proaspătă se mănâncă prea repede și nu e destul de bine mestecată.

De altfel, persoanele economice preferă pâinea rece și chiar cea uscată pâinii proaspete, deoarece din aceasta se mănâncă mai puțin. Medicii recomandă, insistent, pâinea rece, fiind preferabilă din două motive esențiale: e mai economică și mai lesne de mistuit.

5 săptămâni sub zăpadă

În anualele dezastrelor pricinuite de avalanșe, un loc aparte îl ocupă avalanșa care, în 1768, a distrus satul Bergamoleto, din Italia, episod care se comemorează și astăzi.

Urișăa masă de zăpadă, lunecată din vârful muntelui, a acoperit, între altele, o casă țărănească, în grajdul căreia au fost surprinse trei femei și o capră.

O adevărată minune: grajdul rezistat formidabilei presiuni.

Vreme de 5 săptămâni, până li s'a putut veni în ajutor cele trei țărânci s'au hrănit cu laptele caprei care, la rândul ei, a putut fi hrănită cu îmbelșugata provizie de nutreț din grajd.

Și astăzi, după trecerea de 164 ani, se mai pomeneste printr-o slujbă oficiată în biserica satului de miraculoasa salvare din Bergamoleto

Un original pact de căsătorie

Iată textul unui contract de căsătorie iscălit, în ajunul cununiei lor, de d-l Shapiro și de d-ra Connor, doi cunoscuți actori din New-York.

1) Niciunul din soți nu va putea lipsi de acasă, după ora 11 seara, fără autorizația celuilalt soț.

2) Nu are voie să bea, fără în-cuviințarea celuilalt.

3) Fiecare din soți va avea o lună pe an vacanță.

4) Ei nu-și va minți cu nimic tovarășul de viață.

5) Soțul va prezenta soției sale pe artistele cu cari joacă, pe scenă.

6) Femeia nu va scoate niciodată verigheta din deget.

7) Cei doi soți vor cânta să joace pe aceleași scene.

„Ziua marinei“ la Constanța

(Foto «Oglinda Lumii»)

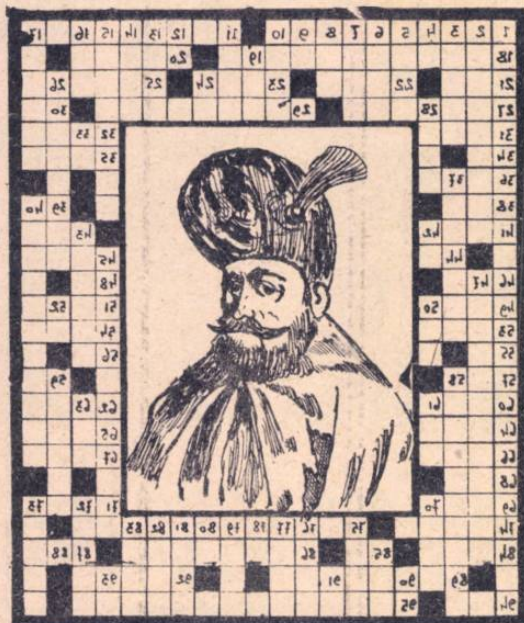
Una din cele mai isbutite figuri acrobatice executate la serbările navale dela Constanța. Purcelul spânzurat este un tradițional simbol marinăresc.

JOCURI

Cuvinte încrucișate

«MIHAI-VITEAZUL»

de Ionel Ionescu
(Băicoi).

Orizontal: 1) Celebră localitate pe apa Neajlovului unde Mihai Viteazul înfrânse pe Turci la 13 August 1595. 2) rege al Ungariei de o fire ambițioasă care pretindea să ajungă «eroul creștinătății» și care incurcă treburile lui Mihai Viteazul schimbând la tronul Moldovei pe Aron-Vodă cu Ștefan Răzvan, omul său. 18) e-coul literilor sau silabelor. 20) profet (Y=I). 21) cuiu. 22) oraș în Arabia (K=c.). 23) pălăria magistratilor. 25) favoriții Domnului. 27) sat pe apa Teleajănelui celebru prin bătălia dintre Șerban Basarab și Simeon Movilă (1602). 29) faimos general turc sub Mahomed III înving de Mihai Viteazul în nenumărate lupte. 30) vergea de oțel cu care se războiesc piticii lui Gulliver. 31) celebru erou din războiul Troian. 32) socoteală. 34) conjuncție. 36) folositor. 38) matematician norvegian (1842—1899). 39) prep. (inv.). 41) personaj legendar. 43) romancier englez (1663—1731). 44) plec în bătălie. 45) Răsunet. 48) Transilvania. 49) fiul lui Atlas, unul din pleiadă. 51) știrea zilei dintr'un ziar. 53) întins în lături. 54) om de stat prusian (1827—1900) K=c. 55) interj. 56) campion. 57) interj. 59) oraș. 60) aer pretentios. 62) imas. 64) casă elegantă. 65) dibăcii. 68) adus pe spate. 69) pagubă mai ales când e vorba de război, cum este deci cazul Turcilor. 71) smead. 74) năcrim. 75) numele mamei marelui Domn Mihai Viteazul după călugărie. 84) soldat francez din artileria ușoară. 85) măsură. 86) semne simbolice care disting o familie nobilă, aluzie la Mihai Viteazul. 87) una din Ciclade. 89) alungară (vorbind de animale). 92) fig. ameliță. 94) pronume. 95) Tatăl lui Mihai Viteazul Domnul Munteniei (1554—1557) otrăvit de Vornicul Socol.

Vertical: 1) Titlul unei poezii din colecția lui V. Alexandri dedicată marelui Domn Mihai Viteazul. 2) înstreinare nu însă de teritorii. 3) procesiune. 4) notă.

6) Domnul Moldovei contemporan și aliatul lui Mihai-Viteazul (1591—1595). 5) piatră scumpă. 7) a se înstreina. 8) literă grecească. 9) interj. 10) a se grăbi. 11) umezeală. 12) oraș în Franța. 13) proveni o ceartă neașteptată dând loc la un război. 14) oraș în Egipt. 15) localitate pe Mureș unde Mihai-Viteazul fu învins de Basta (1600). 17) proprietari de case funebre. 19) negație streină. 24) 365 zile. 26) fig. om care își schimbă păreri, aluzie la Sigismund regele Ungariei. 28) primul rege a lui Izrael. 33) fluviu. 37) Domn al Moldovei răsturnat de Mihai Viteazul. 49) Domnul Munteniei fratele lui Mihai-Viteazul înecat din ordinul vizirului (1590). 42) sunt. 43) faimos general a lui Mihai-Viteazul. 45) Domn al Moldovei aliat momentan a lui Mihai-Viteazul. 47) faimos boier a lui Mihai-Viteazul s'a distins în luptele cu Tătarii. 52) vas. 58) Moartea marelui Domn Mihai-Viteazul toți o plânserăți. 59) grăsimă. 61) locuitor din Transilvania. 63) a dori noroc. 72) poet francez (1589—1670). 73) general austriac puse să omoare pe Mihai-Viteazul prin trădare. 75) mal (inv.). 76) indică o repetiție. 77) fig. grosolan. 79) oraș în Columbia. 80) pron. 81) rău în Suedia. 82) fier așa cum este pronunțat de copii lui. 83) oraș (inv.). 85) interj. 90) operă. 91) uvent. 93) pronume.

ARITMOGRIF

de Christian Romeo
(Focșani)

1)	1	2	3	4	5	6
2)	5	7	8	1	9	10
3)	10	8	11	2	5	12
4)	8	10	8	13	5	6
5)	4	8	10	5	7	10
6)	8	3		3	11	3

In locul cifrelor se vor pune

litere. De câte ori se repetă cifra, se pune aceeași literă. Să se găsească în felul acesta 6 (șase) cuvinte orizontale cu următoarele semnificații:

1) Afurisit; 2) Sărbătoarea intrării în biserică a Maicii Domnului; 3) Azot; 4) curaj; 5) funcționar subaltern; 6) iacă.

Inițialele cuvintelor găsite citite de sus în jos vor da numele unui fabulist român (1812—1866), iar finalele de asemenea vor da numele unui filosof român, perceptorul și ministrul lui Nerone (65 a Chr.).

ANAGRAMA

de Fănică-Nicolaescu-Bals
(Predeal)

Să se găsească un fel de trestie din Egipt. Schimbându-se ordinea literelor, să se afle alte trei cuvinte cu următoarele semnificații: 1) Pohodnic; 2) Grăbă mare; 3) Zeul grădinilor și al viilor (Mit.).

Soluțiile jocurilor din „O. L.” No. 33

CUVINTE INCRUCIȘATE NAPOLEON BONAPARTE

Orizontal: 1) Arcole; 5) Po; 7) Nelson; 12) Ica; 13) Tapa; 14) Lie; 15) Ut; 17) Abo; 19) Lav; 20) Abo; 21) Op; 22) Kom; 24) Abdicare; 25) Pri; 26) Imam; 28) Date; 29) Ro; 30) Ur; 31) Inn; 32) Giei; 34) Irat; 35) Osei; 37) Di; 38) Ic; 39) Anio; 41) Maja; 43) Eol; 44) Ila; 46) No; 47) Eb; 49) Amin; 51) Reni; 53) Nea; 54) Borodine; 60) Sel; 61) Ti; 62) Leu; 63) Do; 64) Ist; 66) Is; 67) Dol; 68) Vela; 69) Lia; 71) Acomat; 72) Re; 73) Mozart.

Vertical: 1) Abukir; 2) Ci; 3) Oca; 4) Labă; 5) Păli; 6) Opac; 8) Elba; 9) Lia; 10) Se; 11) Napier; 16) Tom; 18) Ob; 20) Ar; 21) Ort; 23) Marna; 25) Paris; 27) Montholon; 28) Dumouriez; 31) Irene; 33) Ecija; 34) Ida; 40) Ionia; 42) Ambes; 45) Mantua; 48) Tilsit; 50) Mei; 52) Ney; 54) Bela; 55) Ou; 56) Oder; 57) Dole; 58) Ni; 59) Oslo; 62) Lom; 65) Ti; 67) Do; 70) Aa.

CRYPTOGRAMA

Somnoroase păsărele
Pela cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele,
Noapte bună!

ENIGMA

Patru

AU DESLEGAT TREI JOCURI

Ionel Ionescu (Băicoi), Fănică Nicolaescu-Bals (Predeal), Mioara și Ionel Triculescu (Craiova), Rică Timofteșcu (Turnu-Severin), Anna și Teodor Stoicescu, Avram I. Avram (Poști), Ioan Vanjensky, Clemansa Ionescu (Focșani), Maior Popovici Pompiliu Anibal (Arad), Valeriu și Bică Pisoschi (Craiova), Ionescu Constantin, Al. Haber (Iasi), Sandy Cristici (Craiova), Plut, major N. Gurău,

plut, major V. Bucătaru (Roman), Dumitru Ardeleanu (Pecica-Arad), Ghersen Horovitz (Odobesti-Putna), Nicolae Popescu (Cochirleanca R-Sarat), Petrică Crintea (Dumitresti-R-Sarat), Ionel Iordache, Suditu, studenți (Mizil-Buzău), Pinea A. Saul-Piasa (Focșani), Ionel Constantin Iocos (Craiova), Ilie T. Lupița (Caracal).

DIN CAPITALA

Gică Constantinescu-Grecu, Renée Mălaeru, Iosif Almosnino, Simona Almosnino, R. H. Simion, Alexandru R. Ștefănescu, Gh. Calimachi, Gică M. Tabacu, Lt. Costel Miorescu, Sandu Dumitriu, Nicușor Șonea-student, Popovici Teodora, Maria Metaxa, Gh. E. Teodorescu, Eustațiu Mărculescu, Nae Iliescu, Mircea I. Popescu, Remmy, Nellu Iorgulescu, Titi Constantinescu, Nicușor Chiriace, Jean Adler, Costy M. Tabacu-student.

AU DESLEGAT DOUA JO- CURI

Marcel Tomescu (Craiova), Traian Michăilescu (Râmnicul-Sarat), Sandu Borceșcu-student, Alexandru Soreanu (Galați), Mircea Dănilă (Botoșani), subl. Constantin Ionescu, Calman H. Iancovici (Chișinău), Vasile Timișoreanu (Oravița), Rotilde Weisberg (Galați), Iosif Alterovici Tg-Sulița, Ionel Munteanu-student, P. Istudor, Aura Aronescu-studentă (Iasi); Gică și Tudor, ză Popescu, Carola Avram (Ploști), Anton și Nina Vrajescu (Oradia), T. Bărbulescu (Cluj), Victor Calmanovici (Timișoara), Subl. Aurel Serian (Chișinău).

DIN CAPITALA

Gicu Drăgulescu, Marcel Zuckerman, Zoica Părvulescu, Petrică și Sandy N. Vasilescu, Paul Rosenberg, Poldi Rosenberg, I. Almosnino, Panu Victor, Vladimir Constantin, Nicu Feldman, Petre Cristea, Nae Rădulescu-student, Tică Brelea, Suzi Grigorescu, Traian Calistrat.

AU DESLEGAT UN JO

Nicolae Nicolau (Carmen-Silva Constanta), Nicu Marcovici (Cernăuți), Simion Orenstein, Ionel Dragu (Focșani), Oscar Niculescu (Sibiu), Chifu T. Ionel (Iasi), Gh. Ionescu (Nicorești-Putna), Iosif Feldman și Tudorică Neacșu (Iasi), Herman L. Herșcovici (Roman), Henry Goldan (Cernăuți), Carth Constantinescu, Gigi Dumitrescu-Gidu (Oradia), Anton Ștefănescu (Craiova), Samuel Pinea (Galați), Jean Teofil Teodorescu (Timișoara), Al. Ionescu (Alba Iulia), Traian Popescu (Buzău).

(Urmează în pag. 697)

„Oglinda Lumii” No. 35
BONUL JOCURILOR

Soluțiile jocurilor

(Continuare din pag. 696)

DIN CAPITALA

Tică Băleanu, Alecu Păunescu, Rudolf Eschenazi, Pop Liviu-student și Mimi Ionescu-studentă, Rozine Marcovici, Gh. Dumitrescu-Ghedu, Anuța Stănculescu, Petrică și Duty Georgescu, Alex. Theodorescu-student, Teodorescu Nicolae, Săndulescu N. Tudor-student.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «OGLINDA LUMII» No. 31

Ionel Constantin-Iocoș (Craiova).
Maior Pompiliu Popovici Anibal (Arad).

Mioara și Ionel Triculescu (Craiova).
Dumitru Ardeleanu (Pecica-Arad).

Chiril Părvulescu, Lt. Costel Nicoreșcu, Gică M. Tabacu, Sandu Dumitriu (Loco).

PRIN TRAGERE LA SORTI AU CASTIGAT

1) Gică Constantinescu-Grecu (Loco).

2) Sandu Borcescu-student (Cluj).

3) Nina Vrăjescu (Oradia).

Poșta jocurilor

SANDY CRISTICI (CRAIOVA).
Jocurile sunt bune. Vom alege și publica.

GEORGE M. TABACU (LOCO).
Se va publica mai târziu.

COSTY M. TABACU (LOCO).
Vom publica «Reconstituirea» și «Cryptograme».

IONEL CONSTANTIN (LOCO).
Publicabil într-unul din numerele viitoare.

PLUT, MAJOR N. GURAU:
Nu l-ați primit, deoarece n'am avut până azi adresa dv.

Minunea sânilor

(Continuare din pag. 685)

ignoranța naivă era o cerință și, în educația tinerelor fete, juca un mare rol puțină «de a se preface în proaste»...

Menirea firească a femeii e, și astăzi, aceeași: de a place bărbatului. Dar azi nu mai plac decât femeile și fetele cari gândesc și acționează cu independență, cari vădesc o personalitate în exteriorul și în concepția lor despre viață și cari pretind ca bărbatul să se adapteze independenței lor.

*

Individuală în îmbrăcăminte, în exercitarea profesiei, în concepțiile despre artă și natură, femeia de azi are puțină să guste viața în toate direcțiile.

Și e fapt dovedit că, cel mai mult, plac astăzi femeile de sine stătătoare și libere.

O invidie primăvărată străbate, azi, toată lumea feminină și după cum primăvara, totul capătă culoare, putere și imbold de viață, tot astfel noua generație de femei prezintă toate semnele distinctivă ale tipului lor. Succesul vieții unei femei sau fete din zilele noastre nu depinde de

(Foto New-York Times)

În lumina puțin voalată a dimineții, aceste unsprezece fete elegant înarmate pentru o partidă de cricket aduc o violentă pată de albeață care înseninează toată preajma.

faptul că e oacheșă sau blondă, mică sau mare, tânără sau coaptă.

Totul depinde de măsura în care femeia a priceput și exploatat posibilitățile ce-i stau, azi, la dispoziție, spre a-și modela exteriorul și ființa lăuntrică. E mai de grabă datorită bărbatilor de a înțelege «femeia» și... de a o merita.

Iată, dece, place mai mult tipul de femeie care găsește partenerul capabil să-și dea seama de multiplicitatea ei, făcând-o cât mai fericită.

*

Dar, ne-am cam îndepărtat, furați de câte-va reflecții, oare-

cum... filosofice, de subiectul nostru: **Minunea sânilor**. Sunt sâni încă o podoabă minunată și un mijloc miraculos de atracție? Nici nu începe discuție. Barbaria modei a constatat, tocmai, în stăpînire netoată a acestui farmec natural și care, cu toată emanciparea morală și fizică a femeii, continuă, foarte comod să-i înnebunească pe bărbați.

Minunea sânilor este unul din fenomenele cele mai prețioase și mai primejdioase, în același timp, ale frumuseții feminine, așa că el trebuie lăsat să se desvolte, în voie, cum a hotărît Dumnezeu...

ROBERT DIEUDONNÉ

De data aceasta la 17.000 metri

(Continuare din pag. 686)

metalice pentru a păstra înăuntru această atmosferă în restul timpului de ascensiune, până în zona izotermă (stratul lui Teisserenc de Bord) unde presiunea e abia 0,1.

Călătoria dela 4.000 metri în sus s'a făcut prin aruncarea prafului de plumb, viteza fiind mărită până la 10 m. pe secundă.

PICCARD TRANSMITE SEMNALE PRIN RADIO

RADIO BERO-MÜNSTER (Zürich) a anunțat, pentru prima oară primirea unor semnale transmise de prof. Piccard prin T. F. F. după codul Morse.

Puterea postului fiind numai de 50 wați și lungimea de undă mai mică de 100 metri, stațiunea meteorologică din Zürich a prins semnalele numai la plecare.

O PRIMA COMUNICARE

La ora 11.40 Piccard a comunicat prin radiotelegrafie că traversează regiunea Engadine-Samaden, la o altitudine de 16.500 metri. În nacelă se simte un frig puternic și va începe scoborîrea pentru a evita Adriatica. De pe bordul balonului se vede lacul Garde.

Din Milano, în cursul după amiezii s'a anunțat că balonul lui Piccard a fost zărit scoborînd în spre localitatea Edolo din provincia Brescia (Italia).

Pe la ora 4 balonul, care ajunsese deasupra orașului Verona, a început să se pregătească de coborîre. Când a ajuns la 1.800 metri înălțime, a fost deodată împins de un curent puternic de aer spre sud-est, încât s'au ivit temeri să nu fie împins cumva

deasupra Adriatiei.

Coborîrea a continuat însă repede și Piccard a început să caute un loc favorabil pentru aterisare.

Sute de persoane urmăreau în acest timp evoluțiile balonului. Aviatorii escadrilei din Desenzano au venit imediat spre locul unde urma să se producă contactul cu pământul.

Aterisarea s'a făcut în condiții normale, la ora 5 după ceasul occidental (7 după ora noastră).

În cădere nacela s'a lovit de colina Cavallaro, dar n'a suferit nici o avarie. Localitatea de aterisare se numește Cavallaro di Monzambano.

Imediat după ce a atins pământul, Piccard a ieșit din nacelă și a declarat celor de față că voiajul a decurs în bune condiții și instrumentele au funcționat foarte bine.

Piccard în modul cel mai firesc din lume a plecat cu automobilul spre Desanzano, pentru a se odihni nițel...

Cași cum ar fi venit dintr-o călătorie făcută cu trenul. În mai puțin de o jumătate zi, profesorul belgian a părăsit pământul, a făcut o... inspecție cerului, a spus bună ziua astrelor celor mai apropiate și s'a întors, mulțumit de această vizită rapidă, iarăși pe pământ. Seara, și-a putut îmbrățișa soția și copiii...

INSFARȘIT, UN AL TREILEA SBOR...

În ultimul moment, suntem în formați în mod sigur, că Piccard proiectează, cu toată seriozitatea un al treilea sbor în stratosferă. Dacă o merge așa, nu e exclus ca să ajungă până la Dumnezeu și apoi, să ne povestească, jos, la întoarcere, cum e pe-acolo...

ACTUALITATEA IN CARICATURA

O părere autorizată

Doamna (către pictor) — Ce aspect ciudat ați dat satirului din tabloul dv. S'ar spune că n'ați văzut niciodată așa ceva.

MANCAUL

— Agata e ca o poezie.
— Nu-mi plac poeziile.
— Elena are un glas muzical.
— Nu sunt amator de muzică.
— Smaranda are ochi ca de șalău.
— Bun, poți să mi-o prezinți!
Șalăul îmi place sub orice formă.

SFAT DE URMAT

Medicul. — Arăți cu mult mai bine. Ai urmat, desigur, sfatul meu de a căuta puțină variație?
Pacientul. — Da, l-am urmat. M'am adresat... altui doctor.

NAIVITATE

— Ce-am auzit?... În ultima revistă ai apărut pe scenă, fără absolut nimic pe tine?
— Asta e o calomnie!... Am avut vată în urechi, căci eram răcită!

UN FILANTROP

— Ai o mutră foarte obosită.
— Stă foarte prost. Nu mai pot dormi. Dacă nu voi putea să-mi procur, până Vinerea viitoare, 20.000 lei, trebuie să cer declararea mea în stare de faliment.
— Dar bine, omule, de ce nu mi-ai spus asta mai de mult?
— Cum? Puteai să-mi dai d-ta acești bani?
— Nu, bani n'am nici eu. Dar îți puteam recomanda un narcotic admirabil.

SOLUȚIA

— Ce e cu tine, Nicule, de ai o mutră așa disperată!
— Doctorul mi-a interzis vinul și fără băutură, simt că mă prăpădesc.
— Numai pentru atâta lucru. Caută frate, un alt doctor, unge-l gras și să vezi cum ai voie să...

SURPRIZA

Doctorul X. veșnic distrat, s'a căsătorit.
A doua zi, după nuntă, se trezește dimineața și vede în pat, lângă dânsul, o ființă de sex feminin. Uimit, exclamă:
— Dar bine, d-ră Hilda, ce cauți d-ta aici?

Înainte de cură

LUMINA

— Dragostea e lumina lumii.
— Da, și după ce te-ai însurat, vine chitanța de plată a electricității.

EMOȚIE

Servitoarea Lina dă buzna în sufragerie.
— Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!
— Ce s'a întâmplat?
— Repede un coniac! Dați-mi un coniac!
I se toarnă un coniac pe gât.
— Mai turnați unul!
I se dă un al doilea coniac.
După al patrulea pahar, fata își revine în fire.
— Așa! game ea. Acum mi-e ceva mai bine, după spaima pe care am tras-o.
— Dar ce s'a întâmplat? întrebă stăpâna.
— Am spart vaza chinezească, aia scumpă!

CUNOȘTINȚELE LUI IONEL

Institutorul: — Ionel Ionescu ai să-mi spui tu, la ce servește lăna?

Ionel: — ???
Institutorul: — Dar din ce sunt făcuți pantalonii tăi? Din stofă fabricată din... haide, spune...
Ionel (triumfător): — din pantalonii rupți și lepădați de tata!

COMPĂTIMIRE

— Te plâng, amice dragă.
— Dece?
— Soția mea are o pălărie nouă și s'a dus s'o arate soției tale.

APĂ LA CAP

— Ași prefera să fiu incinerat când voi muri, dar mă tem că, cu apa ce o am la cap, o să se stingă focul!

EXPLICABIL

— Te văd de câte-va săptămâni cu aceleași manșete murdare. Dece nu pui altele?
— Imposibil! sunt cusute de cămașă!

MODERN

— Cine e frumosul tânăr, dela masa din colț, cu părul tăiat?
— O, e verișoara mea.
— Dar domnul cel blond, cu monoclu?
— E sora mea, cea mică.
— Atunci doamnă cealaltă, cu blană, o fi sora d-tale mai mare?
— Nu, e bunica mea.

DECE PLÂNGE

Bătrânul. — Dece plângi, băețas?
Băiatul. — Am văzut o casă arzând și am înștiințat pompierii.
Bătrânul. — Dar de aia nu trebuie să plângi. Ai făcut foarte bine.
Băiatul. — Nu, n'am făcut deloc bine: ardea școala noastră!

OFERTE

— Am citit, mai acum câte-va zile, anunțul tău că vrei să te însori. Ai primit ceva oferte?
— Sute.
— Drace! Și ce spuneau?
— Toate același lucru: «Vă pot ceda soția mea!».

OM DE TREABA

— Cum, d-ta vrei lea înaintea? Dar dacă mori mâine!
— Nu, domnule director, eu sunt om de treabă și nu fac așa ceva.

NIMEREALA

— Bruta aceea de șofer, nu numai că nu m'a lovit cu mașina, dar m'a și strigat că sunt un idiot.
— Dar de unde te cunoaște!

Urgență

— Cum! Ce doriți? E ceva urgent?
— Da, trebuie să mă cântăresc.

RESTRANGERE

El. — Fetițo, afacerile merg prost, trebuie să ne restrângem, și să nu mai cheltuim atâtea patale.
Ea. — Dar asta fac de mult. Cumpăr toate pe datorie.

CAZ DE CONSTINTĂ

— Mă iubești, ești decisă să devii soția mea?
— Te iubesc mai mult decât orice pe lume, dar nu pot să mă mărit cu tine, pentru că...
— Ai să-mi imputi ceva?
— Nu. Motivul e că acum o lună înainte de a te cunoaște pe tine, am promis amicului tău Ișopescu — pe care nu-l iubesc — să devin soția lui.

INFORMAȚIE PREALABILĂ

Borfașul (către tovarășul său):
— O fi meritând brățara asta să spargem vitrina?... la du-te înăuntru și întreabă cât costă!

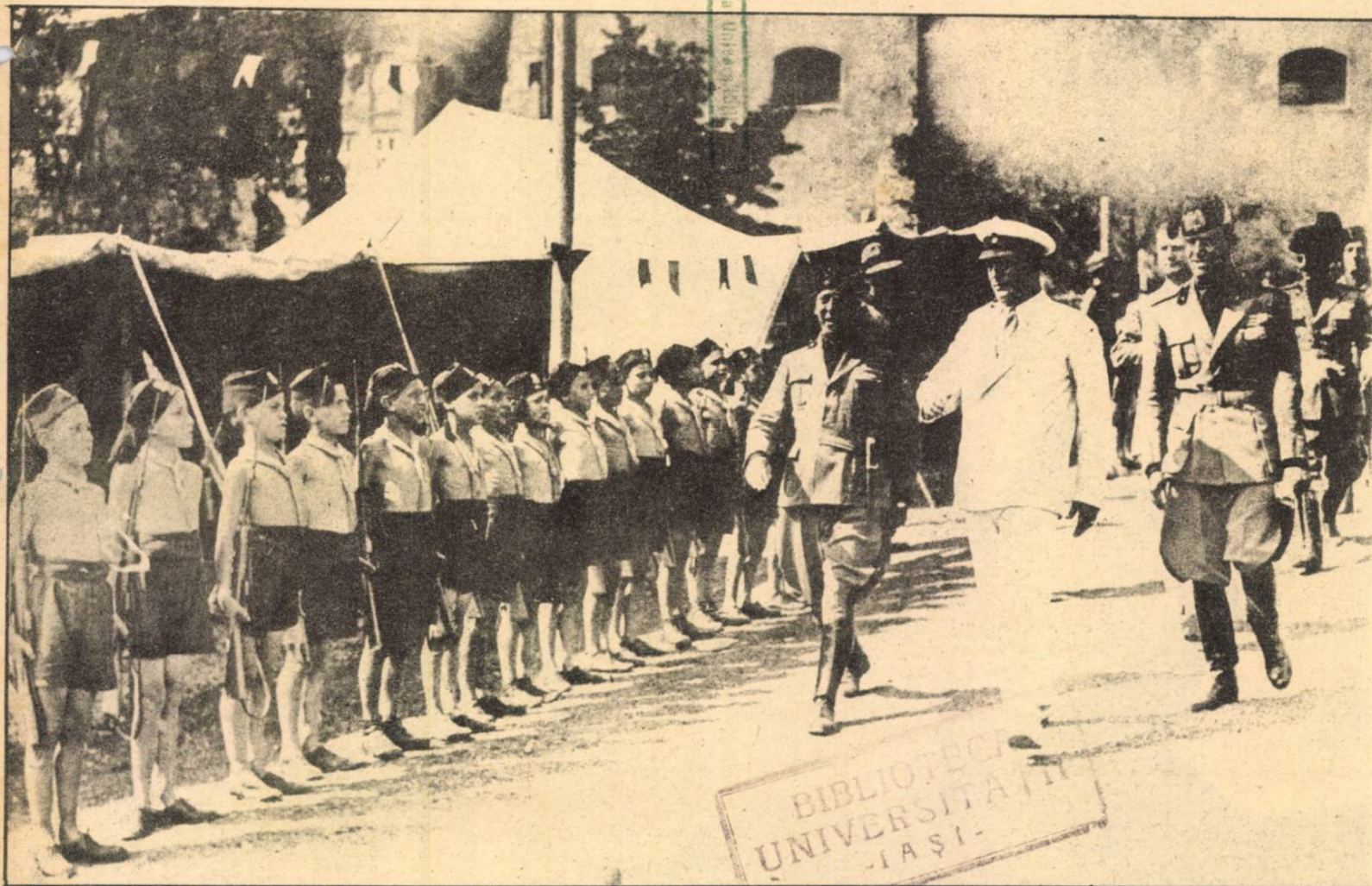
NEMAI AUZIT

— De ce te-ai certat Pierre?
— Mi-a jurat că n'o să mă mai sărute și s'a ținut de cuvânt.

MOTIV DE INSURATOARE

Muncitorul (văzând că-i vine soția cu mâncare): M'am însurat cu ea, fiindcă știe să umble repede, spune el unui tovarăș de lucru. Îmi place să mi se aducă mâncarea valdă.

Mussolini trece în revistă pe micii fasciști

(Foto excl. Keystone)

Ultima generație a Italiei, tinerii «balillas» în vârstă de 6—8 ani, alcătuiește organizația juvenilă fascistă și își adoră șeful suprem, Ducele Benito Mussolini, care nu pierde un prilej de a-i îmbărbăta prin prezența lui chipeșă în mijlocul lor.

Nouile Prețuri Reduse

ale cărților din EDITURA «EMINESCU» S. A.
București I — Strada Inginer Anghel Saligny, 2 — București I

Cereți
gratuit
Catalogul
complet

10 LEI VOLUMUL

Henri Murger: În noaptea nunții
F. M. Dostoievski: Vrajitorul
Björnson: Poveste de dragoste
Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman
N. Gogol: Războiul groaznic
D'Annunzio: Pisica (Nuvele)
Ch. Folley: Fiul lupilor de mare
Maurice Level: Naufragiul vieții
R. Benim: Rivala, roman
V. C. Rony: Secretul Prințesei
Omessa: Misterul Romanovilor
Epinghoven: Tainele Curtii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptățile războiului
Miguel Zamacois: Accidentul
Honoré de Balzac: Iubita imaginată
André Theuriot: Coleta, roman
Lynkeus: Frivolități
Cady: Mica cersetoare
P. B. Hașdeu: Sic Cogito

15 LEI VOLUMUL

Turgheniev: Eroismul Dragostei
Alex. Pușkin: Fata căpitanului
Guy de Maupassant: Nuvele
Georges Meirs: Pata de sânge
Mihail Eminescu: Geniu pustiu
L. L. Caragiale: Cănuța om sucit
Dr. Frumușanu: Cum să întinerim
Eugen Todie: O iubire
Lia Hârsu: Împărăția de zăpadă

Cărți noi de mare succes

A. Thomas: Catrina-Soldat !... 60
L. Lewisohn: Israele Incotro? 60
Panait Istrati: Tața Minca 60
Panait Istrati: Nerantula 40
Klabund: Borgia, romanul unei familii 50
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou 60
Ernst Glaeser: Contingent '924 60
Joseph Delmont: Evrei în lanțuri 60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber 100
Emil Ludwig: Napoleon 240
V. Margueritte: Vitele umane 40
V. Margueritte: Corpul tău îți aparține 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. I 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. II 40
Mihail Eminescu: Poezii 40
Victor Eftimiu: Cântecul mîlei 40
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări și tot atâtea răspunsuri 40
Musset: Spovedania unui îndrăgostit 40

AVENTURILE DETECTIVULUI ROB. PARKER

55 volume. Fiecare volum LEI 5

BIBLIOTECA „ORIZONTUL”

25 volume Fiecare volum LEI 5

VOLUMUL LEI 20

Poë: Aventurile lui Gordon Pym
J. Kessel: Nopti Siberiene
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispășirea, roman
George Ohnet: Prințul fatal
D'Annunzio: Tragedia a 2 fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei
Războiul Spaniei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Mandelstam: Jim Blackwood Jockey
Louis Hemon: Battling Malone
Victor Eftimiu: Kiriașita, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greulescu: Cronicile lui Popic

VOLUMUL LEI 25

Sven Hedin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI.

VOLUMUL LEI 30

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Murat: Viața amoroasă a Caterinei celei Mari
Margueritte: Talionul, roman
Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Margueritte: Femeia emancipată
Margueritte: Prostituta, roman
Eftimiu: Elfiona, roman
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu
Baron de Schlicht: Elita Prusacă
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman
Dr. Alfandari: Cartea femeii însărcinate

AL. MARGHILOMAN

NOTE POLITICE

5 volume mari . . . Lei 1600

20 LEI MAURICE LEBLANC 20 LEI

Aventurile extraordinare ale lui ARSÈNE LUPIN
Arsène Lupin, Gentleman-Apaș LEI 20
Arsène Lupin, contra lui Herlock Sholmes 20
Arsène Lupin, Acul scobit 20
Arsène Lupin, '813 20
Cele trei crime 20
Dopul de cristal 20
Confidențele lui Arsène Lupin LEI 20
Triumful de auz 20
Izbânda lui Arsène Lupin 20
Insuia cu treizeci de sicrie 20
Piatra Miraculoasă 20
Colții Tigrlui 20
Secretul omului invizibil 20

■ Tăiați și păstrați acest anunt ■

OCLINDA LUMII

27 AUGUST. 1932

ANUL XI

No. 35

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
CLUȘA

20 PAGINI
LEI 5

„Divina” și misterioasa Greta Garbo, care a părăsit Hollywoodul, plecând în Suedia, patria ei natală, cu gândul de a nu mai apărea pe ecran

OC-LINDA LUMII

3 SEPTEMBR 1932

ANUL XI

No. 36

Sezonul Yachtingului e în toi.
Dunărea și Marea Neagră cu-
nosc dese încrucișări de vase,
înviorate de grația luminoasă
a femeilor, acomodate de mi-
nune în rolul de „căpitan”

20 PAGINI
LEI 5

Cum și-a asigurat Germania muniții, în cazul unui nou război

Europa clocotește, nu numai în focul depresiunii economice, dar se și mistuie pe rugul dușmăniilor politice. Vom avea mâine, un nou războiu de revanșă din Germania? Iată ce a reușit se afle un redactor al ziarului *Le Journal* care, cercetând șantierele și fabricile din Olanda, a reușit să stabilească, cu precizie, că republica limitrofă a Reichului se poate bizui oricând pe materialul de munițiuni fabricat de aceste uzine. Redăm astăzi câte-va documente senzaționale din constatările distinsului reporter francez, din cari reiese, cu precizie, că Germania își poate, într'un mod sigur și... decent procura un armament solid și compact, fără a fi nevoită să încalce prescripțiile tratatului dela Versailles.

Rotterdam, Ianuarie. Pornim în plin soare. Apoi, treptat, cerul începe să se turbure și să se întunece. Vaporul înaintează prin portul fremătător de activitate și după o cursă trudnică prin meandrele dockurilor ajungem la depozitul dela Krimpen-pe-Is-sel.

Aici se află, după câte se știe, parcul de artilerie grea care va permite Germaniei, în cazul unui nou război, să pornească la atac, fără nici o codire.

Svonurile acestea spun, oare, adevărul? Iată ce trebuie să constatăm.

Pe dinafară, depozitul acesta nu prezintă nimic teribil. O fațadă posomorâtă care nu spune mare lucru.

Mai întâi puțină topografie.

La malul apei se află instalat un elevator de un calibru destul de solid. Mici pereți paraleli, de cărămidă și beton, coboară în plan înclinat până la fluviu, formând un fel de glisieră. De-asupra, cilindrii, în speță ghiulele, țevi de tun, etc., ar putea aluneca foarte ușor până la țarm... Și în trei zile, încărcătura ar ajunge la Ruhvort, la Duisburg sau la Düsseldorf... Adică la doi pași de marile uzine germane.

Pe terenul acesta, se ridică trei mari hangare. Acela în care pătrundem l-ar putea interesa, fără îndoială, pe un tehnician. La o primă aruncătură de ochi, nu se vede decât o enormă cantitate de lădițe îngrămădite. Ce cuprind ele? Buloane, șuruburi, chei englezești minuscule, bucățele de fier ori de fontă, indispensabile pentru fabricarea tunurilor.

— Toate acestea, îmi explică generalul Loggér, care mă însoțește, au sosit aici, clăie peste grămadă, îndată după armistițiu. Nu vă puteți închipui de câtă vreme și trudă a fost nevoie pentru clasarea materialului. Astăzi, e barem pus la punct. Când ne lipsește ceva la ateliere, suntem siguri că găsim aici.

Al doilea hangar. Cu totul alt aspect. Vergele de oțel. Bărne de oțel. O grămadă de obiecte voluminoase. Un maldăr haotic de mașini demontate. Material care, cu siguranță, nu poate servi decât la un singur scop: fabricarea tunurilor.

Cel mai ușor efort de imaginație te îndeamnă, prompt, să tragi încheierea că toate aceste elemente, reajustate și puse la locul cuvenit, vor ocupa spații imense.

Să trecem, acum, la țevile de tunuri. Sunt cu duimul. Aliniate în grămezi triangulare. Număr câte treizeci și cinci în fiecare mănunchi. În total 1500 țevi, una mie cinci sute de tunuri. Niciunul din tuburi nu pare să aibă, după cât îmi pot da, fugitiv, seama, un calibru mai mic decât 120 milimetri. Multe sunt de 150 și 180. Poate chiar de 210.

Curios lucru: multe țevi sunt depuse afară, pe iarbă, lungi unele de 8 sau 10 metri. Or, dacă

se află aici, de treisprezece ani, în plin aer, sub cerul acesta umed, lăsate pradă tuturor intemperiilor, cum se face că sunt într-o stare atât de bună, cele mai multe neprezentând nici o urmă de rugină? Nu încapă nici o îndoială că o întreținere atentă, complicată și constantă le-a păstrat în forma lor de acum.

Țevile sunt, de altfel perfect clasate și numerotate cu var... Trebuie să existe un inventar în regulă. Nu sunt încă tunuri puse pe picioare, evident. Dar e un stock, care nu poate fi ignorat.

Directorul fabricii H. I. H. îmi declară textual:

— Material de vânzare. Il poate cumpăra cine dorește. La urma urmei, chiar Germania, dacă are nevoie.

Și adăugă, fără nici o codire: — Cum nu e vorba, propriu zis, de arme, gata făurite, noi putem livra orice material, imediat, fără a trebui măcar să prevenim autoritățile militare. Cumpără-

torul poate exporta, la rândul său, câtă marfă dorește, fără a fi supus celei mai mici formalități, afară bine înțeles de vama țării în care o introduce.

Prețul? Poate, maximum 7 sau 8 milioane de mărci.

Iată lucrurile puse la punct, într'un mod care nu suferă, socot, nici o desmințire.

Există, la Krimpen, un material german considerabil, ieșit deunăzi din atelierele germane și pe cari fabricantul de război Ehrhardt îl cunoaște în cele mai mici amănunțimi, deoarece, nu numai l-a produs, dar a și fost acum doisprezece ani, proprietarul lui.

Am cerut avizul a numeroși specialiști. După calculele lor, ar fi de-ajuns 6 ori 8 luni, maximum, pentru a transporta tot acest material dela Krimpen în marile șantiere din Ruhr.

Sucursala lui Krupp dela Rotterdam afirmă că ea nu lucrează decât automobile.

Un automobil merge pe roate.

Un tun, așideri.

Germania poate deci, să-și procure, în cazul când ar pregăti un război, în câte-va luni, fără ca nimeni să fie prevenit, și pe un preț relativ neînsemnat, 1800 piese de artilerie grea. Datorită antrepozitului dela Krimpen.

Exact cu cât se poate înzestra o mare armată modernă.

Voluptăți exotice

California, țara soarelui torid și a sângelui încins, este și patria bananelor, crescute în dimensiuni uriașe. Cultivatoarele au tot dreptul să-și ofere voluptăți..., gustative, după eforturile fericite cu cari au îngrijit creșterea deliciosului fruct.

Un club al bărbaților divorțați

La New-York, există o închi-soare specială pentru bărbații divorțați cari, în loc să servească o pensiune alimentară fostelor lor soții, preferă să stea, la răcoare, timp de șase luni, termen consacrat de jurisprudență. Deținuții aceștia au format un club, — ceea ce era de așteptat — și cuvântul de ordine al clubului este, natural: ura contra femeii.

În ultima vreme, adăpostul acesta bizar a fost vizitat de câte-va Americane, cari voiau să predice nepocăiților căsătoriei, împăcarea și iertarea. Frumosele vizitatoare nu au avut, însă, nici un succes. Unul din membrii clubului a declarat că femeia americană se mărită numai ca să-și exploateze bărbatul, atâta timp cât mai are un dolar în pungă și apoi îl părăsește.

Deunăzi, clubul a votat o rezoluție, după care femeile divorțate să nu mai aibă dreptul la pensii, alimentare viagere, căci, altminteri, căsătoria devine, pentru ele, o afacere mănoasă.

No. 36
Anul XI

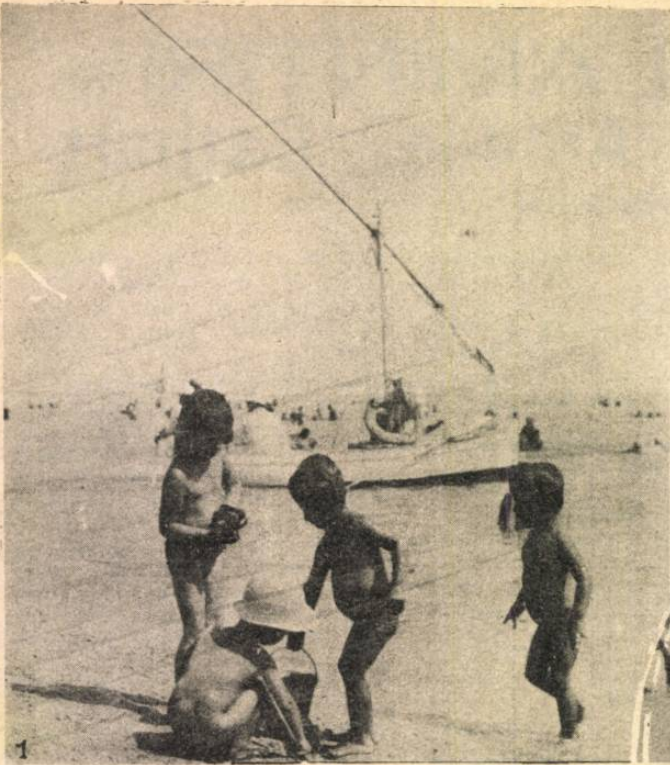
„OGLINDA LUMII“

3 Septembrie
1932

Redacția și Administrația București 1, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 și 325/35

Abonamente (pe un an 250 lei
(pe 6 luni 125 lei)

Sub desmierdările mării

- 1) Arhitectu pe nisip. —
- 2) Emoțiile lansării. —
- 3) Pe plaja «La Trei Pa-
puci», la Constanța, o
tânără mamă își des-
mierdă copilul, fără a-și
întrerupe lectura, pro-
babil pasionantă. — 4)
- «Cochetărie» precoce. —
- 5) Artă coreografică... pe
plajă: patrușprezece ti-
nere dansatoare formează
un încântător miria-
pod omenesc. — 6) In-
sfârșit, potcoava aducă-
toare de noroc se culti-
vă și la țărmul mării. —
- 7) Furnicarul Mamaei
rivalizează cu infinitul
mării.

(Foto «Oglinda Lumii»)

Parisienii călătoresc 18 ore pen-
tru a ajunge pe coasta binecu-
vântată a Mediteranei — Rivie-
ra — unde soarele nu e decât o
anexă din întreaga splendoare a
naturii.

Noi, Bucureștenii, mai privile-
giați de soartă, nu trebuie să par-
curgem decât trei ore de drum
de fier pentru a ne găsi în pre-
zența celei mai tumultuoase și im-
presionante suprafeți marine:
Marea Neagră.

Nu destulă lume, însă, pricepe
și simte, la noi, necesitatea de
a-și expune chipul în adierea
aerului sărat de mare, după cum
nu înțelege călătorii unii pot să-și
«piardă vremea» ceasuri întregi
privind jocul mereu început al
talazurilor...

Există un microb al deplasării
trupului, spre alte orizonturi de
cât cele orașenești, care nu a fă-
cut încă epidemii la noi...

Oamenii sunt leneși, sedentari,
atașați de tabieturile lor casnice,
anevoie la mers, închiștați în

CONFIDENȚE ȘI AMINTIRI

asupra vocației și vieții Ameliei Earhart

De vorbă cu eroica aviatore

În timp ce suntem copleșiți de preocupările zilnice, personale și mediocre, vedem cum viața ne e turburată ca de o lovitură de trăsnet, de știrea unui act uimitor, înfăptuit de un semen al nostru și care zdruncină noțiunile ce le avem despre distanțe, altitudini sau posibilitățile omenești.

În momentul acela, toți, așa cum suntem, rămânem cu gura căscată și, ca niște copii ne punem întrebarea: oare să existe minuni?

Apoi ziarele ne explică ce și cum și ne potolește cu comentariile lor. Totul devine, atunci, de înțeles, și fiecare se amestecă să formuleze o apreciere, fie că e vorba de Alain Gerbault, de Lindbergh, de profesorul Piccard sau de Amelia Earhart.

Cine are privilegiul să stea de vorbă în tihnă cu acești eroi, este într-atât uimit de simplitatea lor, și de felul lor limpede de a povesti, încât isprava lor apare, subit, ca ceva natural.

Femeiușca aceasta, subțire și elegantă, pe care furtuna a răscolitat-o, timp de o oră, în plină noapte, de-asupra Oceanului, și care acum pregătește un raid de-asupra Pacificului, a declarat unei ziariste americane, cu o voce liniștită și cu un surâs luminos, următoarele:

— Sunt aviatore de meserie. Am făcut ceea ce aveam de făcut și am reușit. Fapta mea nu a ajutat cu nimic știința, dar mă amuză gândul să-mi pot dovedi că sunt în stare să fac ceea ce îmi propun.

În 1928, Mrs. Earhart fu invitată să ia loc pe bordul avionului *Friendship*, care traversă Atlanticul, pilotat de Stultz și Gordon, căci Mrs. Guest, inițierea raidului, voia ca o Americană să fie, prima femeie care să treacă «marea apă». Destul de contrariată de faptul că rolul său nu se reducea decât la acela de pasageră, Amelia Earhart se gândi de atunci că o femeie care posedă suficiență experiență, e în stare să facă singură marele salt.

Însă realitatea nu a fost niciodată suficientă pentru jurnaliști: acești... negustori ai miraculosului au întotdeauna nevoie de lucruri «extraordinare». Ziariștii par să motiveze cariera Americane, prin asemănarea ei fizică cu Lindbergh!

De ce să nu vedem lucrurile, așa cum sunt, și să recunoaștem, fără ocoluri, grandoarea care se întâlnește atât de rar? Grandoarea formată dintr-o lentă pregătire, din perseverență și tenacitate.

— Fie că-i vorba de o expediție, în automobil, pe un vas, călare sau în avion, a declarat «Miss Lindy» pregătirile sunt plicticoase, însă planurile nu trebuie să fie mai puțin pregătite, cu răbdătoare chibzuială și mult dinainte.

— Soțul meu mi-a dat voie să plec fiindcă are întotdeauna, încredere în cunoștințele mele aeronautice. El a susținut proiectul meu cu tot entuziasmul. Este ajutorul cel mai apreciabil pe care ni-l pot furniza cei din jurul nos-

tru. Sunt de altfel foarte calculată, prea calculată, poate, și nu mă hotărâsc cu una, cu două. Ați citit, probabil, că o femeie a câștigat cursa automobilistică de 1000 mile, la Brookland. Inceputul cu încetul, ajungem să dovedim că sexul nostru nu e un handicap în ceea ce vrem să întreprindem...

IUBESC MOTOARELE...

— Îmi sunt nespuse de dragi motoarele. Motorul meu începuse să lunte din greu. Teava de escapament vibra îngrozitor. Am aterizat în Irlanda, fiindcă la Paris nu mă aștepta nici un premiu special. Aparatul îmi aparține și nu țineam să-l forțez. Apoi altm-

Când avea un vagon la dispoziție, lua toată familia la plimbare, în direcții nedefinite. Până la vârsta de șasezecezece ani, nu am plătit niciodată un bilet de tren și când mi se întâmpla să fac acest lucru, astăzi încă mi se pare că e o greșală!

Nu-mi dau seamă dacă am avut din tinerețe, un spirit cu deosebire mecanic. E drept că am fabricat, pe când eram copilă, o cursă pentru prinderea puilor scăpați din coteț. Dar, abia mai târziu, am urmat un curs de mecanică, la Northampton. Înainte părăsisem liceul pentru a deveni asistentă infirmieră, căci nu mă puteam suferi, știind că trăiesc fără nici un folos, când atâția răniți, cari se întorceau

Mrs. Earhart, semnând autografe, nenumăraților săi admiratori.

trul nu mai funcționa — aceasta depe front, trebuiau să fie îngrijii.

Am făcut ceea ce se obișnuiește la noi: am urmat o linie de cale ferată, pentru a ajung lângă un oraș. Numai că, în Irlanda, lucrurile nu se potrec ca în America, exclamă râzând Mrs. Earhart, cu figura tinerească și sinceră, larg deschisă, cu buzele puțin colorate.

Are mâini lungi, admirabile, vorbește încet și amintește de cele mai elegante Americane. E atât de subțire, încât dacă nu ar prezenta umeri largi și bine legați, ai crede că o suflă vântul. Umblă puțin încovoată. Cu o perie aspră de cap; își netezește, în toate sensurile, ciuful blond, care-i servește drept păr.

— Îmi place ca peria să fie cât se poate mai aspră, mărturisește ea. Îmi place, deasemeni să călăresc și să joc tennis. Pe vremea mea, din nefericire, părinții nu se ocupau de educația sportivă a tineretului... Da, da, îmi pot permite să spun: «pe vremea mea», căci astăzi am treizeci și patru de ani. Nu pot trăi fără exerciții. Mi-a plăcut întotdeauna să văd țări noi, și să încerc lucruri noi. Asta provine, poate, din faptul că tatăl meu avea afaceri cu marile companii de căi ferate.

MAREA TENTATIUONE

— În momentele libere, mergeam să privesc avioanele militare cari-și luau sborul. Începându-mi studiile de medicină, m'am interesat și asupra costului, unui brevet de pilot... Apoi, într-o bună zi, la Los Angeles, Frank Hawks, marele specialist în viteză aeriană, mă luă pe bordul aparatului său. Abia decolase avionul și îmi dădui seama că trebuie să sbor și eu. Deoarece familia mea nu era de acord, am intrat ca funcționară la o societate de telefonie și mi-am pus deoparte banii necesari. Pe vremea aceea, aviația pentru o fată nu prea era lucru ușor. Dar chiar pentru bărbăți ocupațiunea era plină de inconveniente. Ca să ajungi la câmpul de aviație, trebuia să parcurgi o distanță imensă. Tereul era noroios ori plin de praf și decolarea era foarte dificilă. Însfârșit sburai singură obținând brevetul mult dorit.

Astăzi peste cinci sute de femei au brevetul de pilot, în Statele Unite. Mama își dădu seama, dela început că sunt irezistibilă în proiecte mele și mă ajută să-mi cumpăr un aparat de ocazie. Apoi, mai târziu, la Boston unde lucram pentru asistența so-

cială, am fost primită în National Aeronautic Association. Atunci mi s'a propus să iau loc în avionul *Friendship*, pentru a trece Oceaful...

În cursul celor douăzeci de ore de sbor, optsprezece le-am petrecut în nori și pe atunci, nu aveam încă experiența, în ceea ce se numește «sborul orb». În general traversarea aceasta nu mi-a adus nici un profit, însă m'a determinat să-mi împlinesc cariera, până atunci nesigură. Mai întâi, a trebuit să scriu o carte în care să povestesc aventurile sborului, apoi am primit diferite propuneri, între altele aceea pe care am acceptat-o, de a fi redactorul aeronautic la marea revistă *Cosmopolitan*, condusă de Ray Long.

AVIATOARE ȘI FEMEIE DE AFACERI

— Între timp, aveam răgazul să «iau aer»... Am sburat, singură, dela Atlantic la Pacific, dus și întors, ceea ce nu se făcuse, cred, înainte de mine. Apoi am făcut parte din marea companie Transcontinental Air Transport, unde mă ocupam de partea comercială. Lucrul meu consta în a experimenta noile aparate, așa că eram tot timpul în avion. Mama mă însoțea deseori și, în cursul etapelor mai lungi, își lua cu ea o carte de aventuri noiliste, în care se adăncea. În ultimul timp, am fost numită vicepreședinta societății New York Philadelphia and Washington Airway. Este serviciul aerian cel mai frecvent, care există pe lume: la fiecare oră, pleacă un avion de cursă ori de turism. Iar acum mă aflu la Paris, unde aș vrea... să mă odihnesc, și-a încheiat măturisirile miss Amelia Earhart, mereu surâzătoare.

Divorțurile în China

China a căpătat o lege nouă a divorțului. Cea veche, cunoscută sub numele de Ji-Si, a ajuns demodată, chiar și pentru Chinezii cei mai refractari progresului.

Închipuiți-vă că, după prescripțiile ei, erau motive suficiente pentru desfacerea căsătoriei: limbușia femeii, gelozia ei, lipsa de respect față de soacră. Legea porunea să se aplice optzeci de vergi de bambu bărbatului care-și părăsește nevasta fără motiv, sau ambilor soți, cari continuă să trăiască împreună cu toate că divorțul a fost pronunțat.

Toate aceste dispozițiuni nu mai figurează în codul cel nou. Acesta, însă, conține două articole, cari merită o mențiune specială pentru originalitatea lor.

Unul spune că, pentru a evita deslegarea nesocotită a unei căsnicii, e nevoie, la divorț, de consimțământul părinților soților. Celălalt consideră, caz de divorț, răul tratament al soacrului ori al soacrei, ceea ce ne face să înțelegem că, nici în China, soacrele și nurorile nu «se au» mai bine decât în Europa.

ADAPOST PENTRU 300.000 MORȚI

Tăcerea câmpului dela Verdun

Monumentul inaugurat, săptămâna trecută, pe vechiul front Douaumont, lângă Verdun, de către președintele Republicii franceze, adăpostește, după câte se spune, trei sute de mii de soldați. Dar nimeni nu știe ceva precis. Sunt, poate, trei sute cinci zeci de mii, sau numai două sute cincizeci. Nimeni nu a putut număra scheletele frânte, răsipite în fărâme nesigure, pe pământul desfigurat. Dintr-o frumoasă flință vie, nu a rămas, uneori, decât un os al antebrațului, pe care stătea, prinsă, o placă de identitate. Cutare a ars ca o lumânare, cutarelalt a fost ciopărit în bucățele atât de mici de un obuz meticulos, încât s'a confundat cu piatra și cu fierul, până ce nu a mai rămas nimic dintr'ansul. Ani de-a rândul, groparii, asistați de «identificatori» cum se spune, au făcut tot ce au putut pentru a aduna și număra, pentru a da un aspect de ordine acestor câmpuri oribile, unde au domnit cei trei Ingeri ai Apocalipsului, aceia cari au dreptul să pustiască omenirea. În sfârșit, grație unui credit de cincizeci milioane de franci (350 milioane lei), pe care le-a acordat Parlamentul francez, s'a putut înălța, la Douaumont, un imens cimitir, semănat cu cruci nenumărate, și un mare monument funerar, masiv ca însăși barbaria.

Se poate spune că secolul nostru a inventat ceva: mîiautul de tăcere, care compensează banalele ceremonii oficiale dela toate festivitățile de ordin public.

Nu există ceva mai frumos și mai inteligent decât gestul acesta de pioșie pentru cei dispăruți. Numai că nu se face uz, prea des, de el și mai cu seamă, nu s'a făcut la Douaumont.

«Un țăran pe care-l cunosc, povestește scriitorul francez Louis Latzarus, un țăran din ținutul meu, a făcut drumul până la Verdun, unde a luptat pe front. El a scotit că nu se poate lipsi de a merge la Douaumont și de a-și manifesta, acolo, solidaritatea lui cu morții. A făcut o călătorie lungă și obositoare, din care s'a întors nemulțumit.

— M'am aranjat astfel, a spus el, ca să văd și să aud totul. A vorbit președintele Republicii. Destul de bine, de frumos. Și apoi, mareșalul Pétain și ministrul războiului au spus lucruri, cari nu prea semănau. D-l Paul Boncour e un om mărunț, dar are un cap mare și se exprimă

de minune. Dar, în sfârșit, nu s'au auzit decât discursuri, cari s'ar fi putut asculta, tot atât de bine la Radio și pe cari, la urma urmei, nu aveam de loc poftă să le as-

cult. Ce vreți să mi se spună interesant despre Verdun și Douaumont și despre războiu, mie care am făcut războiul, timp de patru ani, și tocmai pe aceste locuri? Mă gândeam la toți aceia cari au căzut aci și îmi spuneam că ar isbucni în răsete, dacă ar putea auzi, cele ce se rostesc la căpătâiul lor. Știți, nouă ne plăceau discursurile, când ne duceam la atac. Dar, îmi dau seama că e nevoie și de cuvântări.

— Așa. Ești sigur că trebuie? Țăranul m'a privit holbat.

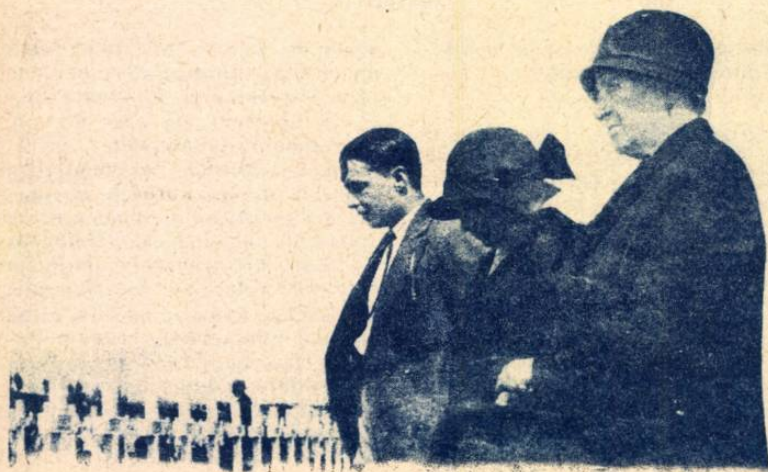
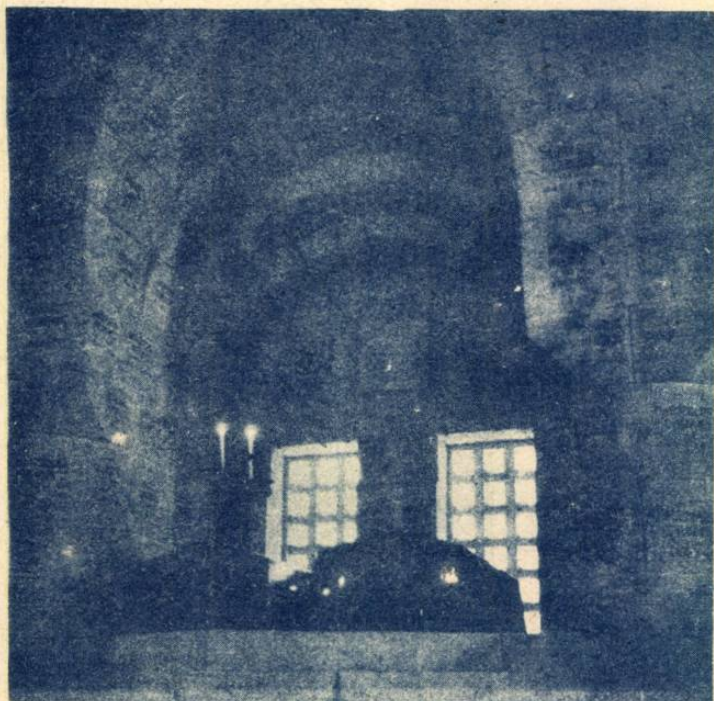
— Ești sigur, repetam eu între-barea că a fost absolută nevoie să se rostescă, la Douaumont, vorbe cari i-ar fi făcut să râdă pe cămarazii d-tale din morminte? Eu socot că toată lumea ar fi trebuit să tacă. Nu există alt mijloc de a aduce un omagiu morților decât tăcerea. Imi închipui că o defilare — trebuiesc defilări — a foștilor combatanți

ar fi fost de-ajuns și cu siguranță că nimic altceva nu ar fi fost mai mișcător și mai grandios. Personagiile oficiale și mulțimea ar fi venit numai ca să privească, să se reculeagă și să reflecteze. Autoritățile ar fi fost așezate într-o tribună, cu interdicția de a spune vre-o vorbă. Căci nu există cuvânt, care să se poartă spune înaintea a trei sute de mii de morți.

*

— Vai! spuse țăranul, nu mai e nimic de făcut. Toți, câtă am mai rămas în viață, am fi trebuit să venim aci, pentru douăzeci de minute și să plecăm, apoi, văzând că totul e în ordine și că toate crucile sunt bine aliniate. Sa nu credeți, cumva, că blestem. Spun numai, ceea ce cred eu pioșie. A fost, pentru noi o epocă îngrozitoare, aceea când cru-

(Continuarea în pag. 714)

ASPECTE NORDICE

IMPRESII DIN SUECIA

Bura puțin de ploae, când m'am întors, și ca să nu pierd vremea, m'am dus într-o insulă în care e grădina zoologică, sperând că acolo n'am să dau peste nimic, care să reclame studiu, când ce să văd: Muzeul Biologic, Muzeul Nordului și Scansen. Unde să a-lerg și ce să povestesc mai întâi?

Știința aicea s'ar putea zice că curge pe drumuri. Am vizitat tot, dar voiu vorbi de această grădină de aclimație, Scansen, u-

O vedere din imensul parc Scansen.

nică în Europa în felul său. La ea te sui cu funicularul, căci e situată pe o colină din mijlocul insulei și conține nu numai o colecție de toate animalele Nordului, dar și un muzeu etnografic de o importanță capitală. Case vechi suedeze, norvegiene, lapone, în care se continuă viața zilnică a sătenilor așa cum s'a aflat petrecându-se la moși-strămoși, și după ea cum să nu se poată deduce progresul de azi? În fiecare din aceste case bătrâne se găsește ceasornicul și Biblia, ceea ce dovedește că aceste popoare au fost și sunt exacte și cuernice, de aceea au și o cultură exemplară și o morală nu de gumelastie, cum se vede la alte popoare. Vase, țesături, instrumente, scoarțe, pânzeturi, chilimuri, unelte de muncă, de vânatoare și de pescuit, din timpuri preistorice, atât de ingenioase, de solide și de frumoase, că încă și azi ele pot servi de modele. Gospodăria unui norvegian de acum două sute de ani e mai complexă și mai serboasă, decât a unui proprietar din zilele noastre. Cine moștenește pe papa vinde ce găsește vechiu; argintăria și arătoria ce-i trebuie?... Prânzul și tina le aduce dela Capșa.

*

La Expoziția de artă nouă la Turin și la cea din Veneția, de mai multe ori, rămăsesem mirată de coloritul straniu al picturilor suedeze și norvegiene, de apele fiordurilor albastre, electrice, de cerurile lor portocalii și aici, după ce vizitasem țărmi de apă dulce ai Melarului, am plecat la Salzyobaden în golful Baltice și locul cel mai frecventat de societatea aleasă a Stockholmului. Până acolo natura este superbă. Stânci, păduri de brazi

și apă, întocmai precum văzusem în tablourile și pe vasele scandinave în Expoziția dela Turin, vile cochete, râs, cântece, petreceri, veselii așa de calde și de gingașe, cum nici nu gândeam să existe acolo unde cerul e opt luni posomorit și ghețarele polului aproape.

— Oare entuziasmul și poezia să le inspire aceste peisaje aici? — ziceam eu unui călător, care cunoștea țara noastră și era pe același vapor.

Sture, fundă vestita Universitate, care prosperă, înflori și se îmbogăți sub Gustav Adolf. Aici a trăit Rudbeck, Verelius filosoful, Celsius, Tunberg, Linen, Bergman, predecesorul lui Berzelius. Universitatea aceasta, pe care am vizitat-o cu deamănuntul, este un focar de cultură vestit nu numai în țările nordului, dar în întreaga omenire. Orice colț aicea respiră știință.

Am vizitat catedrala și biblioteca fundată tot de Gustav Adolf și înăvuită din daruri particulare, dintre cari cele ale ofițerilor suedezi, luate din Germania, în timpul războiului de 50 de ani, sunt de o valoare extraordinară. Cucerirea ei dela germani, cu vârful lancei, nu numai tinuturi, dar și opere rare, cari se află azi în posesiunea suedeilor; citez între altele Biblia lui Luther adnotată de el însuși. Lui Gabriel dela Gardia se datorește o bogată colecție de cărți rare și Codex argentes care, la Praga, căzu în mâinile lui Königsmark și el o dete reginei Cristina; bibliotecarul său Vossius o duse în Holanda și Puffendorf o cumpără în numele contelui dela Gardia; dânsul o legă splendid în argint și la 1669 o dăruie universității, care o ține închisă și zăvorâtă ca pe o comoară ce este. Acest manuscris, cum se știe, conține cele patru Evanghelii traduse de Ulfilas, în limba mosogotică: e scrisă pe pergamentul violet cu litere mari de argint și citațiunile din Vechiul testament sunt în litere de aur, dar mai toate nu se văd de cât puse în lumină. Această monumentală operă, deși necompletă, e cunoscută de toți bibliofili, cari, când aud de dânsa, își

restaurante feminine, poșta, patatul nobililor, vestita biserică Ridarholm, parconul suedez cu turnul său de fier tors și impletit cu o rețea, cu trofeele și mormintele sale celebre: Gustav Adolf, Carol XIV, Bernadotte și femeia sa regina Desirée. Oscar I și fiul său Carol XV, în fine capela Carolină cu sarcofagul lui Carol al XII și în fine, vestitul turn Mosebache, de unde se vede cea mai măreață panoramă ce-și poate închipui mintea omenescă.

Din care turn se mai văd 1400 de insule muntoase pline toate de brazi și de castele semănate între Melar și fiordul Baltice?

Sburam cu trenul, tristă, căci începuse să burceze și nu puteam vedea nimic din feericul oraș ce părăseam. În tren puținii călători cari erau vre-o șase, în șase vagoane, și arătau supărați tot ca și mine de nestabilitatea timpului dela Stockholm. Toți fumau ca Pașii, tăceau ca peștii, dormeau ca somnii și așa au dus-o tot drumul.

Expresul aceste țări s'a inaugurat anul trecut și s'a făcut cu ocaziunea descoperirii bogatei mine de fer dela Kiruna, întrebuințată două zile până la Narvig, dar pe cât este de comod și de luxos, pe atât este de anost și de monoton. Zilnic aceleași tipete sinistre la tunele, la poduri și la cascade, zilnic aceleași figuri, aceleași mâncări. Ape, mări, păduri virgine de anin și fag, stânci coperte de lichen, pietre prăvălite, ca de pe întărituri, zburate de gură de tun și apoi ape și stânci pleșuve, găuri și roșini de socoteai să te prăbușești din creștetul pământului... Termometrul arăta 6 grade; mu-

— Te uita în juru-ți cât este de frumos, cum să nu te inspire și să cânti, în aceste locuri? La dv. nu se râde, nu se visează, căci orașul e în groapă, n'are vecinătăți, n'are orizonturi, n'are...

— Vrei să zici că n'are portocalii, iasomie și mimose înflorite, n'are balcoane cu glicinii și scări de mătase.

— Ei da, ei da, și acestea dau farmec, fac poezia vieții.

— Nu-l cunoașteți, îi zisei eu, cu un aer de mândrie națională. Cunoști d-ta Grozăvești, Câmpul Cucoanei, Gropile din Popa Tatu, gropile lui Oatu (1)? Ce vis, ce încântare, ce parfum... Ia să stați o vară la București: ce friguri palustre, ce tifos, ce influență!..

*

La distanță de o oră, cu trenul, este Upsala, la care mergi numai printre păduri seculare de brazi. Orașul este așezat pe o colină, în vârful căreia se află vechiul palat de reședință. La depărtare mică este vechea Upsala, unde locuise regele Odin. Acolo se țineau adunările populare. Aici Freyr, care urmă lui Odin, zidi un palat care avea 124 de uși și, în lăuntru, ca și afară, zidurile erau d'aurite. În interiorul templului sunt imagi-nele celor trei zei: Thor, Odin, Freir.

În mijlocul orașului se ridică monumentală catedrală zidită la 1435 și reparată de Boneuil. În ea se află mormântul sfintei Brigita și osemintele regilor Suediei cari odinioară se încoronau la Upsala. Multime de fapte importante sunt legate de Upsala, unde la 1477 regentul Suediei, Sten

1) Erau odată. Azi... au dispărut.

Peisagiu dintr'un fiord suedez, sub giulgiul fantasmagoric al zăpezii.

descoper capul, iar când o văd i se prostornează înaintea.

*

Mina de plumb și de argint de la Sala, am vizitat-o dela gară mergând, într-o cariolă, dar m'a îngrozit; urâse aceste metale pentru greutatea ce întâmpină cei cari le trag din băerile pământului.

Spre Narvid, în Lapland expres, am plecat, vrând-nevrând, căci se întrerupeau apoi cursele, după ce vizitasem la Stockholm: Palatul regal, un cuib de artă, în care se cunoștea că locuia un rege intelectual, muzeul național, teatrul, băile populare, două

ream de frig și mă plictissem de această uniformitate, căci de lucrat nu era chip, că trenul sbura ca fulgerul, de citit iar nu, căci stâncile și pădurile, pe această zi noroasă, ne trimeteau umbrele lor posomorâte; de vorbit cu tovarășii de drum nu se putea, căci nu cunoșteam limba lor și, în salo-nul trenului, înghiteam fumul de tutun, așa că, două zile, am trăit ca în iad. În suflet, ce să zic, am avut groaza necunoscutului, care n'a fost împrăștiată de cât de o rază de soare, la Narvig, reflectată sus pe o stâncă, ce părea ca un zâmbet de fecioară, după un vis de fericire... S.

PICCARD ȘI EINSTEIN

Marea prietenie dintre cei doi savanți de genlu

Un colaborator ocazional al ziarului «Neue Freie Presse», povestește, în impresionanta descriere, mai jos redată, întâlnirea ce a avut loc, la Viena, între autorul teoriei relativității și formidabilul stratonaut, Piccard:

Albert Einstein

«Era în toamna trecută în casa unui învățat vienez, fizician cunoscut, Albert Einstein, care urma să țină o conferință, a doua zi, la Institutul Fizic, asupra stadiului teoriei relativității, anticipa câteva din ideile pe cari urma să le expună: «Conferința nu o să vă intereseze, nu am nimic de spus, și cred că numai pentru oamenii de specialitate poate prezenta vreun interes».

Conversația luă, imediat, o altă întorsătură, în timp ce din odaia alăturată, veneau sunetele unei muzici de calitate. Un excelent quartet de coarde executa un quarțet de Beethoven. După terminarea execuției, muzicianii declarară că ar cânta bucurăși Quintetul de coarde de Mozart, însă le lipsește un violonist. Toate privirile se îndreptară, atunci, spre profesorul Einstein. Creatorul teoriei relativității e cunoscut ca un admirabil violonist și prietenii lui fac tot felul de combinațiuni, pentru a-l vedea așezându-se, în societate, la un pupitru.

Einstein ezită, o clipă, dar, de îndată ce i se dădu o vioară bună, nu se mai codi și luă loc printre artiști. Când, în mijlocul părții a doua a quintetului, fiul gazdei se apropie de Einstein și îi suflă ceva la ureche. Trebuia,

negreșit să fie o știre importantă, dacă își permitea să turbure muzica. Profesorul Piccard, care făcuse epocalul său sbor în stratosferă, sosise tocmai la Viena și, aflând unde își petrece seara profesorul Einstein îi solicită o întâlnire. Peste un sfert de oră apărea în pragul ușii silueta înaltă, subțire a lui Piccard admirând pe ilustrul său coleg în postura de muzician.

Adunați în jurul mesei ascultăm povestirea simplă dar covârșitoare, a neîntrecutei expediții aeriane.

Stăm, cu toții, tîntuiți de șirul modulat al vorbelor lui Piccard. Nimeni, nici chiar vreunul dintre savanți, nu îndrăznește să-l întrerupă cu vreo observațiune.

«IN CATEVA CEASURI: EUROPA-AMERICA»

Profesorul Einstein era plin de îngrijorată atențiune față de Piccard și își îndemna prietenul să nu mai încerce un al doilea sbor.

— Dar lucrul e atât de simplu, îl liniștește Piccard, trebuie numai să închizi bine cabina, apoi nu ți se poate întâmpla nimic, dar absolut nimic.

— Da da, întrerupe Einstein, atâta timp cât presiunea atmosferică nu face vreo poznă și totul se petrece în modul prevăzut.

— Negreșit, trebuie să ai grijă de toate astea. În curând nu va mai sbura nimeni în sferile... inferioare, când va reuși, la înălțimile maxime, mersul fulgerător și sigur. În câteva ore se va putea străbate distanța Europa-America».

Einstein ascultă cu cel mai viu interes pronosticul acesta amețitor și, în cele din urmă, observă pe un ton prietenesc: «Ați promis, totuși, să nu mai sburați în stratosferă. Gândiți-vă la familia dv.»

— La sborul viitor, răspunde Piccard, cu siguranță că nu voi mai participa.

(După cum se știe, Piccard nu s'a ținut de cuvânt... N. R.)

Cei doi cercetători se ridicară apoi dela masă, pentru a discuta diferite probleme științifice, despre existența sferelor și a stratosferelor, despre razele cosmice. Cneva din asistență cerând o lămurire în privința spațiului cere, Einstein răspunde că tot ceea ce ne apare ca un spațiu gol este, în fond, o masă bine organizată, compactă, care se mișcă, după legi precise, și din care sunt vizibile pentru noi numai marile formațiuni luminoase, ca stele, comete, etc.

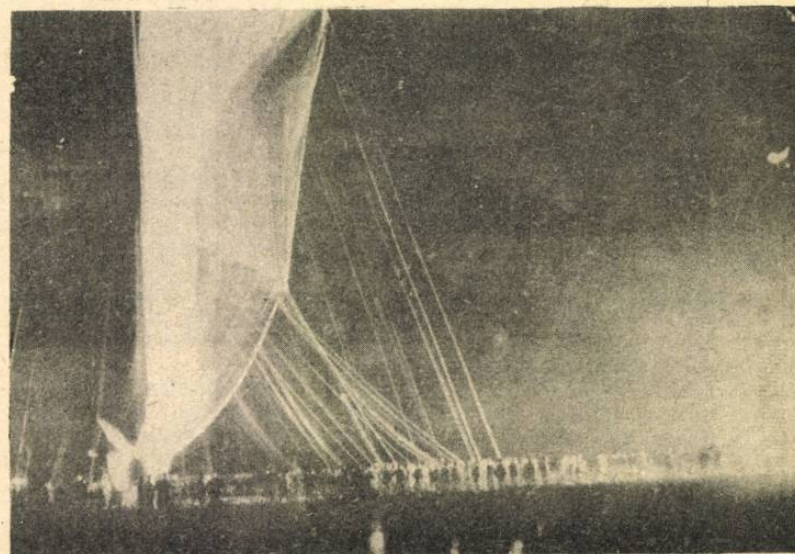
«GÂNDIȚI-VA LA SOȚIA DV.»

La plecare, profesorul Piccard mă invită în automobilul lui. Pe drum, îmi vorbi cu o admirațiune nerefînăită asupra lui Einstein, pe care-l caracterizează în mod magistral: «Einstein e cel mai modest om, pe care l-am cunoscut vreodată. El se interesează în mod sincer de orice lucrare a unui om de știință, e în stare să asculte ore întregi o expunere, întreabă și discută cu curiozitate pasionată, fără a pune ceva despre lucrările sale. Infățișarea lui e sezzantă și trădează geniul. Ați privit cu atenție ceafa lui și creștetul minu-

nat al capului? Figura lui exprimă personalitatea excepțională».

Profesorul Piccard tăcu o vreme și continuă, pe același ton înflăcărat: «De câte ori sunt în tovarășia lui Albert Einstein mă simt bogat și fericit și mă gândesc, stăruitor, că ași vrea să fiu tot timpul, împreună cu dânsul. După sborul meu în stratosferă (primul N. R.), am primit nemărate scrisori și, telegrame. În să scrisoarea lui Einstein, plină de o sensibilitate tandră și ome-

roica îndrăzneală de a întreprinde un sbor în stratosferă. Fi-va, acesta, ultimul? Nu prea pare probabil. Piccard care, în acest al doilea sbor al său, a învins, în eroism, dragostea lui de părinte și de soț, își propune, după cum anunță telegramele, un al treilea sbor stratosferic, în apropierea polului magnetic, pentru a vedea cum se manifestă razele cosmice în punctul acela unde liniile tortelor magnetice pătrund în stratosferă.

Balonul lui Piccard, în momentul ascensiunii sale în zorii zilei.

nească, m'a mișcat cel mai profund. El mi-a scris: «Nu mai trebuie să sburați niciodată. Gândiți-vă la soția și la cei patru copii ai dv.». Acesta e veritabilul Einstein».

Am văzut, însă, că profesorul Piccard, însoțit de curiozitatea lumii întregi, a avut din nou e-

Și apoi, nu a declarat savantul belgian ziaristilor că viziunea ce o are, la înălțimi de peste 16.000 metri, este mai clară și mai exactă decât la înălțimi mai mici?... Cine știe dacă în viitorul lui sbor, Piccard nu va lua cu sine, în nacelă, soția și cei patru copii ai săi?...

Șomajul actorilor în Germania

Germania, cu cele câteva sute de teatre, majoritatea subvenționate de Stat sau de municipalitățile diferitelor orașe, cu minunata ei dezvoltare tehnică, importanta ei industrie cinematografică, era considerată, până acum câțiva ani, ca un domeniu privilegiat al artei teatrale. Vedețele încasau lefuri regești, până la o mie și chiar două mii mărci (80.000 lei) pe seară.

Dar vremurile s'au schimbat. După cum ne arată o revistă franceză, anul trecut se găseau deja 5500 actori fără angajament, în timp ce numai 4000 găseau de lucru. O treime din aceștia din urmă a șomat în cursul ultimului sezon de iarnă, iar acum, când un mare număr de teatre și-a închis porțile, cei cari găsesc un rol constituie aproape niște excepții.

Acestei rarități de ocupațiuni se adaugă nesiguranța, căci nu mai există multe teatre, cari să angajeze pentru un an ori chiar pe un termen de câteva luni: în ultimul an, numai 5 teatre, în toată Germania, au semnat angajamente pe termen. Celelalte nu angajează actorii decât pentru un rol anumit, și nu se știe niciodată dacă o piesă va ține

trei luni, trei săptămâni sau trei zile.

Meseria de comediant, după ce a suferit, în cursul veacului trecut o înălțare socială considerabilă, va recădea, oare, la rangul ce-l ocupa pe vremea lui Molière?

Ultima stagiune teatrală a fost, în aproape toată Germania, dezastroasă. Încă dela Paști un mare număr de teatre s'au văzut nevoite să închidă porțile, altele au jucat cu intermitențe, închirînd sala unei trupe, pentru o reprezentație determinată.

În această desnadejde, câțiva directori cutezători fac, totuși, tentative de a lupta contra crizei. Ei închiriază teatre falite, în cartierele marginase ale Berlinului, le botează cu nume noi, angajează actori buni și înțeleg să înfrunte vitregia vremii cu un repertoriu de bună calitate.

De altfel s'au și făcut numeroase descentralizări. Dece, la urma urmei, nu ar reuși și un teatru de cartier? Un vast music-hall, «Plaza» a fost deschis de pildă, într'un cartier muncitoresc, cu 200.000 locuitori și a avut un succes atât de mare, încât proprietarii întrebuintează încasările pentru a-și acoperi deficiențele avute cu alte teatre.

Grandoarea și decadența domniei diamantului

Deprecierea pietrei prețioase

Epoca 1880—1890 a fost o eră de aur în istoria Africii de Sud. Afacerile înflorau și «pământul albastru» oferia, din belșug, comorile sale de aur și diamante. În scurtă vreme, toată lumea ajunsese milionară și, din deșert, se văzură, ca prin minune, răsărind orașe de lux. Africa de Sud alimenta, atunci, cu diamante, toate piețele din lume.

UN OM FERICIT

În uzinele de reparațiuni ale căilor ferate din Pretoria, lucra pe vremea aceea, un inginer suedez, Christian Ugglä. Producându-se o catastrofă de linie ferată, la vreo 20 kilometri de Pretoria, inginerul suedez fu chemat, într-o zi, cu o echipă de lucrători, pentru a proceda la reparațiunea traseului. În timp ce lucrările își urmau cursul, Ugglä, urmărit de ideea de a descoperi câmpuri de diamante, porni o serie de cercetări, rămase de altfel infructuoase. El văzu, ici-colo, scânteieri ale solului, însă, privind mai deaproape, nu descoperi decât nisip sau sticlă sfărâmată. Odată terminate reparațiile, Ugglä se întoarse, decepționat la Pretoria...

Trecură câte-va luni, când un călător, Cullinan, se opri în același loc. Cullinan, fără îndoială, mai perspicace și, în deosebi, mai norocos decât inginerul, începu să facă aceleași încercări ca acesta din urmă, și, din primul moment, săpăturile sale fură încoronate de succes: el descoperi un diamant enorm, cel mai mare din lumea întreagă, diamant faimos între toate și care, de atunci, îi poartă numele: **e Cullinan**, regele diamantelor și diamantul regilor, deoarece se află în posesiunea regelui Angliei.

...Odată ce Cullinan își croi, glorios, calea, descoperitorul său nu rămase mai prejos. Ajuns miliardar, el a fost fondatorul societății «Premier Diamond Mine» precum și al altor întreprinderi gigantice. Timp de mulți ani, «Premier Diamond Mine» s'a bucurat de o situațiune unică: prin bogăția în diamante a vastelor terenuri pe care le dobândise, ea era, pentru a spune astfel, arbitru al pieței diamantare mondiale.

COPIII SE JOACĂ CU BILE DE ZECI DE MILIOANE

Cazul lui Cullinan nu era, însă, unic, în această țară blagoslovită de Dumnezeu. Un colonist plan-dez, van Niekirk, zări, într-o zi, niște copii jucându-se cu bile, la malul râului Orange; bilele lor aveau însă o strălucire orbitoare, în bătaia soarelui. Van Niekirk le cumpără pentru o nimica și le păstră, până în ziua când primi vizita lui sir Philippe Woodhouse, guvernatorul Africii de Sud, care-i oferă, pe colecția de pietre, 350.000 lei. Târgul fu încheiat și, câți-va ani mai târziu, sir Woodhouse revându diamantele, pe prețul de un milion, lui Earl of Dudley, ai cărui moștenitori le revândură, la rândul lor, pentru circa 20 milioane.

Se cunosc multe alte cazuri asemănătoare: triburi sălbatice,

de exemplu, cari vindeau Europeanilor «divinitățile lor lucitoare» bucăți de lemn ornate cu diamante groase și pe cari le oferiau, bucuroși, în schimbul câtorva sticle de alcool...

Între timp, numărul căutătorilor de diamante crescuse supărător, în toate unghiurile Africii de Sud. În 1870, nu erau decât 100 exploratori. În 1872, ei erau 5000. În 1876, la Kimberley Hul, se numărau peste 35.000.

Și afluxul era departe de a se opri. Din toate țările europene sosiau exploratori în masă: bărbați, femei, bătrâni și copii, înșuflețiți de speranța secretă de a descoperi, într-o bună zi, unul din acele câmpuri miraculoase, dădora de bogății. E ușor de închipuit puhoiul de omenire, adunat în Transvaal și în țările învecinate.

Bătrânul președinte Krüger, părintele republicii Transvaal, a avut dreptate să înceapă, în februarie, unul din discursurile electorale, apostrofându-și audiența:

«Bunii mei prieteni, țărani, burghezi, industriași, hoți, bandiți, asasinii, noii veniți și mulți alții!».

Mulți din acești «noi veniți» au fost excepțional de norocoși: ei descoperiră, într-adevăr, terenuri bogate în diamante. Astfel fu cazul faimosului Cecil Rhodes, sau al lui Alfred Beil, Barney, Harry Barnato, Leopold Albu, etc., etc. În scurt timp, acești îmbogățiți peste noapte întemeiară adevărate sindicate, în luptă unele contra altora. Așa, se creia «De Beers Corporation», exploatarea districtului De Beers, în timp ce, mai departe, se naștea «Barnato Diamond Mining Company». Cei doi proprietari rivali se combăteau până la moarte. Consecință: rivalitatea lor aduse cursul diamantului la 500 lei caratul, preț care nu mai putea acoperi nici măcar cheltuielile de exploatare și de producție.

«DE BEERS» CONTRA «BARNATO»

Cecil Rhodes, în fruntea companiei De Beers, oferi 700 milioane lei fraților Barnato, dacă aceștia acceptă să-și vândă minele. La refuzul lor, el dublă și apoi triplă cifra propunerii sale. Frații Barnato refuzară mai departe, trimițând vorbă lui Rhodes: «Asociați-vă, mai întâi, cu lordul Rothschild, poate, atunci, veți fi destul de bogat, pentru a ne face propuneri interesante».

Până ce, într-o zi, un politician din Africa de Sud, J. X. Merri-man, creiând un sindicat cu un capital de aproape 7 milioane lei, pentru a cumpăra și exploata toate terenurile din ținutul Kimberley, cele două grupuri rivale, Rhodes și Barnato, pricepură, subit, că nu mai rămâne o clipă de pierdut și că trebuie să se asocieze, cu orice preț, pentru a putea lupta contra noului grup mai puternic decât ele amândouă la un loc... Și, iată cum, fără amestecul lui Rothschild, Rhodes și Barnato ajunseră să se înțeleagă, de minune, și cu o grabă într-adevăr fulgătoare. Rhodes și Barnato, fără alți martori, se

încuiară într-o cameră, în care se aflau două scaune, două mese, două cenușiere, câte-va cutii cu țigări, două sticle cu apă și două pahare... Discuțiunea între cei doi industriași dură exact optsprezece ore, fără întrerupere!

După acest interval, acordul era complet: Barnato încredință conducerea grupului Rhodes, în schimbul sumei de 3 miliarde lei. Niciodată, până atunci, nu cunoscuse lumea o transacțiune financiară privată de asemenea importanță. Săptămâni de-ărândul, în lumea afacerilor nu se vorbea decât despre această operațiune grandioasă...

AL TREILEA ADEMENTOR

Cecil Rhodes muri în 1902. După moartea lui, majoritatea acțiunilor De Beers trecu în alte mâini. Multă vreme, încă, după războiul Englezilor contra Boerilor, nimic nu veni să turbure piața diamantelor, până ce, într-o zi, Cullinan descoperi acel faimos diamant, despre care am vorbit mai sus. Cullinan, lărgindu-și raza de activitate, dobândi toate terenurile vecine și întemeiă societatea «Premier Diamond» care, la rândul ei, produse panică în câmpul lui De Beers. Grație unor înalte influențe și după o rivalitate dintre cele mai acerbe între De Beers și Cullinan, s'a restabilit pacea între cele două grupe. Majestatea Sa Britanică nu fu străină de aceste tratative. Cullinan obțină un înalt titlu de noblete și, ca despăgubire, o avere care întrecea chiar suma de răscumpărare acordată lui Barnato...

Cullinan se retrase din afaceri și De Beers reluă situațiunea, unică și absolută. Nu mai avea să se teamă de nici o concurență.

Nici o rivalitate nu-l mai silea să scadă prețurile diamantului! Nici măcar războiul mondial nu aduse vre-o turburare a tot-puținței lui De Beers. Dimpotrivă, noui averi scandalose s'au născut, după război, în toate colțurile lumii și niciodată diamantele nu au fost mai cerute și nu au atins prețuri mai veruginoase!

Epoca postbelică, cu turburările și confuziunile sale economice, nu a făcut decât să accentueze această mișcare. Bogățiile născute din inflație nu cereau decât să se împodobească cu diamante, iar arcarea permanentă a acestei pietre prețioase făcu, într-adevăr, să crească valoarea ei absolută și puterea de a-și păstra această valoare.

Au fost momente de nebunie când oamenii, asistând la prăbușirea forței de cumpărare a banului, s'au grăbit să cumpere, indiferent ce, cu orice preț, numai pentru a scăpa de bani și a-i transforma în valori intrinseci, disprețuind incoerența și salturile economice ale vremii. Căderile de diamante progresară în lumea întreagă, într-un mod înimaginabil! În minele sud-africane, se lucra zi și noapte. Peste 60.000 mineri fură ocupați, pentru a mări, în fiecare zi, producția lui De Beers! Când o stare fatală veni să turbure conducerea gigantice întreprinderi: în-

tr'un alt district din Transvaal, la Lichtenburg, se descoperiră niște mine de o bogăție nemai-auzită, prodigioasă, mine abundente în așa măsură, încât se punea întrebarea dacă diamantul își va mai putea păstra o valoare. Pierzându-și însușirea principală — raritatea — pentruce ar mai fi continuat diamantul să fie cerut și căutat.

PREA MULTE DIAMANTE

Descoperirea minelor din Lichtenburg ajunse pentru a reduce, numai în două luni, cota acțiunilor De Beers la o zecime din valoarea lor precedentă. Mare neliniște printre acționari... Nu mai puțin îngrijorare din partea guvernului sud-african, al cărui budget se alimentează, în mare parte, din randamentul minelor de diamante. Bijuterieri din lume, întreagă fură cuprinși de o agitație fără seamăn: într-adevăr, prea mult asortați cu diamante, ei văzură, cu groază, cum li se depreciază, dintr'odată, stocurile. Posesorii de diamante, aflând de cele ce se petrec pe piață, se îngrozesc la rândul lor. Ei își oferă, în masă, bijuteriile de cari nimeni nu mai vrea să știe. Prețurile se năruie. Târgul se îngustează. Totul pare pierdut, afară de cazul unei intervenții fericite... Și iată că se încearcă această intervenție: dece nu s'ar forma un consorțiu formidabil, cumpărând toate minele din Lichtenburg? Și aceste mine sunt cumpărate, prompt, însă nu pentru a fi exploatate. Dimpotrivă: pentru a fi împiedicate să producă: suprem mijloc pentru a salva prețurile diamantului pe piață.

Sally Loel luă inițiativa necesară. Ajutat de guvernul sud-african, precum și de cel britanic, asistat de un întreg sindicat, sub președinția marelui bancher Ernest Oppenheimer, se formează un consorțiu pentru cumpărarea minelor bucluceșe dela Lichtenburg, pentru 5 miliarde lei. Se oprește întreaga producție de aici: minele sunt cumpărate de către De Beers. Toate stocurile produse de minele din Lichtenburg vor fi închise în tezaurul guvernului sud-african.

Ce nu se face, pentru a ușura lumea de această supraproducție de diamante? Puțin lipsește ca guvernul să accepte să asvârle în mare prisosul de diamante, la fel cum s'a făcut cu cafeaua, în Brazilia.

Datorită cumpărării minelor din Lichtenburg și prin suspendarea producției, situația părea să fie salvată. Dar — vai! — rezultatul acesta nu este decât de scurtă durată, căci la Alexandra Bay, în Namaqualand s'au descoperit noi terenuri de diamante cu noui mine. Rezultat: toate minele de diamante din Africa de Sud au fost închise: nici una din ele nu mai produce!

Valorile diamantului nu mai sunt cotate la Bursele americane. Lucrătorii și funcționarii au devenit șomeri. Și nu departe ziua când copiii se vor juca, iarăși, pe stradă, cu bile de diamante, de cari nimeni nu va mai voi să știe!

AMOR SANGEROS

Dragostea nefericită pentru artista Alice Cocea

A produs o vâlvă extraordinară sinuciderea, pe malul Mediteranei, a locotenentului francez

Victor Point, frumosul locotenent care s'a sinucis din dragoste pentru Alice Cocea.

Victor Point, care după o dragoste sălbatică, nutrită timp de patru ani de zile, pentru ilustră noastră compatriotă Alice Cocea, a preferat să-și pună capăt vieții decât să suporte chinurile atroce ale geloziei.

Era un tânăr frumos, cu frun-

tea înaltă, cu privirea clară, care știa să comande și să-și impună voința, care dăduse dovadă în cursul unei expediții dezastruoase prin pustiul Saharei, de un adevărat curaj. El și-a dăruit moartea în împrejurări tragice și învaluite într'un oarecare mister, în fața yachtului în care iubita lui se plimba de-alungul Rivierei.

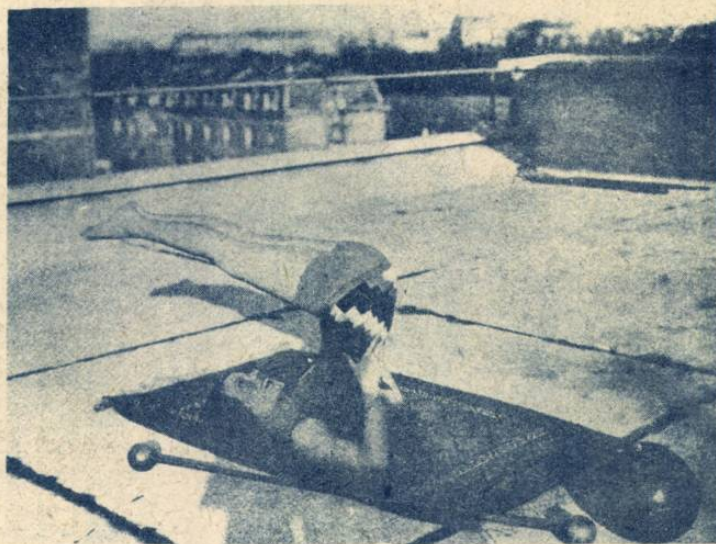
Victor Point s'a omorât fiindcă credea, orbește, în dragoste. O cunoscută pe Alice Cocea încântătoare, în plină strălucire a talentului său, înconjurată de prietenii ilustre, suportând povara unei cariere impecabile și credea că femeia aceasta frumoasă, abilă, urmărită de sute de adoratori, va putea rămâne pentru toată viața, numai a lui.

E drept că Alice Cocea divorțase, acum patru ani, de soțul său, viconte de La Rochefoucauld, pentru frumosul locotenent de marină. Dar timpul trecea și compatriotă noastră continua să fie frumoasă și atrăgătoare.

O revistă franceză, comentând tragedia depe țărmul Mediteranei, amintește că încă doi tineri, s'au ucis în România, pentru Alice Cocea. Un student și un ofițer.

Locotenentul Point, frumoasă figură, suflet cavaleresc, o iubia la nebunie și voia să o ia în căsătorie pe Alice Cocea. Acesta e

actriță cunoscută are nevoie să fie anturată. Publicitatea și însăși cariera ei depind de acest lucru. Dar Victor Point nu putea în-

Frumoasa actriță își îngrijește suplețea corpului.

un fapt precis, indiscutabil.

Viața foarte mondenă, însă a actriței, anumite figuri masculine, cari roiau în jurul ei, în inti-

telege aceasta. Față în față cu realitatea aceasta haină, el se gândește desperat la amorul lui. La acest amor care îi ocupă

Alice Cocea, în ziua căsătoriei sale cu viconte Stanislas de La Rochefoucauld.

Micul dejun al Alicei Cocea.

mitatea artistei, constituiau pentru nenorocitul îndrăgostit, subiecte de nesfârșite scene de gelozie. Răspunsul era lesne de dat: în lumea teatrală moravurile acestea sunt perfect naturale. O

toată viața la femeia al cărei selav se simte pe veci.

Și și-a tras două focuri salvatoare, într'o barcă, lângă yachtul care adăpostea pe adorabila lui amantă.

Dinții stricați și tuberculoza

D-rul Mendel, dela Institutul Pasteur din Paris, a demonstrat că dinții stricați oferă tuberculozei o poartă larg deschisă, pentru a năvăli în organism. El a inoculat bacilii tuberculozei în dinții de lapte a două maimuțe tinere.

Amândouă au murit, după scurt timp, de tuberculoză generalizată. D-rul Mendel a ino-

culat, apoi, bacili de tuberculoză în dinții unor iepuri adulți.

Fie că era tuberculoză bovină, fie că era tuberculoză omenească, în patru dăți din șase, animalul a murit tuberculos, la un interval de trei până la șase luni după inoculare.

Vedem, deci, că trebuie să îngrijim, cu multă băgare de seamă, dinții și rănille mici din gură, mai ales persoanele cari vin în contact cu tuberculosi, nu trebuie să piardă din vedere această primejdie.

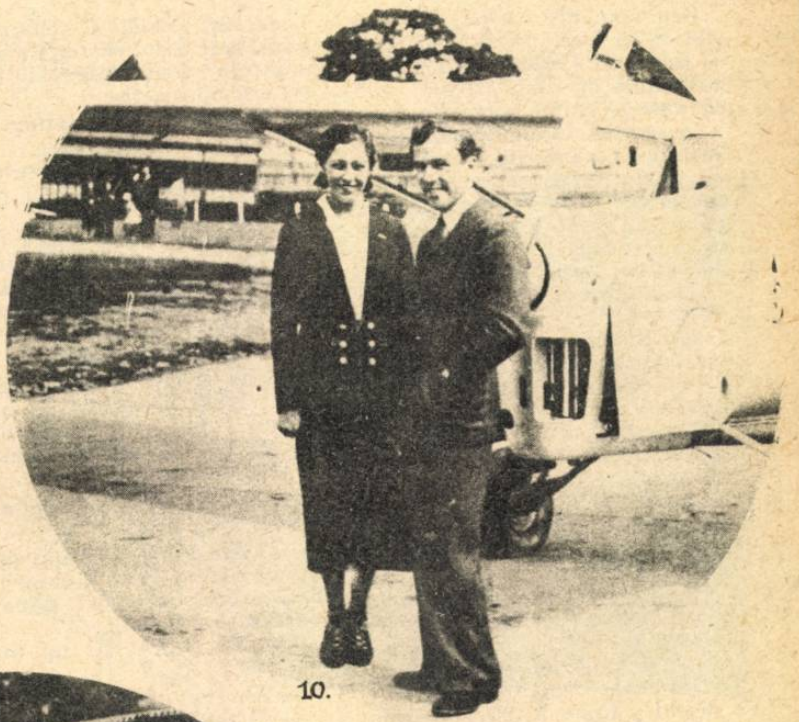
ULTIMELE EVI

1. Sosirea Regelui și a Voevodului Mihai la Stadionul batalionului IV Vânători din Predeal, unde s-au desfășurat concursurile anuale de atletism. — 2. Regele vizitând Muzeul de Artă Națională dela Șosea, însoțit de d-nii prof. D. Gusti, ministrul Instrucției Publice și Tzigara Samușcaș, directorul Muzeului. — 3. Regele și Voevodul Mihai luând masa în Palatul Ministerului de Finanțe, dela Predeal, cu ocazia interesantelor concursuri de atletism. — 4. Voevodul Mihai, împreună cu d. colonel Pălăngeanu, profesorul său, vizitând Mănăstirea dela Predeal. — 5. Corina, fiica Regelui, răspunde la Mesaj a Senatului, în biblioteca Palatului. — 6. O impresionantă piramidă făcută de copiii orfani, la concursurile de atletism dela Predeal. — 7. Sosirea în Gara Nord a d-lui Pierre Denis, expertul financiar al Societății Națiunilor (În stânga, d. G. Cristescu, subsecretar de Stat la Finanțe). — 8. D. general Mihail Ionescu, directorul general al C. F. R., fața accidentului petrecut la Ciocănești. — 9. Colonelul George Washington, însoțit de soția, două fete și un câine au încercat traversarea Atlanticului, într'un sbor, fără escală, din America în Europa, dar, prăbușiți în largul Oceanului, în dramatice împrejurări, au scăpat abia viață, după o disperată odisee. — 10. Mollison, celebrul pilot transoceanic, regăsindu-se alături de soția lui, nu mai puțin celebra aviatoare Amy Johnson, după traversarea Atlanticului. — 11. Abatele Zavoral, marele prelat ceh și neprețuitul prieten al României, a împlinit, la 28 de ani, gust, 70 de ani, sărbătorit fiind de toată lumea culturală cehoslovacă.

(Foto «Oglinda Lumii» și Keystone).

ENIMENTE AL SAPTAMANII

10.

9.

11.

8.

7.

n-a-
r-de
m-
ni-
de
an.
in
ele
ne-
cu
de
1.
Au-

O D R A M A A F O A M E I

de A. RUBEJANSKY

2)

Bău apa din urecior. Nu mai știa ce să facă. Nu mai știa cum să se așeze. Peste câteva ceasuri se lumina de ziua. Trebuia oare, să urmeze sfatul comicului?

În mintea lui înfierbântată se succedau chipurile, expresiile, cuvintele din primele sale roluri preferate: prințul Mișkin, Ras-kolnikof, Mitia, Karamazof, Werther, Oswald, care spunea: «Mă-mă, dă-mi puțin soare!» și Pavel I, Degeneratul, Oedin, Othello. Toți acești eroi pe cari-i încarna erau victimele unor frământări îngrozitoare, însă nici unul dintrînși nu se umidea până la a cerși un colț de pânză.

Ceea ce i s'a întâmplat lui, plămuitorul atâtor figuri celebre, era îngrozitor.

La ce bun să mai trăiască, dacă, pentru a putea mânca, trebuia să-și renege singura lui rațiune de a trăi?

Să joace, acum, operetă, să facă pe bufonul, să țopăie, să primească și palme, pentruca publicul să rădă, el, Hamlet, prinț al Danemarcei?... Ce rușine!

Când a fugit, la năvala primilor bolșevici, el lăsase totul, bani, haine, femeie, totul, afară de cele zece caiete, în cari erau copiate rolurile sale.

Să moară?... Nu mai avea curajul și, în fața neputinței sale, sbucăi în plânsete.

*

Trebuia, totuși, să ia o hotărâre. Era ora de a merge la comi-rul Schwabra.

Înainte ochilor lui Hamletov treceau numai scântei: urechile îi văjaiau; pieptul i-l rodea o fiară necunoscută, nu vedea cât era de frumoasă dimineața aceea, cât de albastru cerul, cât de transparent și de voios.

Se hotărî, însfârșit, se îmbră-

A apărut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât și în Franța, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca și autorul, eroul principal aparține unei familii de emigranți evrei din Germania. Ca și autorul, eroul a avut o cultură și o formațiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că și-au găsit o țară și un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n-au întârziat de-a vedea că s'au înșelat. Sunt pagini de o înaripată inspirație și de o patetică măreție.

Cereți la toate librăriile precum și la Editura «EMINESCU»

Bucuresri I, Str. Anghel Saligny 2

că, în grabă, și, clătănându-se, cea seară, rolul lui Mișkin în Idiotul.

Ochii i se pironiră asupra unui cuvânt: «Messalinowa».

Așa se numea o artistă care juca în comedie rolurile de bătrână. În atâtea turnee, ea îi dăduse, desecori, replica și asistasse la triumfurile sale. Hamletov își aminti că ea venise, cu câteva săptămâni înainte, în cabina lui, declarându-i că-l iubește la nebunie, de foarte multă vreme.

Știindu-l acum singur, părăsit, fără nici un ajutor, ea se oferise să-l îngrijească, să se ocupe de dânsul. Numai dacă el ar vrea, ea ar putea să-i fie o soție devotată și, cu relațiunile pe cari le are printre funcționari, putea fi sigur că n'o să ducă lipsă de nimic.

Din nefericire, ea nu mai era prea tânără și corpul îngrășat de vârstă avea ceva respingător.

Astăzi, însă, Hamletov trebuia să se arate mai puțin pretențios. I se prezenta o ocazie, de care trebuia să profite. Nemai ezitând o clipă, văzând deja o cafea cu lapte, el se îndreptă spre locuința actriței.

Messalinowa era acasă.

El o găsi într'un capot vechi și murdar, telefonând cu o voce mârșită:

— Nu! Nu-ți voi da mașina mea de cusut! Este a mea, be-țiv josnic. Când te-am alungat, am împărțit totul! cinstit: giuva-riurile, rufăria, mobilele... Vei veni să iei tu însuși?... Încearcă numai și vom vedea!... Toți co-misarii îmi sunt prieteni și te sfătuiesc să te ferești de eil Mize-rabile!... Ce?... Ce le vei spune?...

— Cam cunoscut doi generali? Au și murit. Sunt în cele mai bune raporturi cu comisarii. Am și eu ceva mai de seamă să le spun cu privire la tine... Da! Da!... Nu mi-e frică... Chiar diseară vei dormi la răcoare... Vino, scum-pul meu... Te aștept!

Ea agăță receptorul. Era roșie de mânie. Alergând la masa ei unde se încălzea mașina de on-dulat, începu să se coafeze, adresându-se lui Hamletov.

— Bună ziua, dragul meu, ai făcut bine că-ai venit. Îmi vei face un mare serviciu. Am nevoie să mă duc să-l văd îndată pe Sobatchkin la închisoare, ca să mă aperc de bestia Michel Ser-guevici, fostul meu prieten, o brută care mă bătea și bea tot ce câștigam. Ai înțeles? El vrea acum mașina mea de cusut. Dar nu o va avea. E capabil de orice. Mă tem să nu-mi spargă ușa când voi lipsi. Providența mi te trimete, la mașina, ascunde-o la tine. Știu că ești cinstit. Vei păstra-o până voi veni să o iau îndărăt. Nu se va duce s'o caute la tine.

Hamletov nu putea să spuie o vorbă. Măniat, ea sfârșea să se îmbrace. După ce își trase rochia, scoase dintr'un colț întune-cos o mașină de cusut acoperită cu praf și fire de păianjen. I-o puse cu deasila în brațe, îl îm-brățișă în grabă și-l împinse a-fară:

— Du-te! strigă ea. Fugi! As-cunde-o la tine! Nu trebuie ca li-cheaua aceasta să o găsească aici.

— Ce e? Cine l-a lăsat pe ne-bunul ăsta să intre la mine? Un-de e secretarul meu? Cine ți-a permis să vii aici?

Autorul repetă pe un ton de împărat:

— Eu sunt Hamletov.

— Drace! Știu! Te cunosc, te-am văzut jucând, de multe ori. Și ce vrei tu?

— Vă spun că primesc să joc operetă. E o surpriză cu totul a-parte pentru teatru.

— Tu?... Dar te-ai privit, mă-car, în oglindă? Cu capul ăsta, te crezi, oare, capabil să învese-lești publicul? La privește-te! Tu ești reproșul viu al Revolu-ției. Hai, du-te, tovarășe! Ești ex-celent în rolurile de nebuni: con-tinuă. Nu pot face nimic pentru tine. Și acum, șterge-o, nu am vreme de pierdut!

Palid, primind ca o lovitură în plină inimă insulta comisarului, Hamletov se retrase, cu capul a-rogant și coborî scara.

La primul etaj se afla o oglin-dă crăpată. El se opri și văzu chi-pul lui îngrozitor, prost ras, cu bărbia și nasul ascuțite, cu buze-le crăpate, cu ochii holbați, cu expresia răutății, cu pielea sbâr-cită pe fruntea lucie.

— Leit țarul Pavel I, murmură el...

*

În stradă enervarea lui se po-toli. El se regăsi slab, cu mintea răutătită, și toate suferințele fizi-ce se treziră și mai dureroase.

Îi era foame. Trebuia să mănân-ce orice ar fi, imediat, cu orice preț. Era cu neputință ca, în a-celst oraș mare, unde toată lu-mea mânca, să nu se găsească ni-mic pentru dânsul.

Au un moment de clătinare. Hamletov se lăsă să cadă pe treptele unei case și începu să plângă.

Încetul cu încetul, își veni în simțiri și începu să chibzuiască mijloacele de «a se descurca», cum spunea Bruschkin.

Un truc. Să găsească un truc. Dar în ce fel.

Să omoare? ca Raskolnikoff? Pe cine? Să fure?... Unde?... Se ridică și porni în neștire.

Se opri mașinal în fața unui panou, pe care se lipeau afișe teatrale.

Numele lui imprimat îi aminti că trebuie să joace, chiar în a-

La revedere. Mă iubești?... Ne vom revedea în curând.

Închise ușa cu cheia și plecă alergând ca o nebună.

Nu putuse să spuie nimic și prânzul de care era sigur sbura odată cu Messalinowa, care părea să-și fi regăsit tinerețea de la douăzeci de ani.

*

Se văzu din nou în stradă, bui-măcit de ghinionul care-l urmă-re. Blestemata asta de mașină îi vădea nespuse de grea. Ca în vis, cu sângele înfierbântat, mer-se fără țintă.

Cineva îl opri.

— O vinzi?... Cu cât?

Își dădu seama că era în piață. Era locul unde, în fiecare dimi-neată, se adunau toți cei cari a-veau ceva de vândut.

Alături de negustorii de co-mestibile, gustoase și variate, foști bogătași așteptau, cu resem-nare, culcați în praf, pe amatorii în stare să le cumpere rămășițe-le fără însemnătate ale străluci-rii lor de odinioară: oglinzi, ru-fărie, haine vechi.

Dar mașina lui Hamletov avu un neașemuit succes.

El se văzu înconjurat de vreo cincisprezece persoane cari își disputau acest obiect rar și, fără ca să fi deschis gura, ofereau prețuri neașteptate. În cele din urmă, un cumpărător îi puse cu deasila banii în mână și puse stăpânire pe comoara pe care Messalinowa o încercinase cin-stei lui Hamletov.

Totul se petrecuse atât de re-pe-de încât mașina era vândută, plătită și luată înainte ca Ham-

(Continuarea în pag. 714)

A apărut:

ADRIENNE THOMAS
Catrina-
Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE
DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor expe-riențe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război, Singura și cea mai puternică vi-ziune a războiului mon-dial redată de pana unei femei. Numai în Germa-nia, această lucrare a trecut de 100.000 exem-plare și s'au anunțat edi-ții noi în toate limbile.

Cereți la toate librăriile precum și la Editura „Eminescu”. București I, Str. Anghel Saligny 2

Aventură americană

De vorbă cu cefitorii

Înșepeniseră stând două cea-suri încheiate pe platforma «pullman-ului» privind alene desfășurarea uniformă a peisajului. Apoi se întoarseră în vagonul-cinematograf, ca să mai vadă un episod-două dintr-o dramă mexicană, iar acum stăteau tolăniți pe canapeaua din «salon»...

Pat Peerson, continua să mestece o bucată de «chewing-gum» și ofta: — «Ce plictiseală afurisită!». Jim Chantier, tovarășul de drum, bolborosia, somnoroș:

— Oribilă călătorie!... observă el... În 12 ore n'am întâlnit nici o stațiune, oricât de mică; nu e decât câmpia asta pustie... Poți să înnebunești de plictiseală!.

Oftatul lui Jim întrecu în putere pe acel al lui Pat.

— Cel puțin nu-i nici atâta lume ca să facem o partidă de poker... Ce linie păcătoasă!...

...Trecură alte două ceasuri. Peisajul nu se schimba: stepa și nisipul alternau în aceeași ordine desăvârșită. Căldura devenise înăbușitoare...

La un moment dat, pe neașteptate, ușa «pullman-ului» se deschise larg de tot. Cât al clipi din ochi, se iviră trei bărbați, înarmați din cap până în picioare, cu fața acoperită de o mască.

— Măinile sus!

Jim se trezi, trezindu-l și pe tovarășul său cu o lovitură de călcâi.

— O agresiune!... Dumnezeule!...

Pat înțelese dintr-o privire despre ce era vorba și brațele i se ridicară de-asupra capului, mașinalcește. Vagonul era ultimul din coadă și avea o singură eșire, ceea ce înlesnea mult opera bandiților.

Mascații se apropiară de cei doi călători cari stăteau nemiscăți ca niște statui, cu brațele în sus. Pat aruncă o ochiadă spre semnalul de alarmă, dar unul din agresori îi urmărise privirea:

— Trage! îl îndemnă acesta, zâmbind... Întreg personajul e legat burduf și nimeni nu va veni într-ajutor.

Pat se ghemui într'un colț al canapelei.

— Scoateți banii afară, — porunci banditul — și repede, cât mai repede, unul după altul... La cea mai mică încercare de rezistență — trag!...

Jim privi fereastra. Nu se putea trece prin ea și apoi, trenul gonia cu o viteză nebună.

Dădură bandiților inele, ceasornicele și banii, în tăcere și fără să fi pronunțat o singură vorbă. Trenul își încetini mersul. Bandiții, după ce-și sfârșiră treaba, deschiseră ușa:

— Rămâneți la locurile voastre!... strigă unul din ei — șeful — căci vom închide vagonul...

Într-adevăr, ușile fură încuiate, se auzi sgomotul cheilor întoarse în broască, apoi liniște...

— A dracului situație! blestemă Pat.

Încercară să deschidă ușile, dar fu în zadar și trenul își reluase goana-i nebună.

Plictiseala dispăruse fără a mai lăsa vreo urmă și îngrijorarea stăpâna acum sufletele celor doi prizonieri.

Cu vreo două ceasuri înainte de a ajunge la prima stațiune, ușile se deschise ca prin minune

și în prag se ivi fața surzătoare a negrului care făcea serviciul pe vagon.

Călătorii se grăbiră să-l urmeze. Paturile erau făcute, lămpile aprinse, ventilatoarele sbârâiau... Totul era în cea mai perfectă ordine.

Dar...

Pat privi întâi chipul mersu surzător al negrului, apoi patul lui, pe care era o foaie de carton alb, imprimată. O luă cu o mișcare grăbită și citi:

Nimeni nu se plictisește călătorind pe linia...

Aventuri senzaționale!... Emoțiuni!... Accidente!... Agresiuni!... Distracții fără rival!... Direcțiunea garantează d-lor călători restituirea valorilor furate... Prețul dela 50 dolari în sus... Lăsați-vă să fiți furați!... Recomandați prietenilor linia noastră ferată care este cea mai distractivă!...

4 copii într'un an

O institutoare, dintr-o comună din Franța (Seignac-Meyrocq) a dat naștere la trei gemeni, după ce, cu zece luni mai înainte, mai născuse un copil.

În mai puțin de zece luni, ea a născut, deci, patru copii.

AMABILITATEA

A fi amabil este o calitate care se găsește pe primul plan al micilor virtuți feminine. Cineva poate fi cinstit, curajos, elegant, discret, cu judecata sănătoasă și spirit priceput; amabilitatea însă se impune. Să știm deci să păzim această mică comoară.

Din nenorocire, în toate manifestările noastre cu lumea din afară, avem o tendință caracterizată, de a lua obiceiuri cari modifică temperamentul nostru și a aceste modificări regretabile constituie tot atâtea deformațiuni ale grației noastre naturale, al cărei farmec cel mai mare era simplitatea.

Noi nu mai știm să fim simpli. Cași cum instinctele noastre de rasă s'ar fi învechit și ideile ar fi devenit bătrâne, îmbrăcând caraghios, după moda celor ce locuiesc în altă parte a pământului, într-o atmosferă deosebită. Însă pământul pe care-l locuim nu este propriu deloc, acestor aporturi suspecte: mode, atitudini noi, limbaj, plăceri. Ne încurcăm și ne îngreuiăm pentru a voi să multiplicăm și să schimbăm senzațiile noastre fără atenție și fără felos.

A rămâne ceea ce suntem, aceasta e suprema înțelepciune. Să ne mulțumim să fim femeie

în toate. Pentru a-și împlini bine rolul de consolatoare și inițitoare, ea trebuie să fie amabilă, aceasta este condiția esențială.

Să nu cântăm să rivalizăm cu persoanele, pe care amestecăm la o filozofie afectată în califică de supraoameni. Nu încercați să fiți suprafemei, de teama de a nu deveni grotesci.

Și pentru a stabili amabilitatea în noi, în jurul nostru, într-o rază mai mult sau mai puțin întinsă, în care se exercită activitatea noastră, unde se desfășoară energiile noastre, să ne impunem această regulă și să fim amabile față de noi înșine și răbdătoare, să fim grațioase și bune în toate momentele vieții noastre, răbdătoare și amabile în căminul nostru, dulci și surzătoare cu toate necazurile mici sau mari prin cari trecem.

Reușim foarte bine acest exercițiu când trăim în lux, când suntem în lume în fața persoanelor cărora vrem să le facem o impresie favorabilă. Vanitatea noastră se complăce în a face pe alții să spună: «Ce femeie delicioasă!».

Să fim însă delicioase totdeauna, chiar dacă suntem singure.

Pentru ce să ne impunem un tratament mai neplăcut? Să căutăm pretutindeni partea amabilă și o vom găsi fără prea multă ează.

Să privim evenimentele așa cum se prezintă: orice problemă comportă o soluție; să ne străduim să o găsim pe cea mai bună; să luăm oamenii așa cum sunt și nu cum am dori noi să fie, să ne acomodăm cu calitățile lor și chiar cu defectele lor care sunt câteodată calități pe cari noi nu le am avut. Totul depinde de acțiunea conducătoare, intențiune adesea deformată prin presiunea împrejurărilor neplăcute.

Ceea ce importă este să începem devreme acest exercițiu al amabilității. Copilul, mai înainte de a deschide ochii, este reflexul mamei. El este viața ei. Ea l-a creiat din cea mai curată parte a ființei sale. În creierul său care se formează, se întipăresc gândurile mamei, imaginile cari trec înaintea ochilor ei, sângele său primește senzațiuni de blândețe sau răutate. Gesturile vehemente, isbucnirile mânioase, lasă urme durabile.

O mamă dulce, răbdătoare, liniștită, preocupată de gânduri sănătoase, și crescută cu idei drepte și frumoase, numai aceea va da copilului său un sânge proaspăt și dulce. Micuțul va păstra ceva, din surâsul mamei, din expresia fizionomiei, ca să nu spunem din trăsăturile mamei.

Afară de cazul când o stare bolnăvicioasă n'ar interveni să modifice aceste premise fericite, ele se întăresc pentru ca să dea o minunată încheiere acestei formațiuni inițiale.

Dela primul surâs al copilului, începeți educația lui morală. Aceasta este semnalul dat de natură. Urmăriți bine opera ei. Ea a creiat amabilitatea. Urmăriți pașii ei.

Curaj, mame inteligente: voi veți produce bucurie îngerașului, și pentru acei cari trăiesc în jurul lui.

Nouile costume de tennis

(Foto-exclusivitate Keystone)

Moda pantalonilor scurți, lansată, acum câțva timp, de celebra jucătoare de tennis Senorita Alvarez, a trecut Oceanul și găsește numeroase adeptes printre tinerele americane. Cele două tinere jucătoare din ilustrațiunea noastră inaugurează moda pe un teren american din New-York

Adăpost pentru 300.000 morți

(Continuare din pag. 705)

cile putrezite se aplecau, claie peste grămadă, peste pământul desvelit, cu cârnuri putrede.

Am văzut, deunăzi, crucile acestea, așezate, unele peste altele, în piramide și, mi s'a spus că ele vor fi arse, iarna viitoare. Cu atât mai bine! Acum se văd cruci frumoase de piatră, deși nimic nu e mai puțin lugubru decât aceste cruci exact alinate. Monumentul, iată-l în față. Cel mai teribil, dar și cel mai elocvent dintre monumente. Crucii cât nu mai vezi cu ochiul, cruci simple, dar cari vor dura. Ce se poate dori mai mult? Omul care moare, dacă i se sapă o groapă și, pe de-asupra, i se pune și o cruce solidă, e comemorat destul. Porțiunile masacrului se vor măsura după numărul brațelor de piatră. Astăzi, nu mai avem impresia, noi, foștii luptători, că frații noștri au fost îngropați într-un loc pieritor. E ceva, deși nu e nimic. Văzând în ce ordine se află cimitirul, am fi trebuit să plângem.

— Și ai rămas?

— Da, fiindcă viața este viață, fiindcă nu poți face trei sute de kilometri, o sută, sau numai trei, să te inclini în fața mormintelor, și apoi să te întorci acasă. Ce vrei? Omul nu vine singur. E femeia, sunt copiii, vecinul, atrași de curiozitate. Am văzut, însă, lucruri cari m'au desgustat adânc. Lumea alerga prin cimitir. Mânca între morminte. Se așeza, pe ele ca să hodiească. Am văzut un domn care, de căldură și-a scos haina, a agățat-o de o cruce și, ușurat, cu un suspin de liberare, s'a așezat pe pământ, reze-mat de cruce, și desfășcând un pachet, a început să mănânce. Am fost revoltat, la început. Dar, la urmă, mi-am zis că n'am ce să-i spun. Făcuse un drum lung și îi era foame. Omul se odihnea și mânca. Nu era, din partea lui, un dispreț pentru morți, ci o nevoie fizică și nevoia fizică știm ce este.

— Da, răspunsei eu, viața micșorează majestatea morții. De îndată ce omul vorbește, acționează, se mișcă, el scapă de sub stăpânirea marilor emoțiuni. Ar fi trebuit ca mulțimea să rămână imobilă și tăcută. Prin urmare ar fi trebuit ca mulțimea să fie cât mai puțin mulțime. Te întreb, însă, pe d-ta: dacă n'ar fi venit, la Douaumont altcineva decât foștii combatanți, ați fi fost satisfăcuți? Cu siguranță, nu, ați fi spus că lumea vă neglijează, că vă uită. Dimpotrivă, ea a alergat din toate părțile, și în număr atât de mare, încât vă plângeți că sunteți prea mult impresurați. Gravitatea a fost absentă și poate că însăși amintirea a fost lipsită de emoție. Dar vai! așa ne-a făcut natura: neconștienți.

Sau scurs patruzeci de ani, delă încheierea păcii. În viața unui popor nu înseamnă mai nimic, însă în viața unui individ e enorm intervalul acesta. Majoritatea spectatorilor cari au asistat la ceremonie erau prea bătrâni, sau nu îndestul de bătrâni. Ei îndeplineau riturile obișnuite, însă se gândeau mai mult la 1932, decât la 1918.

Trei sute de mii de morți... Ei nu mai reprezintă decât o privești a spiritului. Lumea care a rămas se gândește să trăiască și

să facă și altora loc pentru traiul pe acest pământ, cu soare, dar și cu suferință.

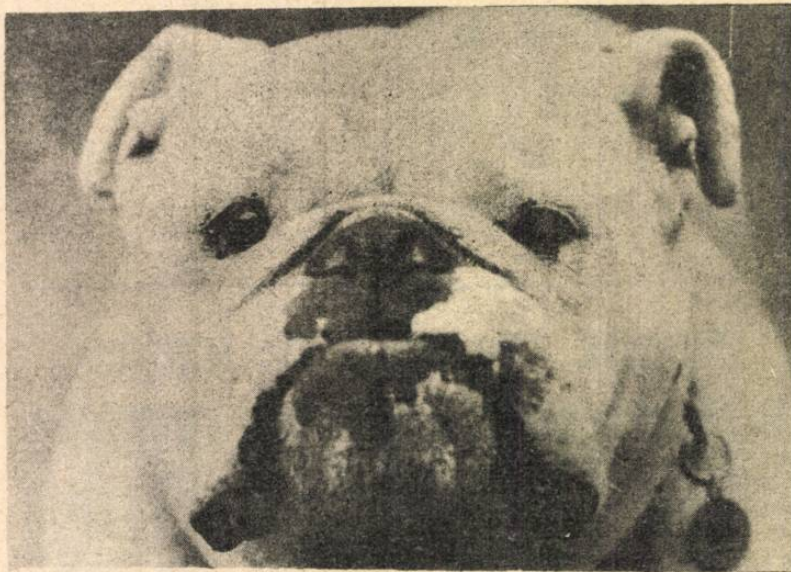
Noua culoare a doliului

Mr. E. H. Morgan, secretarul și casierul clubului Casket Salesmen din Uruguay a anunțat că locuitorii uruguayeni au hotărât să renunțe la culoarea neagră ca simbol al doliului. Negrul s'a demodat ca culoare de doliu decretată Mr. E. H. Morgan.

Orice altă culoare e preferată. Până și sicriile se vopșesc în Uruguay, cu culori vii — roșu, albastru, verde ori galben.

E. fără îndoială, influența jazzului, exercitată și dincolo de moartea!

Cel mai frumos din rasa lui

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Acest minunat bulldog a obținut a 23-a oară premiul întâiu la Marea Expoziție Canină dela Londra, ca fiind cel mai frumos exemplar al rasei sale.

Sub desmierdările mării

(Continuare din pag. 703)

contemplațiunea veșnic aceeași a străzii lor pestilentielle, a odărilor învechite de molii și de plictiseală, a cerului neschimbat.

*

Marea, mereu reîncepută, mereu creiată, psalmodiază un cântec pe care numai ființele cari o îndrăgesc, cari s'au familiarizat cu capriciile sale, îl pot desluși.

Mai aproape de înțelegerea vulgului, este plaja, acea porțiune de întindere variabilă, care primește, pe un uscat nisipos, împetritat cu scoici, ultimelle mânăstiri ale valurilor. Aci pe-trec zilnic câteva ceasuri de destindere mamele cu copiii, tinerețea de ambele sexe, într-o ținută mai mult sau mai puțin frivolă, femeile misterioase, «fatale» sau pur și simplu vulgare, etalându-și formele pline, unele atrăgătoare, primejdioase, altele oribile,

letov să fi putut înțelege ceea ce se întâmplase.

Când văzu un teanc de bancnote în mâna sa, păru că-și revine în fire. Le vâră în buzunar și se duse să-și cumpere o pânișoară pe care o înghiți.

Atunci, o bucurie de nedescris, îl cuprinse. Alergă prin toată piața, cumpărând tot ce se mănâncă, înghitind la întâmplare cârnați, pâjioale, prăjituri, lapte. Părea de nesăturat. Își făcu o provizie de castraveți, roșii, pâine neagră, sare, cartofi, ceapă. Plecă încărcat cu o puzderie de lucruri de mâncare, cari să-i ajungă timp de câteva zile. Era în culmea fericirii.

*

În camera sa, își ascunse cumpărăturile; puse pretutindeni, în

salteaua descusută, sub pat, în dulap.

Era salvat.

Acum, va fi cumpătat. Când își va primi cartela, va mânca numai rația zilnică.

Respira adânc, ca un om fericit, ca un ocaș liberat. Se simțea fericit.

Alături, auzi perechea Brüşchkin care făcea obșnuitul sgomot de furculițe. Aceasta nu mai avea nici o însemnătate.

Atunci i se făcu frică să nu fie furat. Astupă gaura peretelui apoi ieși în coridor și bătu la ușa vecinilor săi.

Din nou fu panică. Soții își ascundeau comorile.

Când deschiseră, nu mai era nimic pe masă. Nu se zărea cea mai mică fărâmiță de pâine.

Brüşchkin întrebă, cu un aer ipocrit:

Ei, camarade, ce mai faci? Ești angajat pentru operetă?

— Nu! răspunse Hamletov. N'ați putea să-mi mai dați o bucată de pâine?

Comicul afectă o înfățișare întristată:

— Vai! Ași vrea, dar nu mai avem nimic!

— Bine! dacă nu aveți, iertați-mă.

Se reîntoarse la salteaua sa vârgată, atât de netedă în dimineața aceea și acum umflată, se așeză o clipă, îi păru rău că nu are țigări și surăse.

Se ridică, lepădă hainele, le perie, le agută de cuiul lor și luă unul din caietele sale.

Se simțea un alt om. Mândru acum, desfidea protivnicia. Nu! Nu-și va vinde arta sa! Nu, nu-și va vinde libertatea!

Era prinț al Danemarcei și vă rămâne. Totuși era un hoț. Dar nimeni nu-l văzuse la acțiune, nu ceruse nimic; ea nu va putea să-i facă nimic. Desigur, mai târziu, o va despăgubi; dar, acum, nu mai putea să facă nimic.

Atunci, gol, închipuindu-se îmbrăcat în catifea neagră, cu manta de mătase pe umeri, declamă:

— Ofelio, Ofelio!... O fecioară...

Se opri, își mai aminti o clipă de mașina de cusut, dădu din umeri și reîncepu:

— Ofelio! Ofelio! O fecioară! Roagă-te pentru mine în rugăciunile tale...

SFARȘIT

Turcii vor să sboare

A trecut de mult, vremea când Turcii trăiau izolați de lume. Acei cari au grii, astăzi, de destinele Stambulului înțeleg să joace un rol și în căile de comunicații răspândite de-alungul întregului univers.

Ei vor să posede liniile lor de aviație spre Indii, spre Australia și, natural, spre Europa.

Cum din punct de vedere industrial, Turcii nu prea sunt bine utilizați, pentru a crea, ei însăși aceste linii, ei recurg la străinătate.

Și au făcut comenzi importante în America. Bineînțeles, și aviatorii sunt americani.

Cu timpul, se speră să se poată forma aviatori turci.

M. G.

DE PRETUTINDEN

O plantă care nu îmbătrânește

Se spune că feriga, numită și «limba cerbului» ar fi având o viață nesfârșit de lungă. Frunzele ei lucioase, în formă de curele, nu se reînnoiesc decât încetul cu încetul; cele bătrâne rezistă și iarna și nu cedează, decât cu greu, locul celor noi, așa că planta pare dăruită cu o tinerețe, veșnică.

Un bătrân horticultor britanic a făcut cercetări interesante asupra ferigii.

Planta aceasta, pe care el a găsit-o, în pădure, prin anul 1872 și o sădise în pădurea lui, este, și acum, după mai bine de o jumătate de veac, tot atât de frumoasă și de înfloritoare.

Cum în momentul transplantării sale era cu neputință de de-

terminat vârsta ce o avea, se pare că «limba cerbului» are o putere de viață nelimitată.

Case... vagabonde

Inginerii americani au rezolvat și chestiunea mutării unei case dintr-o stradă în alta.

Cu ajutorul unor ferăstraie speciale, se desparte clădirea de temelie. Apoi, cu niște aparate, anume construite casa e ușor ridicată și așezată pe un sistem de suluri de fier, pe cari lunecă, până la locul indicat.

Aci, construcțiunea «desrădăcinată» e pusă pe noi temelii, dinainte pregătite.

La una din aceste transplantări de case, care s'a făcut, nu de mult, la New-York, locatarii au rămas în interior, în tot timpul strămutării.

Și transportul panerelor e un record

(Foto excl. Keystone)

Jimmy Salisbury, un renumit hamal din Halele Centrale din Londra, a bătut, săptămâna trecută, propriul său record, purtând pe o distanță de câți-va kilometri, 19 panere pe cap, încărcate cu alimente și 2 panere goale cu ambele mâini, pentru asigurarea echilibrului.

Perimarea medaliilor

Nimeni nu mai vrea să primească medalii.

Medaliile sunt ceva onorific.

Nu se pot transforma în bani.

Lumea preferă avantajii mai practice.

În sporturi, de multă vreme a dispărut uzul lor. Câștigătorilor de premii li se oferă sau cupe, sau statuete de bronz, sau portmoneuri, bineînțeles negarnisite. Fiecare e liber să meargă să-și aleagă obiectul la ce negustor pofteste.

Forurile filateliste rămăseseră

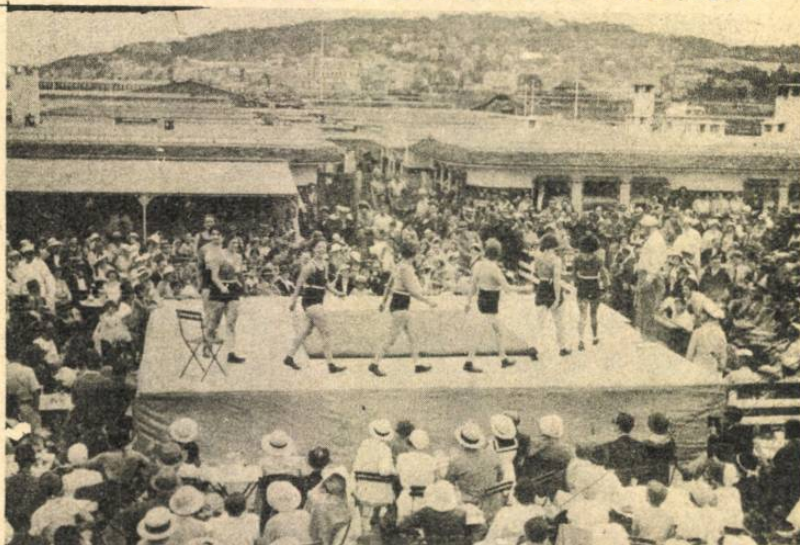
credincioase medaliilor. Filatelii sunt, într-adevăr, oameni valmi, se poate zice, chiar, tipicari.

Totuși nu există rutină care să nu aibă un sfârșit.

La expoziția filatelică din Echterbach, medaliile au fost înlocuite prin dosare cu mărci.

În schimb, premiile școalelor noastre primare par să facă o opinie separată, căci au înlocuit vechile coroane, de flori sau de hârtie aurită de lauri, cu medalii pe cari copii le poartă, cu mândrie, ca pe niște distincții repute pe câmpul de onoare.

Serbarea vedetelor la Deauville

(Foto excl. Keystone)

O strălucită serbare a vedetelor parisiene s'a desfășurat, Dumineca trecută, la Deauville, într'un cadru de o excepțională eleganță. Senzația zilei a fost o luptă greco-romană, la care au participat cele mai simpatizate stele de music-hall.

Leii melomani

Ziaristul francez Thétard și d-na Prey, cântăreață la Opera din Paris, au dat în folosul orbilor din războiu, cecace am putea numi o «reprezentare de curaj» într-o menajerie din Neuilly.

Thétard a intrat în cușca leilor și s'a dovedit a fi un adversar de forță, deși venia pentru prima oară în contact cu fiarele.

Apoi a intrat d-na Prey cântând în fața leilor uimiți o arie din opera «Manon» de Massenet.

Față de această neobișnuită producție artistică, leii s'au arătat, la început, foarte agitați, însă d-na Prey nu și-a pierdut nici o clipă, prezența de spirit. Ea a continuat să cânte, până ce, în cele din urmă, fiarele au fost subjugate de farmecul muzicii, culcându-se liniștite, la picioarele curagioasei cântărețe.

100.000 dolari pentru pocirea nasului

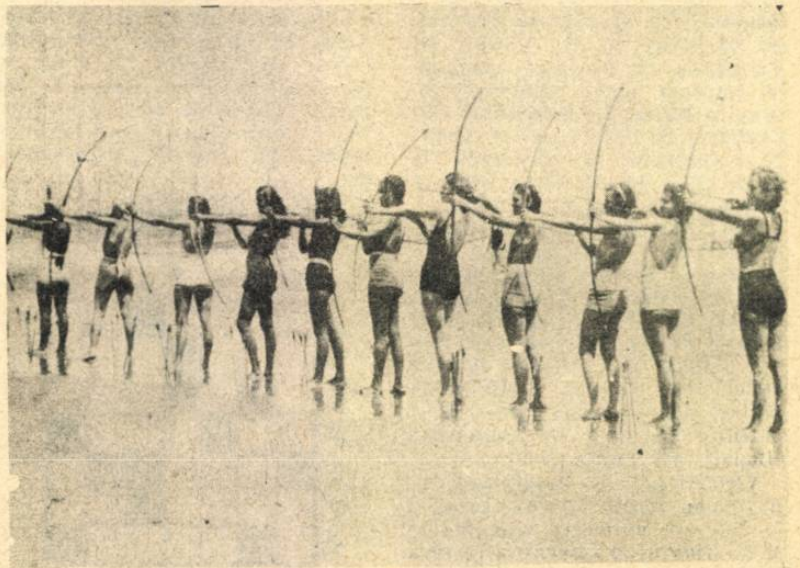
Ziarele din New-York ne aduc știrea că d-na Cid Chaplin, cunoscuta celebrului comic al filmului, supranumit «regele râsului», a dat în judecată pe doctorul Robert Griffith din Los Angeles, cerându-i drept daune interese, suma de 100.000 dolari.

D-na Cid impută doctorului că acesta, operându-l la nas, spre a-i înlătura o depresiune, în loc s'o înfrumusețeze a slăbit-o și mai mult.

Și gravii judecători americani vor desbate această cerere de daune-interese: se poate, chiar să nu găsească exagerată pretenția de 100.000 dolari, cecace, în lei de ai noștri, face mai puțin ca vre-o 10 milioane.

America cu toată criza e doar țara tuturor posibilităților.

Naiade și arcașe

(Foto-exclusivitate Keystone)

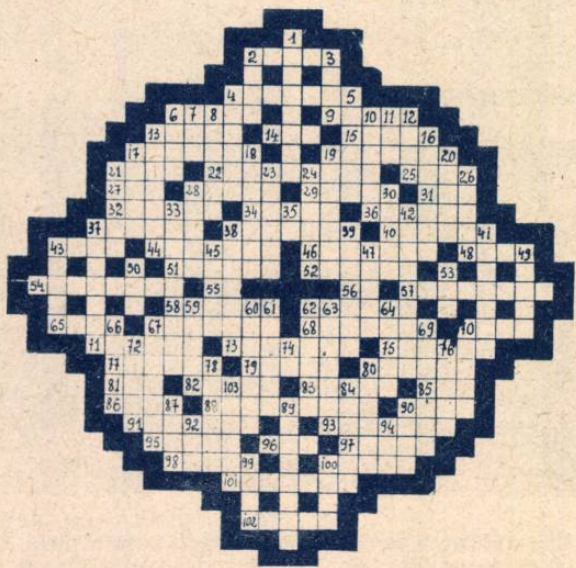
Un grup de artiste londoneze, odihnindu-se pe o plajă la modă, fac exerciții de tragere cu arcul, în fața imensității Oceanului. Nu este, oare, Marea cel mai frumos decor pentru atitudinile minunate de mai sus?

JOCURI

Cuvinte încrucișate

«PATRATUL INFLOREDIT»

de Wallerius Gaura (Craiova)

ORIZONTAL: 2) Muza elegiei; 4) Primul consul roman odată cu Brutus; 6) Băutură făcută din apă de miambal; 9) Funcționar public; 13) Pasăre din clasa picioroanșelor; 14) Cuadruped, analog cu cerbul; 15) Văzut în somn; 17) Nod de panglică sau de stofă; 19) Trecut pe sub 10 vertical; 21) Peninsula din nordul Europei; 22) Bisulfură de fier cristalizată în sistemul ortorombic; 25) Zeul amorului la greci; 27) Interjecție; 28) Cechi țară în Asia Mică; 29) A scuti; 31) Duh rău (Tr.); 32) Fiul lui Ham; 34) A bate rău; 36) Comună în departamentul Vosgiilor, pe Moselle (Franța); 37) Liniste (plural); 38) Alipire; 40) Atârnat; 43) Filozof și moralist francez (1826—1887); 44) Matematician și fizician irlandez (1793—1859); 46) A răspunde la o insultă; 48) Oraș în Italia; 51) Case modeste; 52) Născă profetică; 54) Operația pe care o suferă scenariul ca să treacă în film; 55) Interjecție; 56) Malurile unui fluviu din Europa; 57) Ministrul afacerilor streine al lui Ludovic al XIV-lea (1618-1639); 58) Golf pe coasta nordică a Europei; 62) Bucăți muzicale formate de obicei din alte trei sau patru părți mai mici; 65) Rege iudeu (642—640); 67) Ce privește bugetul; 68) Se găsește în 70 orizontal; 70) Microcosm; 71) Provincie spaniolă; 73) Împărat roman (206—254); 75) Oraș în Italia; 77) Graminee; 79) Exercițiu la floretă; 80) A acoperi o spărtură; 81) Diviziune de timp; 82) a prinde; 83) A pricinui cheltuieli; 85) Mal; 86) A avea un înțeles; 88) A discuti; 90) Numele tânărului ce se însoară, de logodnă și până la nuntă; 91) Relativ la stele; 93) A se încălzi; 95) Craiul dela care își trage numele orașul Craiova; 100) Popor barbar; 101) De care te miri adânc; 102) Celebră familie de lăutari din Cremona; 96) Serv. Maritim Român; 97) Aghiasmă (Banat); 93) Porție.

VERTICAL: 1) Învățătorul unui domn român; 2) Oraș turcesc; 3) Zeu din mitologia scandinavă; 4) La vioră; 5) Cuvânt latin fără sfârșit care pe românește se traduce cu «noutate»; 6) Arbust din America de Sud a cărui frunze au proprietăți narcotice; 7) Măsură; 8) La plug; 10) Aparat de imprimare;

mat; 11) Rege iudeu (944—904); 12) Grupă de gaze din care face parte Neonul; 13) Grad militar; 16) Apanajul în vizitorilor; 17) Are întrebuintare la accidente pe mare; 18) Fiul lui Apolon; 19) Sare amoniacală; 20) Hidrocarbura; 21) Bobul unui arbore din America; 23) Grup de insule în oceanul Atlantic; 24) Acțiunea de a lucra pământul; 26) Partea lucrătorului într-o întreprindere; 28) Oraș în Egipt; 35) Dărmotin; 42) Infapt; 30) Păsări de noapte (fig.); 33) Amestecătură; 37) Oraș în U. S. A.; 38) Rar; 39) Comună în departamentul Eure-et-Loire (Franța); 41) Oraș în Canada; 43) Boală molipsitoare; 45) Drepturi sau privilegii; 47) Împodobit; 49) Stat în Indochina franceză; 50) Interjecție; 53) Interjecție; 59) Rușine mare (g=c); 60) Odinioară ajutor de boerinaș (art.); 61) Revoluționar român; 62) Ac pentru păr la femei; 63) Oameni ce vorbesc în public; 64) Personaj dintr-o nuvelă de Costache Gruzzi; 66) Năso; 67) Prăvălie unde se vând de obicei condimente; 69) A răspândi lumină; 70) Publicațiuni periodice anuale; 72) Cezar roman (100—169); 74) Prepoziție; 76) A înlătura; 78) Solemnitate; 80) Ftizie (pop.); 103) Element; 84) Om de mare noblete; 87) Iubesc cu pasiune; 89) Oraș în Brazilia; 90) Nume feminin; 92) Femeie făcută din bărbat; 94) Adverb; 99) Oraș în Olanda fără început; 100) Oraș în Transcaucasia.

Date încrucișate

de Mircea I. Popescu, Loco

ORIZONTAL: A. — În acel an, Români și Unguri s-au hărțuit în Munții Apuseni. — La „Iulie 1914, Războiul mondial izbucni.

B. — Atunci a apărut pe scena bisericească primul papă Bonifaciu. — Anul când dinastia descendentă din Abas își începu domnia la Bagdad.

C. — Secolul în care a trăit Alcuin. — Germania declară război Rusiei la 1. August 1914. — Începutul primului război punic.

D. — Conjurația catilinară. — Dela ...—1432 domni Alexandru cel Bun.

E. — Până la anul acela a domnit Adrian. — Ziua în care preotul umblă cu botezul.

F. — Anul nașterii regelui Ferdinand. — Ziua în care se serbează S-ta Maria.

G. — Petalele unei crucifere. — Ladislau cel sfânt cucerii Croația și Slavonia.

VERTICAL: — a. — La ce an a fost descoperit Capul Bunei Speranțe. — Numărul papilor Clement.

b. — Anul suirii pe tron al lui Ptolomeu X. — Roman de M. Leblanc inversat.

c. — Anul în care fondatorul adevărat al monarhiei franceze apărut la orizontul istoriei. — Atunci a murit Agesilau.

d. — Acesta e numărul Muzelor. — Toamă atunci își dădea suflul Ludovic-Filip.

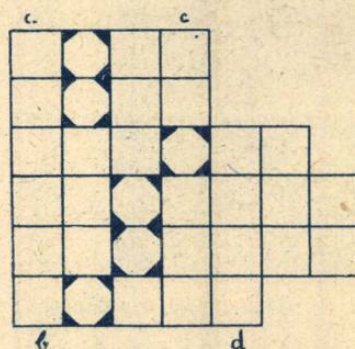
e. — Intemeierea Romei. — Intervalul de ani la care au loc Jocurile olimpice.

f. — În acel an Nimrod întemeie capitala Caldeii. — Numărul ce constituie efectivul unei echipe de fotbal.

g. — La 1. s'a încheiat tratatul dela Adrianopol. — În ziua de 1. Iunie 1840 pe C. — Filaretului a fost proclamată Constituția.

Joc enigmă

de Antonescu M. Ioan
Focșani.

Să se completeze pătratele cu litere astfel ca orizontal să se formeze cuvinte cu următoarele semnificațiuni: 1) Mit. Preoteasa Venerii, iubita lui Leandru; 2) Român greco-catolic din Transilvania; 3) Stâncă pe Bucegi; 4) Luat prin dibăcie; 5) Mold. Depănătoare; 6) Pădure măruntă și deasă.

Inițialele, finalele și literele din hexagoane cetite de sus în jos vor da numele a trei celebri compozitori români.

Soluțiile jocurilor din „O. L.” No. 34

JOC DE CUVINTE ÎNCRUCIȘATE «OGLINDA LUMII»

ORIZONTAL: 1) Oglinda Lu-

mii; 2) Glume—azi; 3) Lemn—Beșmă; 4) Revista; 5) Nj—Lire—Ani; 6) Do—Eminescu; 7) Actualități; 8) Lua—Ta; 9) Ur—Nuvelă—Ou; 10) Mișei—Far; 11) Tuturor; 12) Ix—Cinema—Ex.

VERTICAL: I. Oglinda Lumii; II Gle—Jocuri; III Lume—Ta—Si; IV Imn—Leu—Ne; V Ne—Rimă—Uiti; VI Beril—Un; VII Evenimente; VIII Lati—Et—Um; IX Uzes—Sapă—Ra; X Mi—Tact—Fo; XI Mânuitoare; XII Ica—Aur.

JOC IN ROMB

K — Mab — Malac — Malabar — Ka'arites — Babilon — Caton Ren—S.

ENIGMA

Tărâm—Aram—Ram—Am.

AU DESLEGAT TREI JOCURI

Fănică, Nicolaescu-Balș (Predeal), S. și M. Breimann (Drochia-Soroca), Ionel Ionescu (Băicoi), Theodor și Anna Stoicescu, Avram I. Avram (Ploesti), P. Coroiu (Oradia) Maior Popovici, Pompiliu Anibal (Arad), Rică Timofteșcu (Turnu-Severin), Ionescu Gh. Constantin (Iasi), Ilie T. Lupița (Caracal), N. Gr. Arsene (Buzău), Ioan Vanjensky, Clemana Ionescu, Cristian Romeo (Focșani), P. Grosșescu (Băicoi), Ioan Aurel Gheorghiu (Ploesti), Ovidiu Idriceanu-Igrov, Chicoș Constantin, Lilly Segall și Al. Dobrinescu-Aledo (Bărlad), Virgiliu și Mimy Constantinescu (Tg. Oena), Vlad și Rodica Anghel (Iasi), I. Nicolaescu (Oenele-Mari), Valeriu și Bică Figoschi (Craiova), Dimitrie Ardeleanu (Pecica-Arad), Nicușor Comănescu (Tg. Oena), Gherșen Horovitz, Marcel Fiertel, Artur Segall (Odobești-Putna), Russu D. Nicolae, Vögely Anna (Slănic-Prahova), Catargina Constantinescu (Oradia), Traian Popovici (Galați), Nicolae și Tudorică Popescu (Cochirleanca-R-Sărat), Petrică Crințea (Dumitrești-R-Sărat), Ionel Iordăchescu-student, Suditu-student, (Mizil-Buzău), Florin Tasse (Craiova), Ionel Constantin-Iocos (Craiova), Nicolae Cimpoeș (Arad), Boris M. Schopoff (Ismail).

DIN CAPITALA

Nicolae L. Petrescu, Mișu C. Antonescu, Constantinescu Stelian, Maria Metaxa, R. H. Simion, Réné Mălaeru, Nelly Mălaeru, Lt. Costel Nicolescu, Ortansa Nicolau, Gh. Em. Teodorescu, Mica I. Popescu-Remmy, Nae Iliescu, Eustațiu Mărculescu, V. Cărbăniu, O. Băncilă, Simona și Iosif Almosnino, Gică Constantinescu-Grecu, Nicușor Șonea-student, Gigi Dumitrescu-studentă, Al. R. Ștefănescu, Gh. Calimachi, N. Chiriac.

AU DESLEGAT DOUA JOCURI

Alexandru și Nicolae Paraschivescu (Iasi), Vasilică Timişoreanu (Oravița), Calman H. Iancovici, sublocot. Constantin Ionescu.

(Urmează în pag. 717)

„Oglinda Lumii” No. 36
BONUL JOCURILOR

Ce se poate extrage dintr'un corp de rechin

Cine ar fi putut crede că rechinul, acest peste feroce, e un animal foarte util?

În afară de pielea cea bună de încălțăminte, care se obține din pielea lor tăbăcită și rezistentă, făcută din pereții stomacului, prin numărul uimitor de alte produse utile care sunt extrase, acum, din tot corpul lor, rechinii trebuie neapărat socotiți printre cei mai mari binefăcători ai noștri. Să judecăm numai după înșirarea acestor produse:

1) Carnea rechinului, bogată în azot și acid fosforic, castituie, când e tânără, un aliment bun pentru om; când e bătrână se face dintr'însa o făină alimentară pentru vite.

2) Ficatul lui dă uleiuri prețuite în argăsire, uleiuri medicinale și sicative pentru pictură.

3) Din fălcile lui se extrage un ulei foarte bun în orologeria maritimă.

4) Aripile sale — înotătoare — transformate cu dibăcie în filamente subțirele, galbene ca aurul, formează baza unei ciorbe, mult apreciată de cunoscătorii din Imperiul Ceres.

5) Intestinele lui, mai pot fi transformate în coarde muzicale ori în clei.

6) Din sângele lui se face un alt clei, atât de rezistent, încât e întrebuințat la fabricarea heliceor pentru avioane.

7) Fibrele conjunctivale ale pielii servesc la fabricarea unor țesături mai rezistente decât cele de mătase.

8) Pielea de rechin, cu toate asperitățile sale, e întrebuințată de tâmplarii de mobilă și de fabricanții de oglinzi, în locul hârtiei de sticlă (glasapier) ori a pânzei de smirghel.

9) Din pancreasul lui se poate scoate «insulina», remediu de mare valoare, ca specific al diabetului.

10) Însfârșit, toate celelalte resturi din coroul rechinului sunt transformate în îngrășământ.

Așa dar, chiar dacă rechinii își permit, din când în când, să se înfrupte... dintr'un trup de om, cruzimea lor e compensată prin avantajele, cu totul excepționale pe cari trupul lor le prezintă pentru viața practică a omenilor.

A APĂRUT

al treisprezecelea volum din aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin.

SECRETUL OMULUI INVIZIBIL

de MAURICE LEBLANC

Și la noi, ca și pretutindeni aceste aventuri senzaționale cari au făcut faima universală a lui Maurice Leblanc, au obținut un succes neîntrecut.

Cereți pretutindeni și la depozitul general, editura «Eminescu» Str. Ing. Anghel Saligă 2, aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin, cu lei 20 volumul 20 lei, precum și ultima lucrare apărută.

SECRETUL OMULUI INVIZIBIL

Frumuseți românești

(Foto «Oglinda Lumii»)

Culesul viilor, la Runcu, se face într'un cadru de minunăție pastorală. Frumusețea femeilor este, natural, prima mândrie a acestui cuib de sănătate și gospodărie.

Soluțiile jocurilor

(Coninuire din pag. 716)

cu, sublocot. Aurel Seiran (Chișinău), Lilly Apostolescu și Alexis Jipa-student (Brăila), Mina și Anton Vrăjescu (Oradia), Al. Theodorescu-Thal (Craiova), Sandu Boreescu-student (Cluj), Iosif Alterovici (Tg. Sulița-Botoșani), Isidor Alterovici (Bacău), Nellu și Carola Avram (Ploști), Nicolae P. Dumitriu (Brăila), Nellu Iorgulescu (Slănic-Moldova),

DIN CAPITALA

Jean Adler, Leonică Klein, Nicu Marcovici, Popp Liviu, Mimy Ionescu-studentă, M. Zocu, Sică Drăgulescu, Nae Ștefănescu, Paul și Henrietta Rosenberg, Mișu Goldenberg, Vladimir Constantin, Costică Brelea, Sylvia Grigorescu, Nistor Ion.

AU DESLEGAT UN JOC

Aurel Ghițescu (Satu-Mare), Plutonier major N. Gurău, plut. major V. Bucătaru (Roman), Paraschiva Ionescu, Titi Popescu (Slănic-Moldova), Oscar Niculescu

(Sibiu), Anton Weiss (Chișinău), Sică Novaci (Tighina), Ionel Dragu, Simionel Orenstein (Focșani), Gigi Dumitrescu-Gidu (Oradia), Herman L. Herșcovici (Roman), Alexandru și Nae Ionescu (Alba-Iulia), Ioan Văleu (Tg. Ocna), Traian Porumboiu (Govora), Nestor Anton (Iasi), Nae Zoitescu Călimănești-R.-Vâlcea), Jean Teofil Teodorescu (Timișoara).

DIN CAPITALA

Mișu Antonescu, T. Arghir, Duty și Petruș Duțescu, Toma Mesteru, Costică Băleanu, Rozine Marcovici, Bella Wexler, Tien Langa, Jean Manolescu, Henry Rosenberg, Gică Săndulescu, Mircea Axente-student, Nicolae Tr. Popescu, Chiril Părvulescu.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «OGLINDA LUMII» No. 31

Boris M. Schopoff (Ismail), Lilly Apostolescu, Alexis Jipa-student (Brăila), Chiril Părvulescu (Loco), Nellu Seidmann (Cernăuți).

PRIN TRAGERE LA SORTI AU CASTIGAT

- 1) Petre Duțescu (Loco).
- 2) Titi Popescu (Slănic-Moldova).
- 3) Petrică Crintea (Dumitrești-R.-Sărat).

*

N. B. — Expediția premiilor se face odată pe lună. Premișii din provincie sunt rugați să-și trimită adresele exacte spre a li se putea expedia premiile, iar cei din Capitală se vor prezenta personal la redacție spre a-și ridica premiile.

POȘTA JOCURILOR

IONEL CONSTANTIN—LOCOS (Craiova). — S'au primit atât jocurile propuse cât și soluțiile. Se vor publica în ordine, numai... puțină răbdare.

MIȘU C. ANTONESCU (Loco). — Vom alege și publica din jocuri.

NICOLAE L. PETRESCU (Loco). — Șarada dv. a mai fost publicată în «Oglinda Lumii». Așteptăm ceva nou.

GEORGE BOROS (Sulina). — Se va publica «Aritmogriful în cruceșat». 2) Primit cu plăcere colaborarea dv. 3) Cîrca 300 lei.

TITTY BADESCU-student (R.-Vâlcea). — Cryptograma e nepublicabilă. Un joc propus trebuie lucrat frumos, curat și în tuș. Alt fel poate avea soarta... coșului. Celălalt joc «enigmă» se va publica într'unul din numerele viitoare după ce în prealabil va fi refăcut.

BICA PISOSCHI (Craiova). — Jocurile sunt bune. Se vor publica mai târziu deoarece avem multe jocuri trimise înaintea dv. care și așteaptă rîndul.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

SENSIBILITATE

Domnișoara (către librar): Dă-mi, domnule, te rog, «Sufărurile lui Werther», dar nu toate, dintr'odată, fiindcă sunt prea sensibilă și sguđuirea ar fi prea puternică.

Librarul. — Cum s'ar zice, domnișoară, să le luați cu lingurița? Alea le găsiți numai la farmacie.

SINCERITATE

— Nu cunoști printre prietenii d-tale pe vreunul, care să se potrivească pentru fata mea?

— Regret, dar nu pot să-mi iau pe conștiință, nenorocirea vreunui din prietenii mei.

FIECARE CU ZESTREA LUI

Ea: Tot ce e în casa asta, îmi aparține mie: banii, mobilierul, obiectele de artă! Tu ce ai avut înainte de căsătorie?

El: Lin iste!

ARE DREPTATE

— Eu, unul, dacă mă însor, nu o să fac voiajul de nuntă în automobil.

— Dece, ți-e teamă de vre-un accident?

— Nu, dar se isprăvește prea repede.

TOTUL E RELATIV

— Ce părere ai despre situația financiară?

— Zic că, ar fi putut fi relativ mai bună, dacă intram și eu în guvern.

— Vrei să spui că situația d-tale personală ar fi fost relativ mai bună?

ACOMPANIAMENT

Un craidon. — Coniță, îmi permițezi să vă acompaniez?

— Osteneală zadarnică domnule, fiindcă eu nu știu să cânt.

Sfaturi generoase

— În loc să iei mutra asta tâmpită, mai bine te-ai da jos, să ajuți nițel victima să-și vină în fire!

Adaptarea la mediu...

— Unde poate duce snobismul. Fiindcă se găsește în pădure, toate perechile se simt obligate să facă dragoste.

FEMEIE RISIPITOARE

— E ceva nemaipomenit cu nevastă-mea: dimineața cere bani, la prânz cere bani și, seara, cere iarăși bani!

— Dar ce face cu atâția bani?

— Nu știu — că eu nu-i dau nimic!

REȚETA

Văduvioara (către medicul becher). — Dragă doctore, de când mi-a murit răposatul, nu mai am un minut de odihnă. O duc într-o insomnie.

Medicul. — Rețeta cea mai bună ar fi să te remăști.

Văduvioara. — Se poate să ai dreptate și fiindcă îmi ești simpatic, lucrul cel mai simplu ar fi să-mi devii d-ta bărbat.

Medicul. — Uți un lucru: noi, doctorii, prescriem medicamente, dar niciodată nu le luăm noi înși-ne.

UNICA REZERVA

— Imbogățitul. — Domnișoară, te iubesc la nebunie și uite, sunt gata să depun la picioarele d-tale...

Artista. — Bucuroasă primesc orice, afară de persoana d-tale.

SCURT, DAR CUPRINZATOR

Mama. — Cine e imbecilul cu care stăteai de vorbă și care a plecat când m'a zărit pe mine?

Fiiica. — Viitorul d-tale ginere.

ABSURDITATE

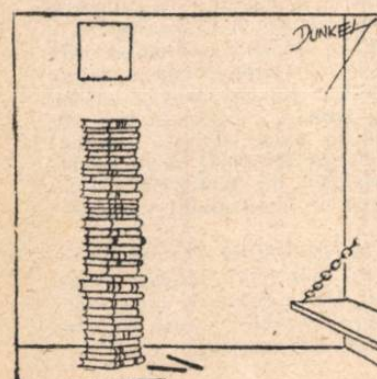
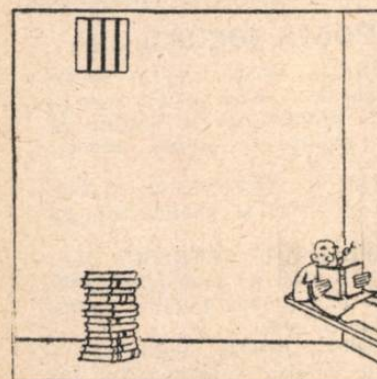
Directorul. — Regret foarte mult, dar trebuie să suprim postul d-tale ca fiind inutil.

Funcionarul. — Cum inutil, domnule director, când atâția ani de zile postul acesta m'a hrănit pe mine, pe nevastă și pe cei patru copii ai mei!

DEOSEBIRE

Ea. — Mișule dragă, îmi face rău când te aud criticând pe soacra în general.

El. — Dar nu m'am gândit la soacra ta, ci la a mea.

FALSITATE

Bucătăreasa. — Dece vrei să pleci de aici? E un loc destul de bun.

Jupâneasa. — Nu pot să sufăr pe conia. Prea e prefăcută.

Bucătăreasa. — Prefăcută? Cum asta?

Jupâneasa. — Da, una îți spune în față și alta auzi prin gaura cheii.

LA HOTEL

— E nemaipomenit! Imi cereți trei sute de lei pentru o cameră și ați anunțat că aveți odăi de o sută și de două sute de lei!

— Exact!.. Cât fac una și cu două?

MODEL DE CUMINȚENIE

Bunica: Spune-mi, Costel care din voi ascultă mai mult pe mama?

Costel: Tăticu.

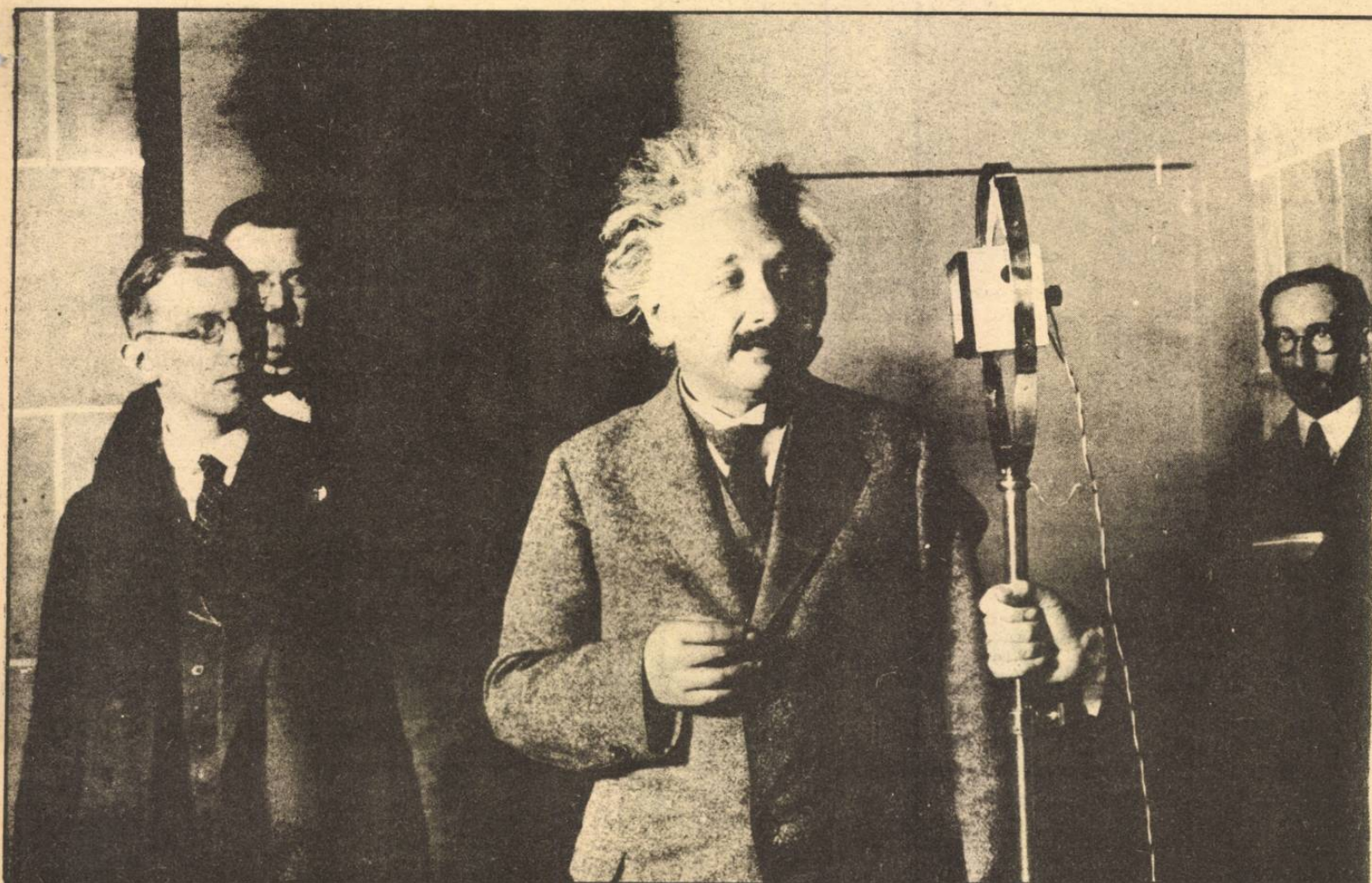
CUNOSTINȚELE D-NEI IMBOGĂTESCU

— Să-l auziți pe Georgică al meu câte limbi a învățat, de când i-am luat profesori acasă. Știe franțuzește, nemțește, engleza, algebră. Stați să vă dea o probă.

Georgică ia întrebă pe algebră: «Ce mai faci, tanti?»

Una din prietene (cu oarecare carte). — Dacă ții să-mi faci plăcere, roagă-l să-mi pună întrebarea pe geometrie.

Omenirea întreagă îl aude

(Foto New-York Times)

Albert Einstein, genialul fizician, autorul faimoasei «teorii a relativității», este în același timp un nepotolit luptător pacifist. În această calitate, el se adresează omenirii întregi, dela un post de emisiune elvețian, propovăduind îndemnul de înseninare a spiritelor. Ultima emisiune a avut un succes considerabil în Statele Unite, fiind retransmisă via Londra.

Nouile Prețuri Reduse

ale cărților din EDITURA «EMINESCU» S. A.
București I — Strada Inginer Anghel Saligny, 2 — București I

Cereți
gratuit
Catalogul
complet

10 LEI VOLUMUL

Henri Murger: În noaptea nunții
F. M. Dostoievski: Vrajitorul . . .
Björnson: Poveste de dragoste . . .
Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman . . .
N. Gogol: Răzbunarea groaznică . . .
D'Annunzio: Pisica (Nuvele) . . .
Ch. Folley: Fiul lupilor de mare . . .
Maurice Level: Naufragiul vietii
R. Benim: Rivala, roman . . .
V. C. Rondy: Secretul Princesei
Omessa: Misterul Romanovilor . . .
Bpinghoven: Tainele Curtii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptățile războiului
Miguel Zamacois: Accidentul
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriel: Coleta, roman . . .
Lynkeus: Frivolități . . .
Cady: Mica cerșetoare . . .
P. B. Hașdeu: Sic Cogito . . .

15 LEI VOLUMUL

Turgheniev: Eroismul Dragostei . . .
Alex. Pușkin: Fata căpitanului . . .
Guy de Maupassant: Nuvele . . .
Georges Meirs: Pata de sânge . . .
Mihail Eminescu: Geniu pustiu . . .
I. L. Caragiale: Cănuța om sucit . . .
Dr. Frumușanu: Cum să întinerim
Eugen Todie: O iubire . . .
Lia Hârsu: Împărăția de zăpadă . . .

Cărți noi de mare succes

A. Thomas: Catrina-Soldat I... LEI 60
L. Lewisohn: Israele Incotro? . . . 60
Panait Istrati: Tața Minca . . . 60
Panait Istrati: Nerantsula . . . 40
Klabund: Borgia, romanul unei
familii . . . 50
Remarque: Pe frontul de vest
nimic nou . . . 60
Ernst Glaeser: Contingent '924 . . . 60
Joseph Delmont: Evrei în
lanțuri . . . 60
Torberg: Bacalaureatul elevu-
lui Gerber . . . 100
Emil Ludwig: Napoleon . . . 240
Mihail Eminescu: Poezii . . . 40
V. Margueritte: Vitele umane . . . 40
V. Margueritte: Corpul tău îți
apartine . . . 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. I . . . 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. II . . . 40
Mihail Eminescu: Poezii . . . 40
Victor Eftimiu: Cântecul milei
Marie-Lise Emilian: 1313 în-
trebări și tot atâtea răspunsuri . . . 40
Mussel: Spovedania unui în-
dragostit . . . 40

AVENTURILE DETECTIVULUI ROB. PARKER

55 volume. Fiecare volum LEI 5

BIBLIOTECA „ORIZONTUL”

25 volume Fiecare volum . Lei 5

VOLUMUL LEI 20

Poë: Aventurile lui Gordon Pym . . .
J. Kessel: Nopti Siberiene . . .
Ivan Turgheniev: Un cub de nobili
Lew Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispășirea, roman . . .
George Ohnet: Prințul fatal . . .
D'Annunzio: Tragedia a 2 fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei . . .
Răzbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Mandelstam: Jim Blackwood Jockey
Louis Hemon: Battling Malone . . .
Victor Eftimiu: Kiriachița, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic . . .

VOLUMUL LEI 25

Sven Heddin: Dela Polul Nord la
Polul Sud. Vol. I—VI . . .

VOLUMUL LEI 30

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Murat: Viața amoroasă a Caterinei
cele Mari
Margueritte: Talionul, roman . . .
Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Margueritte: Femeia emancipată . . .
Margueritte: Prostituata, roman . . .
Eftimiu: Elfiona, roman . . .
Gustave Flaubert: Ispitirea Sf.
Antoniu . . .
Baron de Schlicht: Elita Prusacă,
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman . . .
Dr. Alfandari: Cartea femeii însă-
cinate . . .

AL. MARGHILOMAN

NOTE POLITICE

5 volume mari . . . Lei 1600

20 LEI MAURICE LEBLANC 20 LEI

Aventurile extraordinare ale lui ARSÈNE LUPIN
Arsène Lupin, Gentleman-Apaș LEI 20
Arsène Lupin, contra lui Her-
lock Sholmes . . . 20
Arsène Lupin, Acul scobit . . . 20
Arsène Lupin, '813 . . . 20
Cele trei crime . . . 20
Dopul de cristal . . . 20
Confidențele lui Arsène Lupin LEI 20
Triumful de aur . . . 20
Izbânda lui Arsène Lupin . . . 20
Insuția cu treizeci de sicrie . . . 20
Piatra Miraculoasă . . . 20
Colții Tigrlui . . . 20
Secretul omului invizibil . . . 20

— Tăiați și păstrați acest anunț —

OCLINDA LUMII

3 SEPTEMBR. 1932

ANUL XI

No. 36

Parada picioarelor

Iată un spectacol pe care-l cunosc, dimineața, toate terenurile sportive din America, unde se antrenează curajoasele și drăgăsele „girls“

20 PAGINI
LEI 5

OGLINDA LUMII

10, SEPTEMBR. 1932

ANUL XI

No. 37

RR 14

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IASI

Ce se poartă în Septembrie: rochii lungi, de
stofe imprimate cu flori și pălării mari, garnisite
cu o panglică mare, neagră. Pe cine prinde,
natural

20 PAGINI
LEI 5

Regele spectacolelor: Flo Ziegfeld

A murit la New-York, Florenz Ziegfeld, cel mai mare impresar de «girls». Când un patron de music-hall ori de café-concert avea nevoie de dansatoare, îi telegrafia: «Trîmiteți-mi zece girls... douăzeci de girls... cincizeci de girls» și Florenz Ziegfeld, avea totdeauna un cârd de fete de expediat.

El a inundat cu tinere dansatoare America și lumea întreagă.

Când i se vorbea, acestui creator de dansuri moderne, de un menuet sau de o pavană, el izbucnea în râs. Câte-va mișcări lente, un fel de a-și da suflul în public, ori de-a adormi, așa numitele «dansuri de caracter» îl făceau să dea din umeri. Ceea-ce-i plăcea, și ceea-ce-i trebuia, era un fel de gimnastică combinată cu dansul, o armonie electrică. Înainte, pași alunecați și înălțări de grupuri!

El le-a învățat pe fetișcanele din Chicago și din New-York onestepul, two-stepul, turkey-trotul, mazizul brazilian. Știa să învețe sute de eleve, în acelaș timp, suplețea fizică și să le impună atitudini captivante. Însă ceea-ce creia, strica imediat, căci îi plăcea, înainte de toate, mișcarea și ei îi sacrifică totul.

Ziegfeld înțelesese că dansul trebuie să fie expresia unei epoci și că epoca noastră e condusă de nebunia vitezei. El căuta figuri brutale, surprize care să-i oblige pe spectatori să urmărească un «număr» cu aceeași atențiune cu care ar asculta o dramă. Și elevele sale, «girls», erau îmbrăcate de dansul, în culori izbutoare, decoltate de dansul, desbrăcate, aproape goale, pentru a nu fi deloc stingherite în evoluțiunile lor rapide.

Căci, înainte de toate, el tindea la un singur lucru: rapiditatea. Femeia devenia, între mâinile sale, o sfârlează: asvârliă asupra ei lumina proiectoarelor și femeia se transforma, de-odată, în glob de foc. Dans ori gimnastică? Amândouă în acelaș timp. Ziegfeld jongla, pentru a spune, astfel, cu brațele și cu picioarele elevelor sale, realizând, în cele din urmă, un tumult captivant. Sub conducerea lui, se succedau cele mai excentrice figuri, în ritmurile cele mai uluitoare.

Își așeza girlele pretutindeni, pe o scară, pe o trambulină, pe o masă. În locul dansurilor vechi, dansuri războinice, bachice, câmpenești, el venia cu dansuri inventate de dansul, și cari erau fulgere și cicloane. Ziegfeld nici nu voia să audă de săni grași, puțin calzi, cari străpungeau corsajul dansatoarelor de odinioară. Ceea-ce îl interesa, erau femeile sportive, elastice, nervoase, virile, și, cât se poate, fără proeminente. Nu îi plăcea nici părul lung, care încânta pe poezii secolului trecut. Lui Ziegfeld îi trebuia un păr tăiat scurt, aproape băiețeste. Influența lui a răsturnat însăși noțiunile pe cari

le aveam asupra frumuseții femeii. Femeile pe cari le creia, cum ar fi făcut un pictor sau un sculptor, nu erau făcute pentru reverențele lente, ci pentru ca să alege, să sară, să vibreze. Ele erau un instrument pe care animatorul cânta cum îi plăcea și reușea să scoată tonul potrivit.

Girlele lui Florenz Ziegfeld erau, mai ales, niște mașini de ritm. Dela orele nouă seara până la miezul nopții, forța, ardoa-

la Londra, la Paris, la Berlin. Bătrâna Europa nu e, oare, prada aceleiași boli nervoase ca și America? Și oriunde se duc, fetele acestea cu înfățișarea băiețestească răspândesc gustul music-hall-ului și al dansului, care este o luptă estetică, un match fără sfârșit, o nebunie.

Girls, mici și adorabile girls, dacă mâine nu o să mai puteți fi simbolul drăgălaș al acestei epoci, când toate se schimbă, cu ce

mai mărește depe pământ, trebuie să se plictisească, de moarte, pe lumea cealaltă, unde, desigur, fetele lui talentate nu pot găsi un locșor...

Ziegfeld care dispăre, la Los Angeles, în vârstă de 65 ani, era fiul unui șef de orchestră, și ar fi putut să strălucească în profesiunea tatălui său, dacă Indianii dela Buffalo Bill nu l-ar fi atras în mod irezistibil. Pentru a fi în mijlocul acestor actori exotici, el părăsese la 13 ani, casa părintească, unde e readus cu forța; își reia studiile, însă peste puțin timp intră din nou în arena teatrală. Se căsătorește cu o actriță frumoasă, Anna Held, despre care spune că «cel mai mare exemplu al frumuseții feminine».

Farmecele Annei nu-l pot reține, totuși, multă vreme și Florenz divorțează pentru a se căsători cu o tânără acrobată, alături de care găsește o «fericire perfectă».

Ziegfeld străbate lumea, pentru a găsi femeile demne de a figura între «nebuniile» sale. Le examinează ca negustor, și nu ca amator. Toate trebuiau să fie blonde, în vârstă de 18—25 ani, înalte de 1 m. 65 și cântărind 55 kilograme. Pentru cursul anului 1932, impresarul acesta drăcos hotărî ca «nebuniile» să aibă linii mai feminine, să fie mai puțin drepte, însă mai nostime și mai strengare ca niciodată.

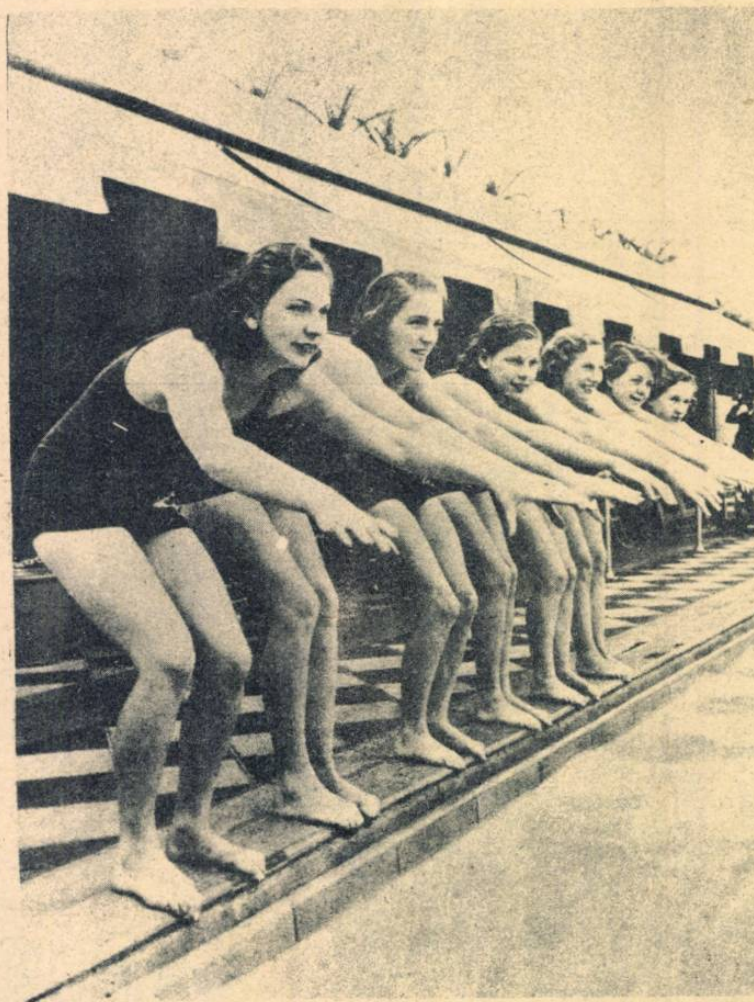
Ziegfeld care a câștigat sume fabuloase, în special cu revista «Show Boat», moare sărac. Bani i se scurgeau între degete și dacă împrumuta o sumă importantă, pentru vre-o afacere urgentă o cheltuia imediat în cadouri.

Soția lui, Billie Burbe, posedă automobilele cele mai luxoase, poney-ii cei mai interesați, rochiile și blănurile cele mai scumpe.

Se lucrau, anume pentru dansa, mătăsuri și dantele. Fiica lui era tratată ca o zeiță. Ziegfeld nu se uita, nici pe dansul, în această plăcută distribuție de favoruri.

Intr'o zi, pe bordul yachtului său el se arată nemulțumit de jumările pe cari i le preparase bucătarul-șef. Ziegfeld îl concedia imediat, comandând, de urgență, dela Ritz-Carlton, din New-York, un bucătar «care să se remarcă în prepararea jumărilor cu șuncă».

El posedă, totuși, simțul umorului. Intr'o zi, pe când Broadway putea citi, în enorme litere electrice, pe acoperișul teatrului său: «Flo Ziegfeld glorifică frumusețea americană», marele impresar se întoarce către amicii săi, adunați în cabinetul directorial și le declară, pe un ton solemn: «Dintre toate «girlele» de acum, numai una e americană: toate celelalte sunt grecoice sau franțuzeice».

Câteva din «girls»-ele lui Flo Ziegfeld, la antrenamentul lor zilnic de înot înainte de a începe migăloasa muncă a repetițiilor.

rea și disciplina lor trebuiau, ca sub influența unei electrizarii nervoase, să acționeze asupra spectatoriilor și să-i oblige să se lase prinși ca de un curent electric.

Tuturor comercianților și industriașilor, lucrătorilor și slujbașilor obosiți de o zi de muncă, Florenz Ziegfeld a avut ideea să le ofere spectacole cari erau lovături de biciu, bombe, trăboiuri armonioase. Tuturor ființelor enervate de viteza automobilului și a metropolitanului, el le prezenta dansuri, al căror ritm era tot atât de violent cași acela al existenței lor cotidiene.

Iată de ce girlele create de dansul au fost și sunt încă cerute

o să fiți, oare, înlocuite? Se pare, însă, că Florenz Ziegfeld a fost un fin psiholog, că, lansând pași noi, pe teme ritmice înconjurate de nori de aur și de stufe înflorite, el a avut presentimentul, noțiunea exactă de ceea-ce doriau Americanii: adică un dans care să reverse șampanie, care să obosească ochii, care să trezească în acelaș timp dorința de a tremura și pofta unei lenevii totale, privind aceste femei, istovindu-se, până la pierderea respirației pentru a-i face, pe spectatori, să petreacă o clipă plăcută.

Omul acesta care a știut să compună spectacolele cele mai uluitoare, mai voluptuoase și

No. 37
Anul XI.

„OGLINDA LUMII“

10 Septembrie
1932

Redacția și Administrația București 1, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 și 325/35

Abonamente (pe un an 250 lei
(pe 6 luni 125 lei

Când nu te lasă lumea să te însori

Odissea matrimonială a tinerilor John Amery
și Una Wing

Baronul londonez John Amery, fiul fostului prim-ministru britanic, nu are decât douăzeci de ani. Însă el nu prea pare să prețuiască farmecul acestei minunate vârste care îi interzice să se căsătorească, imediat, la

pe calea vieții, când, lovitură de teatru, funcționarul, încurcat, declară tânărului că dosarul lui e incomplet; minor, el trebuia să aducă autorizația paternă.

Stupoare și revoltă din par-

John Amery și Una Wing, pe străzile Parisului în căutarea unui ofițer de stare civilă.

Londra, cu dragălașa miss Una Wing, actriță, logodnica lui.

Vinerea trecută, ziua Venerii, dar defavorabilă pe semne evenimentelor de senzațional, junele Amery s'a prezentat înaintea unui ofițer englez al stării civile, cerând să fie cununat imediat cu tânăra fată care îl însoțea. Dar vai! Un magistrat londonez nu posedă puteri absolute și perechea vibratilă trebuia să afle că e nevoie ca cel puțin o zi să preceadă ceremonia. Mai mult: Sâmbăta și Duminica sunt la englezi lucruri sacrosancte, când totul șomează și însuși amorul trebuie să se incline înaintea tradiției repașului săptămânal.

Cei doi logodnici nerăbdători nu-și putură stăpâni enervarea; de două ori douăzeci și patru ore de așteptare sunt nespuse de lungi pentru niște inimi atât de prinse. Însfârșit, luni, John Amery și Una Wing, mândri de cei douăzeci de ani ai lor, s'au regăsit în fața ofițerului, privindu-se unul în ochii celuilalt, cu mâinile unite; ei se pregăteau să pronunțe cuvinte uzuale, pentru a putea porni — în fine —

tea tinerei perechi, deoarece tatăl, al cărui consimțământ e indispensabil, se afla, în acest moment la Conferința dela Ottawa.

— Asta e prea mult! spune John.

Una răspunse ca un ecou: — Asta e prea mult!

— Unde se poate merge acum să ne căsătorim imediat? La Paris poate!

Ofițerul, cu ironie în privire, îi lăsă să plece.

Și tinerii sosiră la Paris. Dar vai! — în capitala Franței îi aștepta o cruntă și repetată desamăgire.

Primăria din cartierul palacului unde descinseseră, refuză, categoric, să-i unească. Biserica opuse celor doi adorabili fanatizști același refuz politic, trimițându-i la... primărie.

— Haidem, atunci, la biserica rusească, declară John.

Un taxi îi aduce pe candidații la căsătorie precipitați în rue Daru. Un popă bărbos îi ascultă cu bunătațe, îi copleșește cu binecuvântările, dar se scuza că nu le poate da satisfacție, invocând supunerea lui în fața legii franceze.

Pe căile văzduhului

Continuă să fie miraculoasă atmosfera de solemnitate care planează de-asupra unei aerogări. La urma urmei, e un simplu câmp, delimitat de câteva hambare și clădiri cari nu spun nimic. Dela o depărtare minimă, vuietul orașului tentacular își amintește, penibil, prezența ta de biped neînsemnat în furnicarul amețit al metropolei. Și totuși, pe ogorul acesta ras ca în palmă, unde răsar, sfioase, câteva tulpine de sulfină, ai senzația că se potrece un lucru neobișnuit, că tu, îns anonim, vei asista, în curând, la ceva care depășește cadrul cotidianului. În primul rând, aerogara este un

Minunate daruri sunt, pe semne, nervozitatea curiozității noastre, închipuirea capricioasă, neastâmpărul firii, cari ne dau, oricând, posibilitatea să fim nemulțumiți de ceea ce avem și suntem în stare să facem.

Barem aviația reușește — pentru moment, bineînțeles, — să pună stavilă poftelor noastre nesățioase, ținându-le sub pîntenii așteptării înfrigurate...

Ni se pare că, peste sborul năpraznic sub bolta nemărginită a tărilor, nimic nu poate atrage dorințele noastre, niciodată împlinite.

Câte minute mai sunt până la

Avionul Wibault în zbor.

punct de intersecție diplomatică, de control vamal, de bursă internațională. Ți se examinează pașaportul, cu aceeași gravitate ca, în trenuri, ți se cântăresc și ți se controlează bagajele, cu o rigiditate care ține seamă și de sutele de grame în greutatea bagajelor, ți se cer amănunte, pline de savoare, asupra... stocului de bani ce-l ai asupra ta... Însfârșit, o filieră completă de formalități și rituri tradiționale, căreia trebuie să i te supui într'un mediu, unde simți că viața trecătoare de călător nu se petrece, și nu trebuie să se petreacă după legile normale...

asvârlirea în necunoscut? Vre-o douăzeci. La bufet, un grup de patru călători, sosiți acum o jumătate oră dela Istanbul, își exprimă recunoștința față de pilot, adorabil francez, sorbindu-și, mulțumiți, cafeaua cu lapte.

În zorii zilei, când cerul nu era decât o emisferă opacă, însulită de câteva pete roșii, s'au ridicat depe o colină plată a Bosforului. Acum sunt în București. Diseară vor ateriza la Paris, pornind, imediat apoi, spre Londra. Supeul îl vor lua într'un *dining-room* din Hyde-Park. Sunt doi

(Urmează în pag. următoare)

Tânărul viitor soț se gândi atunci la America liberă. Cum nu-i venise, în minte, mai curând? Un alt taxi îi aduse la biserica americană, unde preotul, care citise gazetele cu povestirea fugii aventuroase a logodnicilor îi refuză dintr'o vorbă:

— Imposibil, suntem în Franța. ...O a cincea tentativă se făcu pe teritoriul diplomatic al Belgiei.

Dar aici se invocă vârsta precoce a postulanților.

Dezolat, John Amery își aminti că onorabilul său tată avusese înalte relațiuni cu Bulgaria. El își luă logodnica de mână și merse să consulte un membru notoriu din colonia bulgară. Un nou eșec. Și timpul trecea.

Desperat că face, inutil, înconjurul tuturor ambasadelor și legațiilor, neastâmpăratul licean merse la un avocat, specialist în chestiunile internaționale care deschise, grav, tratatele. Sa-

vantul dădu un avis formal:

— Nici o lege din Europa, afară poate de Rusia sovietică, nu vă va autoriza, în împrejurările acestea și din cauza vârstei dv. să vă căsătoriți.

John Amery chibzui: să meargă în Rusia, cu avionul, să se căsătorească și apoi să se reîntoarcă.

— Nu e cu putință, mărturisii el, Trebuie, neapărat, să fim la Biaritz în două zile. Ce păcat! Am fi vrut să sosim ca d. și d-na Amery. Însfârșit!

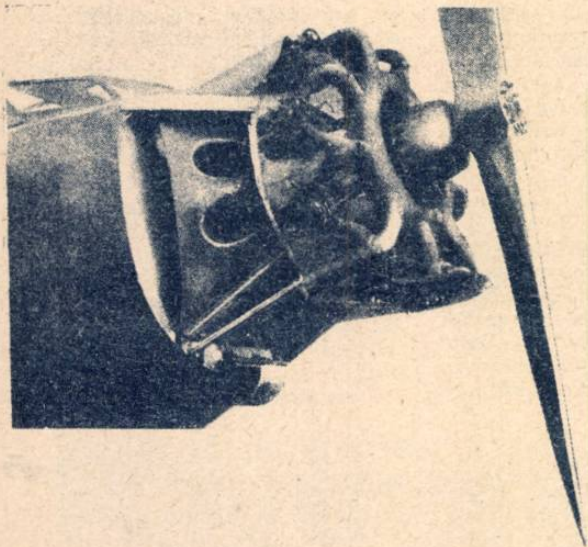
Era ora șapte seara. Și tinerii tot necăsătoriți se găseau. Logodnica interveni:

— Darling, hai să mergem la masă!

— Și apoi ne ducem la cinema... încheie, filosofic, fiul fostului ministru britanic. Și porniră, pe străzile Parisului. John în haine de drum și Una fără pălărie, cu părul în vânt, cu un mantou acoperind o rochie roză, de același colorit ca și speranțele amândurora.

americani, un domn, valabil pentru a fi luat drept un autentic rege al vre-unei creme de ghetă, cu ținuta neglijentă, cu încălțăminte oribilă și soția lui, mar-

delicat și nu prezintă nimic înfricoșător în ființa lui de motor. Mai că nu-ți vine să-l iei în serios... Il privești cu minunăție și te întrebi cum se poate ca osatura

Motorul a amușit pentru răzgul escalei. Nimic din forța lui năvalnică nu este trădat de helicea adormită.

cată de o pereche de ochelari gigantici și de o lăudabilă bunăvoință de a încurca câteva vorbe franțuzești... Pilotul, parisian rafinat, o ascultă cu o îngerească supunere.

Cealaltă doi sunt o mamă tânără și un băiat cavalier, turci, după arătare, cari consultă harta, vorbind gălăgios despre intențiunile lor de a cuceri continentul. Americanii par destul de obosiți de recordul acesta de frângere a timpului, pe care li-l îngăduie, cu atâta simplitate, pasărea de oțel, în schimbul dolarilor atotputernici.

Perechea musulmană, cu privirile încinse de patima orientului, strivesc în zâmbetul lor violent, toată turburarea ființei lor, purtată pe neașteptate, într-o lume de basm... E o jucărie, oare, ca în trecerea unei zile, două biete ființe omenesti să-și îngăduie excursia prin cerurile feerice ale unui continent întreg?

Dintr'un hangar, deschis ca o gură uriașă de Moloch, este scos un aparat de o rară suplețe și e-

Bucureștii, văzut din sbor: Cercul Militar.

leganță. Stilul francez se remarcă imediat, chiar în mecanică. Are o singură helice, un trup lung și

capitalei, pestriță, sucită, dar plină de pitorese.

Șoseaua, e, parcă, un tunel cu

aceasta cu articulații atât de simple poate purta 12 persoane până la Paris, în câte-va ceasuri. Dar «Cidna» reprezintă un nume cu o chezașie de indiscutabilă seriozitate...

Se apropie momentul plecării. Actul e doar atât de simplu de efectuat. Urci o treaptă, ca o scară de șea și apoi, te... instalezi. De ce, oare, s'o fi reducând toate faptele, pe cari imaginațiunea ni le laudă că fiind «extraordinare» la niște gesturi elementare, lipsite de orice gravitate și importanță?

...Helicea începe să arate ce poate... Ea e în stare să pufăie, odată, scurt, apoi să se răstească la praful terenului, învărtindu-l într'un nor nebunatic și, apoi, să urle cu o violență sălbatică.

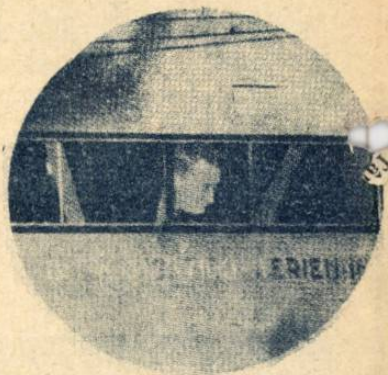
Mașina capătă viață și își impune voința nestrămutată de fier. Pornește nervoasă, pe roțile mici, și apoi se avântă cu un elan juvenil de pasăre îndrăgostită în spațiul fără dimensiuni, fără alt sprijin decât vidul infinitului...

Ce consolatoare este apariția

acoperișul deschis, dreaptă și verde. Arcul de Triumf un punct de reper, a cărui hidoșenie reală scapă, — din fericire — observatorului... de sus, Ateneul, Cismigiu, Cercul Militar și, mai ce? Poate Grădina Icoanei, o felie din Parcul Filipescu se estompează în linii stranii, pentru a face loc aparițiunilor din ce în ce mai puțin vagi ale Carpaților: spre Sud, o linie nedecisă, tremurată, indică Dunărea. Multe linii ferate și sate. Craiova se arată ca o imensă circumferință de verde compact. Turnu-Severin se află, de sus văzut, în plina și minunată vecinătate a Dunării. Ada-Kaleh, Orșova, înșfârșit Cazanele sunt jaloane de adevărată reverie, cu atât mai mult cu cât sunt locuri din țara noastră și se arată atât de splendide.

Dar trebuie să stopăm orice reflecție și contemplare. Avionul ne-a și dus într-o țară străină. — Iugoslavia — și după o oră de defilare, în tovărășia splendidă a Dunării, aterizăm la Belgrad. Nimeni nu ar putea spune că reluarea contactului cu pământul nu îi face bine. Până și pilotul, om care brăzdează, zilnic, ogoarele cerului, simte o plăcere de a coborî din imperiul lui vid, ba-

nu are putința să exprime, pentru a-și manifesta sarcasmul viscerelor sale de metal, forța nă-

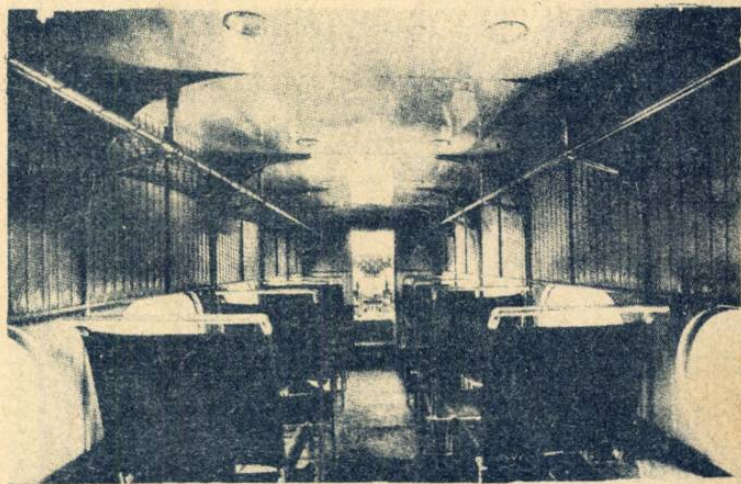

Contemplarea văzduhului dela 1000 m. deasupra pământului.

praznică ce spintecă văzduhul, nervii de aluminiu cari înfruntă orice intemperie și dificultate!

Plecăm iarăși. Afară de formele lansării, cari au aceeași solemnitate ca la București, nici o emoție nouă nu însoțește decolarea depe aerodromul jugoslav.

Memoria e un fenomen atât de buclucaș, care te face să com-

Interiorul cabinei avionului Wibault.

rem, pentru plăcerea de a înghiți câteva vermouthe-uri.

Cu totul remarcabil de respectuoși funcționarii «Cidnei». Amabilitatea lor cunoaște, foarte greu, asemănare. De cum s'a oprit aparatul, vameșul, controlorul-politist, înșfârșit reprezentantul companiei te întâmpină cu nenumărate atențiuni, te întreabă cum ai călătorit, dacă ai impresii frumoase, dacă îți place zborul și efectuează toate serviciile uzuale, viza pașaportului, schimbul devizelor, orice fel de informațiuni, cu o promptitudine exemplară.

Frumos utilată aerogara Beogradului. Se simte și aici, cași în plin oraș, opera de construcțiuni și perfecționare, realizată cu o lăudabilă energie și onestitate.

Un sfert de ceas durează escalea aceasta primă, suficientă pentru a te face, iarăși, un perfect pământean... Indată redeveni un om plictisit, cu nevoia unor senzații... superioare, cu dorința de a participa la fapte cari să depășească cele trănite.

Avionul stă în față, animal domolit pentru câteva clipe, cu helicea destinsă ca niște urechi pleoștite, docil, mort. Ce păcat că

pari, să chibzuiești, să-ți aduci aminte că cutare lucru l-ai mai trăit, că ai mai avut senzația asta, că ai mai făcut reflecția astalaltă...

Numai vacarmul motoarelor pare să aibă ceva nou, în cânteul său dur și acaparant, fiindcă enervarea ta crește... Întâlnim Tișa, râul nostru național, în semnul căruia am luptat pentru întregirea neamului, în dreptul revărsării sale în Dunăre.

E frumos. Dar ce folos! Călătorii încep să se plictisească... Fotoliile sunt atât de comode, aerul la 1000 metri atât de plăcut, siguranța vieții atât de fermă, încât cel mai bun lucru ce rămâne de făcut este să dormi. Pur și simplu. Afară de cazul când întreții o conversație, sau fumezi. Pentru «publicul» din căsuța zburătoare, episodul e cât se poate de natural. Cuiva, însă, care cugetă cu spaimă la aventura aeriană, i s'ar părea o absurditate, o nebunie, o insolentă, să te predai brațelor lui Morfen, când trupul tău nu face decât să plutească.

Au trecut încă două ore, în intervalul cărora cel puțin șase din călători, au sfârșit atât de

ferm, încât se puteau lua la întrecere cu vâjâitul aparatului...

Suntem la Budapesta, unde întâmpinăm aceeași primire curtenitoare și civilizată. «Cidna» constituie, de altfel, pretutindeni, unde și-a instalat escalele, un fel de fief exterritorial, asemeni reșe-

frumusețile cu vechiul oraș Bratislava, Presburg al Austriacilor, Pozsony al Ungurilor, care a fost capitala regatului lor și orașul încoronării regelui lor.

În urmă, pe partea stângă a rămas Ungaria, iar în față deoparte și de alta a D. mării, se în-

drăgălașe, dar, parcă tot brăz-darea văzduhului e un deziderat mai captivant...

Încă două ore și apare Praga. Ochiul începe să tremure de surpriza perspectivei, întreaga ființă vibrează la vederea acestui conglomerat de Ev-mediu și metropolă, înșulit de clopotnițele Catedralelor. E copleșitor.

Orașul se desvăluie dintr-o dată, într-o decorație amețitoare de lumină și arhitectură. Vltava, râul

teren dela Kbely.

Trebuie să oare părăsite, atât de curând, aceste daruri ale naturii civilizației milenare? La câțiva kilometri de aeroport ne așteaptă cuibul unei culturi de aproape 2000 de ani.

Câte mistere, câte armonii vechi, câte bucurii nu adăpostesc zidurile cetății surprinse în câteva ore de sbor!

Nu încapă îndoială, Praga trebuie înscrisă în registrul sufletu-

Praga. Grădinile Fürstenberg

dințelor diplomatice, unde domnesc gentilețea și bunăvoința.

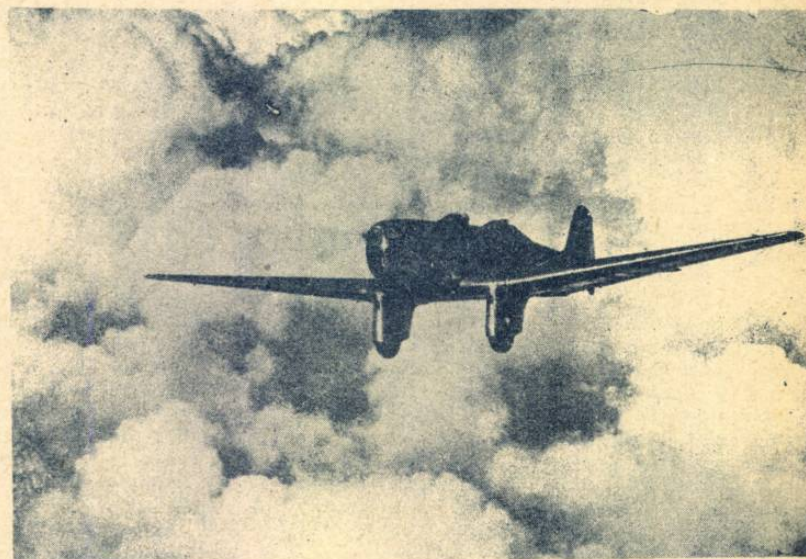
Trei călători, urcați la Belgrad, se îndreaptă spre oraș, după ce au trecut prin controlul vizei și al vamei. Alți doi pasageri le iau locul, mergând la Viena. Traficul pe această linie pare să fie foarte intens. Avionul a ajuns, aci, un vehicul frecvent, de o scumpete relativă, deoarece costul unui bilet nu e mai mare decât acela al unui bilet de linie ferată clasa I, prezentând, în plus, avantajul rapidității. Dar clasa I, la tren, este, la urma urmei, un lux al privilegiatilor.

Frumosul câmp de vară dela Matyasföld rămâne în urmă între verdețuri și vile fragede de albeață. Urmează, în încântătoare siluete, panoramele Budei,

tinde Austria. Oricât am fi devenit de ingrați după șase ore de sbor, nemămulțumindu-ne cu senzațiile țării, trebuie să recunoaștem că privirea aceasta de ansamblu asupra a trei țări, dintr'un infim punct al spațiului, contează ca *ceva* nou și... înțrețiat de numeroase poduri și nea noastră de câteva clipe.

Să nu uităm... mai e pădurea vieneză — faimoasa *Wienerwald* — cu colinele sale grațioase, cursul regulat al «Dunării albastre», înțrețiat de numeroase poduri și coborârea pe câmpul dela Aspern.

Ospitalității cu totul specială a funcționarilor «Cidnei», i se adaugă, aci, tandrețea specifică a vienezilor, cari te poftesc, numai după figura lor surâzătoare, să le vizitezi orașul.

La întrecere cu norii...

cinstit cu podurile cele mai frumoase, apoi castelul regal dela Hradcany, adăpostul președintelui Masaryk, scaldat într-o simfonie de verdețuri, turnurile, cartierele vechi, bulevardele, iarăși insulele de verdețuri se amestecă, se întretaie, se depășesc în frumusețe, dispărând ca imaginile unui caleidoscop.

Vraja durează prea puțin, căci avionul părăsește panorama orașului, pentru a ateriza pe vastul

lui ca o escală de lungă durată. Chiar în vremea noastră de amețelă tehnică și nervozitate excesivă... Și participantul atâtor revelațiuni aeriane, frânge în două călătoria lui pe căile văzduhului. Pentru a porni în recunoașterea «orașului cu o sută de turnuri».

Paris, Septembrie.

ALEX. MUNTEANU

Panorama Bucureștilor, văzută din avion.

vechiul Burg medieval și Pesta, cetatea modernă. Dunărea se etalează în toată splendoarea ei, în unghiuri drepte și scânteietoare. De-o dată relieful devine desordonat, sucit, haotic. Carpații readuc puțină ordine în acest neastâmpăr al naturii.

Cehoslovacia își arată, deja,

Însă, lucru curios: la jumătatea rutei, începi să devii un ambițios: știi că, astăseară te vei putea duce, în smocking, la un music-hall parisian și vrei să te jii de cuvântul propus, dimineață, la București.

Viena e frumoasă, e darnică, e amicală, are muzică bună și fete

In așteptarea stelelor invizibile

Inginerul Hans Iwan Gramatzki din Berlin este cel mai cunoscut și afirmat fotograf al lunii și planetelor. Din balconul casei sale unde și-a instalat un atelier fotografic, el surprinde cu un aparat construit chiar de dânsul tainele cele mai profunde ale cerului înstelat. De curând, a fotografiat planeta Jupiter, în interval de 4 ore, în 220 pozițiuni diferite, ceea ce constituie, natural, un record.

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

CEEACE NU DAINUIEȘTE...

scenelă de HENRY LAVEDAN
dela Academia Franceză

René, 29 de ani.
Matilda, 30 de ani.
(Acțiunea se petrece la Locarno, pe malul Lacului Maggiore, pe la ora 11 seara, în fața unei ferestre, la primul etaj al unui mare hotel, tăcut și pustiu. Inceputul lui Maiu).

René. — Plimbarea pe care am făcut-o a fost nespuse de plăcută. Ai văzut cum străluceau, în umbră, ochii femeilor, când treceam prin fața lor?

Matilda. — Da. Italienele au niște ochi încreștați; ne invidiau, poate.

René. — Aveau și dreptate. Te simți mai bine?

Matilda. — Mulțumesc. Mă simt ceva mai bine, acum. Eram obosită din cauza călătoriei. Eri, mai ales, mă simțiam completamente zdrobită; cu toate astea, eram atât de fericită!... De aceea am și plâns, dacă îți amintești.

René. — Da, îmi amintesc. Te-am întrebat chiar de ce ești tristă.

Matilda. — Și eu ți-am răspuns că nu sunt tristă, ci numai mișcată. Emoția m'a cuprins, deodată,

gur, în țara asta, atât de frumoasă.

Matilda. — Ai dreptate.

(Pauză).

René. — La ce te gândești?

Matilda. — La tot ceea ce s'a petrecut de alaltăieri, la plânsetele mamei, la plecarea noastră, la munții Gothard... Mi se pare că toate astea sunt amintiri îndepărtate.

René. — Mie dimpotrivă îmi apar ca foarte apropiate. Cum te simți aici?

Matilda. — Foarte bine. O să stăm o săptămână, nu e așa?

René. — Și mai mult dacă vrei.

Matilda. — Ce departe suntem de Paris. Ce liniște, nu se aude nici un șgomot.

René. — Ai dreptate. E o noapte minunată.

Matilda. — Stelele par mai numeroase și mai strălucitoare. O! și cum selipse — și lacul ce frumos arată în bătaia lunii!...

Dar, ia spune-mi, se cunoaște că suntem căsătoriți de curând?

René. — Dacă nu se vede, se

Atunci mama s'a roșit și a rostit pe un ton scandalizat: «Ce vorbă e asta Anny?» «Dar cum să spun mamă?» În nici un fel sau cel mult poți țipa: Vai m'a mușcat ceva. Și atunci poți să te cauți cu mâna». Ce zici de asta, René.

René. — De, în Anglia, pudora și decența sunt împinse la extrem.

Matilda. — Nu știu de ce, însă Anglia îmi face impresia unei țări de unde iubirea și visul sunt excluse.

René. — Ai dreptate.

Matilda. — Și cu toate astea, câte lucruri frumoase se găsesc în Copperfield, romanul lui Dickens.

René. — Firește, dar Anglia e o țară în care numai stomacul are prioritate. Inima e pe planul al treilea.

(Pauză).

Matilda. — Am să-ți pun o întrebare.

René. — La dispoziție.

Matilda. — Tu care ai citit atâtea cărți, spune-mi: există, oare, un roman în care să fie descrisă viața unei tinere căsnicii? Bună

Cu toate astea, să nu-ți închipui că romanele sunt ceva distractiv, deoarece majoritatea scriitorilor actuali ignorează, cu desăvârșire, că există, pe lume, ființe tinere. Dacă vreunul dintr'înși ne-ar auzi vorbind acum și-ar bate joc de noi.

Matilda. — Dece? Suntem, cumva, ridiculi? Eu nu cred că sinceritatea poate fi un prilej de ironie. Dar dacă spui tu, se vede că așa e. Și apoi, vreau să te ascult întotdeauna. Știi doar că o să faci din mine tot ce vei vrea. Adevăratul și singurul meu roman ești tu. Ți-am spus asta și când veniai regulat la noi acasă, să-mi faci curte, și părinții ne lăsa singuri, după masă, pe canapeaua din salonaș. Ți-aduci aminte?

René. — Natural.

Matilda. — Și seara în care mi-ai adus inelul...

René. — Da.

Matilda. — Și balul la care am fost împreună...

René. — Da, da...

Matilda. — O! e așa frumos afară. Să mai stăm o clipă (Trimite o sărutare stelelor). Pe mâine, dragele mele...

René. — Pe mâine. Uită-te la mine, dragostea mea. Mă crezi că te iubesc?

Matilda. — Da, sunt sigură. Și mă vei iubi, oare, întotdeauna?

René. — Da, întotdeauna. Cât ești de frumoasă! (Vrea s'o sărute).

Matilda. — Bagă de seamă, dacă ne-ar vedea cineva.

René. — Cine? Stelele? /Fii pe pace, n'or să spună nimic — ele văd doar, atâtea îmbrățișări (O sărută). /Hai să intrăm, e răcoare și mă tem să nu făcești.

Matilda. — Să intrăm?

René. — Da.

Matilda. (oarecum tristă). — Fie!

Animale alcoolice

Un vestit adept al mișcării antialcoolice din Anglia a declarat că pofta de alcool este numai o patimă căpătată și că nici o viețuitoare, în afară de om, nu absoarbe alcool.

O revistă londoneză observă, însă, cu acest prilej că, pe semne, domnul acela nu a fost nici odată în Grădina zoologică din Londra și n'a văzut cu ce deliciu sorbe elefantul sticla lui de whisky.

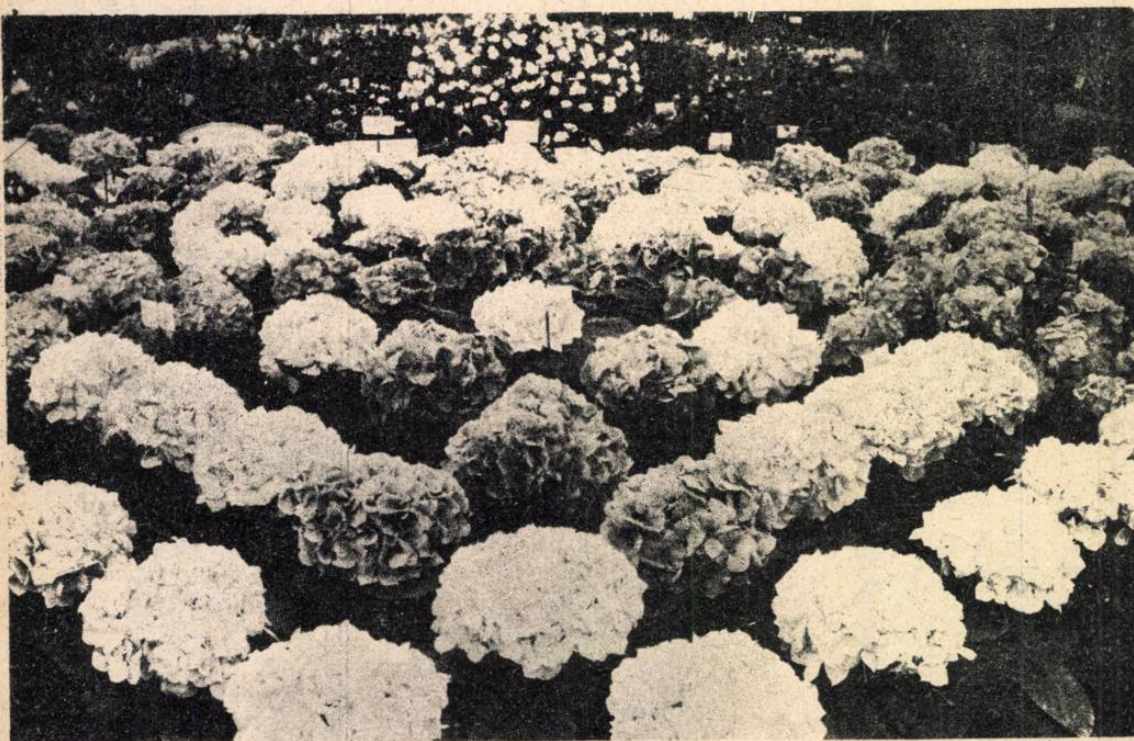
O elefantă numită Diah, care aparținea unui lord englez, observase că, de câteori era bolnavă, căpăta alcool și de atunci, se prefăcea adesea bolnavă numai pentru a obține puțină băutură înțepătoare.

Maimuțele sunt și ele nebune după alcool.

Dacă se dă găinilor pâine ori grâu, stropite cu rachiu, ele mănâncă cu mai mare poftă decât în mod obișnuit.

Un zoolog a făcut o experiență cu pești aurii, cărora le-a dat să bea puțin alcool. Peștii i-au dat imediat de gust și au sorbit tot dintr'ansul, până ce au căzut în nesimțire.

Serpini pot suporta mari cantități de alcool fără ca să le facă vreun rău.

Brazde de hortensia dau și mai multă lumină întinderilor limpezi adăpostite de azurul cerului italian (Laco Maggiore).

în elipa când trenul s'a oprit în câmp — într-o pustietate care m'a impresionat grozav. Niciolată nu mi-a părut cerul mai albastru. Munții păreau viorii și o adiere îmbalsămată a pătruns prin fereastra vagonului, desmerdându-mi fața, asemeni unei sărutări; mă gândeam: «Iată-mă și în Italia, cu René...»

Și apoi, din pricina soarelui cald, m'am gândit, imediat apoi, fără să vreau, la sărmanii fizici pe cari îi întâlnești la tot pasul, în ținuturile astea calde și cari mor în plină tinerețe... Iată de ce am plâns, ca o fetiță.

René. — Ce copilă ești. Totuși, nu te pot certa, fiindcă eu însumi am avut aceleași senzații și impresii ca și tine și mă gândeam că ar fi păcat să călătorești, sin-

ghicește.

Matilda. — După înfățișarea noastră?

René. — Nu știu, după ce, dar nu înțeleg, de ce îmi pui întrebarea asta?

Matilda. — Fiindcă am observat că, la masă, chelnerii râdeau prosteste în timp ce-mi turnai de băut. Și afară de asta, n'ai auzit, la desert, convorbirea englezoaicei bătrâne cu fiica ei?

René. — Nu. Și apoi nu știu că am fost premiant în toate clasele de liceu.

Matilda. — Și ce are aface?

René. — Asta înseamnă că nu știu o boabă englezească. Dar ce au spus?

Matilda. — Ei bine, fata a spus, la un moment dat: «Mă mănâncă spatele, trebuie să mă scarpin!»

oară, așa cum suntem noi, acum — dar tineri și fericiti și singuri într-o noapte de primăvară, pe țărmul unui lac, sub razele lunii.

René. — Desigur că există.

Matilda. — În ce roman și cum îi spune?

René. — Îi spune...

Matilda. — Să mi-l dai și mie, să-l citesc. De când sunt soția ta, simt că mi-ar plăcea să citesc toată ziua romane, cari să mă facă să mă gândesc și mai mult la tine, chiar dacă nu ar fi vorba decât numai de tine. Vrei? Nu te superi? Știi, în copilărie nu prea am avut distracții. N'aveam voie să citesc ziarele.

Însfârșit, sunt o femeie neștiutoare. Ce plăcut trebuie să fie să citești romane.

René. — Am să-ți dau câte vrei.

Cincizeci de ani dela descoperirea luminii electrice

Aniversarea memorabilului eveniment științific

La 5 Septembrie 1882, deci acum 50 de ani, orașul New-York telegrafia în cele patru colțuri ale lumii această informație senzațională:

«Lumina electrică a lui Edison a început să funcționeze pe străzi și în case. Stațiunea centrală a trimis curent în toate direcțiile, până la o distanță de un kilometru. O sută de case sunt luminate acum și numărul lor va crește, din zi în zi. Toți abonații au lumina lor, zi și noapte, fără întrerupere. Multă lume a suprimat, deja, contoarele de gaz. Prețul noului luminat este acelaș cași cel vechiu».

În acelaș timp, erau telegrafiate aprecierile presci relative la acest eveniment, calificat ca istoric.

New-York Herald scria: «În birouri și magazine, a fost, noaptea trecută, o lumină neobișnuită: ardea lampa cu incandescență Edison, care funcționa pentru prima oară, luminând un cartier întreg. Rezultatele obținute sunt dintre cele mai satisfăcătoare».

Și *New-York Times*: «Lumina aceasta e dulce și plăcută pentru ochi și nu dă nici un fel de căldură. Ea a fost încercată noaptea trecută de niște oameni, ai căror ochi erau distruși de munca nocturnă a multor ani. Ei sunt unanimi în favoarea lămpii Edison».

*

Edison (să amintim că a murit la 18 Octombrie, anul trecut) a povestit cauza ce l-a determinat să se ocupe de lumina electrică și cari au fost tribulațiunile sale de cercetător.

«În 1878, făcui o vizită profesorului Barker din Filadelfia, care îmi arătă o lampă cu arc. Era prima lampă în felul acesta pe care o vedeam. Ceva mai târziu, într'un circ ambulant, care călătoria cu mica lui uzină, văzui o alta de modelul Brush. În momentul acela Wallace și Moses G. Farmer ajunseser să facă să ardă 10 sau 15 lămpi în acelaș timp, ceea ce era considerat ca ceva foarte frumos. Soluțiunea problemei luminii electrice mă seduse și hotărâi să mă dedic, trup și suflet, soluționării ei.

«Lumea avea nevoie de lămpi mici cari să se poată distribui cu ușurință, cași gazul la particulari».

Ideea lui Edison era de a găsi o lampă cu incandescență în vid, care să poată fi opusă rudimentarelor lămpi cu arc, de diferite sisteme, experimentate sau puse în circulație, dela 1876, și cari obținură cel mai mare succes la Expoziția universală dela Paris, în 1878. Însă genialul inventator tatonă multă vreme.

«Făcui un fir de platină, povestea el, care nu-mi produse decât cheltueli și stricăciuni.

Urmară alte încercări: un amestec de 10 la sută de iridium, învelirea firului cu oxid de cariu, întrebuintarea unui cilindru de zirconin, pe care era legat un

fir de platină foarte fin, acoperit cu un strat de magneziu.

«Dar se produse un scurt circuit. Încercai, după aceea, tot felul de materii susceptibile să producă un filament rezistent. Nu-mi trecea încă, prin minte că un filament de cărbune ar putea

Japonia, unde reuși să găsească ceea ce căutam».

Experimentarea filamentelor dură treisprezece luni. Peste 6000 eșantioane de bambu făcui obiectul încercărilor. Între timp se construia faimosul dinam Edison, de 125 C. V. care figură

Miliardarul Ford în vizită la Edison, câteva luni înaintea morții marelui inventator.

rezolva chestiunea. Totuși procurându-mi un fir de cusut, l-am ars obținând un filament îndesulător.

Am construit, atunci lampa. Odată curentul dat, ea s'a aprins. Eram foarte mișcat, totuși am măsurat, cu calm, rezistența firului. Ea era de 275 ohmi. Nu ceream nimic mai mult. M'am așezat să privesc câtă vreme o să ardă. Timp de patruzeci de ore, — colaboratorii mei și cu mine — nu ne-am îngăduit nici o secundă de odihnă. Cu cât priveam mai mult lampa, cu atât eram mai fascinați.

Ea ținu patruzeci și cinci de ore, consecutiv. Aceasta se petrecea la 2 Octombrie 1879.

«Eram, de atunci, asupra substanței care trebuia întrebuintată: aceasta era carbonul. Însă ce fel de carbon? Încercasem tot felul de varietăți. Cam atunci îmi căzu un vechiu evantai sub mână. Carbonizai o fibră de bambu, care am observat că reacționează cum trebuie, în caz când voi găsi o specie identică. Trimis un profesor în Sumatra, un altul delungul Amazonului în timp ce William N. Moore, unul din tovarășii mei de lucru, pornia în

la Expoziția de electricitate, organizată la Paris în 1881. Între timp, presa americană publica

asupra stadiului lucrărilor genialului inventator, știri tendențioase ori contradictorii. Reporterii asaltau laboratorul din Meulo Park (New Jersey). Când însăfârșit, Edison, ieșind triumfător din ultimele greutăți, își luă răspunderea să anunțe că lampa cu incandescență a fost descoperită și că construcția lui poate intra în domeniul industrial, un strigăt de universală admirație întâmpină declarația sa. Natural, Meulo Park, sediul laboratorului său, primi primele lămpi. Apoi, miliardarul Hood Wright, din New York, obținu ca, înaintea tuturor, casa lui să fie înzestrată cu minunatul luminaj. Au trebuit să treacă multe luni, înainte ca să se poată realiza o distribuție urbană a luminii. *New York Herald* revendică cinstea de a fi primul ziar care să capete lumina electrică. Primul teatru privilegiat a fost «Biju» din Boston, unde s'a instalat 650 ampule, iar primul hotel fu «Blue Mountain», în munții Adirondaci.

Entuziasmul la New York pentru Edison și invenția lui, luă asemenea proporții, încât un farseur, anunța într'o seară, arătând steaua polară, că punctul acesta luminos e produs de o lampă Edison, prinsă de un balon, și mii de persoane se adunară într'o piață new-yorkeză, ca să admire acest lucru uimitor. Ziarele au dat imediat alarmă. Dar ori cât de absurdă fu această «brașoavă», ea a prins atâta consistență față de publicul new-yorkez, încât multă vreme, în nopțile luminoase, s'au putut vedea oameni naivi cu nasul în vânt, căutând pe cer strălucitoarea «Stea Edison».

De-atunci, însă lumea s'a obișnuit cu minunea aceasta, născocită de mintea perseverentă a genialului Edison despre care se poate spune, într'adevăr, că asemenea unui al doilea Dumnezeu a spus: «Să se facă lumină» și lumina se făcu.

Regele escrocilor

Spaniolul Antonin Llusla y Buse, e un virtuos al poligamiei și al escrocheriei.

Până acum, el s'a căsătorit, de șapte ori, și în alegerile lui succesive, a dat dovadă de un gust foarte eclectic.

S'a însurat, în Bolivia, în Ecuador, în Venezuela, în Costa-Rica, în insulele Filipine, în Cuba și la urmă, s'a însurat, în propria-i țară, cu o compatriotă.

Acesta, e bilanțul vieții lui sentimentale; acela al profesiei sale de escroc nu e, nici el, mai puțin încărcat. Antonin Llusla y Buse e un specialist în falsificarea și «spălarea» cecurilor, realizând, în scurt timp, o avere de peste patruzeci de milioane.

Cea mai îndrăzneală ispravă a lui a fost, fără îndoială atunci când a încasat, dimineața, la Praga, 200.000 franci și, în seara aceleași zile, a prezentat din nou, spre încasare, aceiași scri-

soare de credit la Paris, după ce făcuse călătoria cu un avion, anume închiriat în acest scop.

Cutezanța lui nu avea margini: el a debarcat în insulele Mauriciu, dându-se drept regele Spaniei.

Un calcul nostim

Un statistician englez a făcut socoteala că, în toate țările din lume se aude, în fiecare an, de cel puțin 130 trilioane de ori întrebarea: «Ce mai faci?» sau «Cum o duci?» Așa dar, numai cu această formulă de politețe, omenirea pierde 2.166.666.660 ore sau 270.833.333 zile de lucru.

Pruncul cu barbă

La Maternitatea din Bratislava (Cehoslovacia) s'a născut un copil cu o barbă lungă; altfel, copilul e complet normal.

Noul născut, care stărnește o mare curiozitate, se bucură de o sănătate excelentă.